

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๐ ฉบับที่ ๒๘๘ กรกฎาคม ๒๕๕๗

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

© ปุณชนกฉลาดแก่
อาริยะใช้เมตตา
ศีลทวิภูริสู่อัสมมา
แทนศาสตร์โลกีย์ให้
© โลกอิงแต่วัตถุ
เห็นจิตเพียงผิวเผิน
จิตเป็นใหญ่ยิ่งเกิน
พุทธหยั่งถึงกัมบั้ง

ปัญหา
เล่าให้
ชื่อฉลาด
โลกนี้เจริญจริง
ความเจริญ
ไม่ซึ่ง
ใดกล่าว
จิตชั้นอนุสัย

กับยักษ์ กับแบบ โลกๆ พญาร แต่ๆ

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

พิมพ์ที่ เชียงใหม่
๒๖ มิ.ย. ๕๗

พบกับเนื้อหาในเล่ม

คุณสมบัติของมหาปุริสลักษณะที่มีในพระพุทธเจ้าอย่างละเอียด
ลึกซึ้ง ที่ไม่เคยมีใครบรรยายมาก่อน ทั้งทางบุคลาธิษฐาน (คือ
การยกเอาตัวอย่างบุคคลเป็นที่ตั้ง) และ ธรรมาธิษฐาน (คือการ
อธิบายในเชิงของธรรม ยกธรรมเป็นที่ตั้ง) รวมทั้งชีวประวัติ
และจริยาวัตรอันงดงามของเจ้าชายสิทธัตถะก่อนเสด็จออก
บรรพชา บรรยายไว้อย่างละเอียด แยกย่อยทั้งสาระ
และอรรถรส น่าติดตามอย่างยิ่ง...

ผลงานโดย สมณะเสียงศีล ชาตวโร
(โดยอ้างอิงและเรียบเรียงจาก...การบรรยายธรรม
ของพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์...เป็นหลัก)

ผลงานที่ผู้เขียนภาคภูมิใจนำเสนอ...
แต่ผู้อ่านทุกท่าน
ที่ไม่ควรพลาด!...
พิมพ์สีสี่ สวยงาม

สนใจติดต่อ...สั่งซื้อได้ที่

ธรรมทัศนสมาคม

๖๗/๗-๘ ถ.นวมินทร์ ๔๔ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๔
โทร. ๐๒-๓๗๕-๔๕๐๖
Email:TAMATAS54@gmail.com

นัยปก

แก้ปัญหามโนโลก ๆ กับแบบพุทธแท้ ๆ

(๑) สังคมจมอยู่ด้วย คนพึงแคโลกียา ใช้อำนาจที่ได้มา สุขสงบแต่ไม่แท้	ปัญหา ปรับแก้ บาลรัฐ ไร้เฮย ทั่วหล้าทำกัน ดั่งหวัง แย่งยึด เวยกิเลส แลนา ไม่ยั้งยืนยง
(๒) เพราะมันไปสัมฤทธิ์ได้ เพียงสงบชั่วระยะยัง โลกีย์แค่เจริญสัง- ชะลอสุขชนม์ชั่วมือ	นานเลย เบ่งบ้า จนเผด็จ- การแฮ พิลึกแล้เจริญกล ปัญหา เล่าที่ไร ซื้อฉลาด โลกนี้เจริญจริง ความเจริญ ไม่ซึ่ง ใดกล่าว จิตชั้นอนุสัย ไม่สน คลั่งไคล้ วิกฤตชาติ ค่าแก่การเมือง ปลายอุโมงค์ แกร่งได้ พุทธสู่ สัมมาแล ชาติพันภัยเมือง.
(๓) บ่คงสุขสงบได้ สมบัติผลัดกันเสวย ผู้ผิดยึดอำนาจเฉย ทจริตไครนำหน้า	
(๔) ปุณชนกลฉลาดแก้ อาริยะใช้เมตตา ศีลทฤษฎีสู่สัมมา แทนศาสตร์โลกีย์ให้	
(๕) โลกอิงแต่วัตถุ เห็นจิตเพียงผิวเผิน จิตเป็นใหญ่ยิ่งเกิน พุทธหยั่งถึงกันบึง	
(๖) ไทยมีพุทธศาสตร์แท้ หลงศาสตร์สากลจน ปัญหาจึงอลวน แปดสิบกว่าปีไร้	
(๗) เรื่องเรื่องแสงสุดท้าย ไทยจะหมดกลโกง ต้องโลกุตรชะโลง จึงจักแก้กลให้	

“สไมย์ จำปาแพง”

๑๒ มี.ย. ๒๕๕๗

แก้ปัญหาแบบโลก ๆ กับแบบพุทธแท้ ๆ

ไม่น่าเชื่อว่าอินสตาแกรมจะรู้สึกผิดหวังอย่างมาก ที่การค้นพบทางวิทยาศาสตร์ของเขาไม่ได้ช่วยทำให้มนุษย์เปลี่ยนแปลงวิถีคิด หรือเปลี่ยนแปลงจิตใจให้ดีขึ้นแต่อย่างใด จนเขารู้สึกว่าการค้นพบที่ยิ่งใหญ่ของเขาแทบไม่มีความหมายใด ๆ ดังที่เขากล่าวไว้ว่า **“การแยกอะตอมเปลี่ยนแปลงทุกสิ่ง ยกเว้นวิถีคิดของมนุษย์ ซึ่งจะเปลี่ยนได้ด้วยการปรับเปลี่ยนจิตใจ ถ้าฉันรู้อย่างนี้แต่แรก ฉันเป็นช่างนาฬิกาดีกว่า”**

อินสตาแกรมเห็นว่าเรื่องของศีลธรรมและจิตใจที่ดีงามมีค่ายิ่งกว่าการค้นพบใด ๆ **“มนุษย์ควรมีมาตรฐานทางจิตใจที่ถูกต้องและมีศีลธรรมสูงส่งด้วย ซึ่งเป็นสิ่งที่มีค่ายิ่งกว่าการค้นพบความจริงต่าง ๆ”**

๘๑ ปี ของประชาธิปไตยไทย เราใช้การเมืองแก้ด้วยการเมืองมาตลอด ไม่เคยเอาคุณธรรมเข้ามาแก้ปัญหา จึงออกอาการทรุดหนักมาจนกระทั่งถึงมือ “คสช.” ทุกวันนี้ และใคร ๆ ก็พากันหวังว่า คสช. จะใช้อำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาดดลบันดาลให้เราได้ตามปรารถนา

การใช้อำนาจบังคับให้เกรงกลัวนั้น ย่อมแก้ปัญหาได้ชั่วคราว เหมือนคอมพิวเตอร์ต้องพากันล่มสลายเมื่อกาลเวลาผ่านไป หรือใช้แบบฤทธิพากันหลบหลีกหลบตาเพื่อหนีปัญหา หรือเอาความสงบเข้ามากลบปัญหา โดยขาดปัญญาที่จะเข้าไปแยกแยะว่า **“ปัญหาที่แท้จริงคืออะไร?”** เมื่อปัญหาแท้จริงไม่ได้แก้ไข สุดท้ายก็กลายเป็นระเบิดเวลาที่รอจังหวะจะได้ตูมตามออกมา

“ไทยนี้รักสงบ แต่ถึงรบไม่ขลาด เอกราชจะไม่ให้ใครข่มขี้สละเลือดทุกหยาดเป็นชาติพลี เถลิงประเทศชาติไทยทวี มีชัย ชโย” เนื้อหาของเพลงชาตินี้ สะท้อนให้เห็นถึงบรรพบุรุษของไทย เป็นชนชาติที่รักความสงบ แต่ไม่ใช่ชอบสงบเพราะขลาดกลัว หรือไม่กล้าสู้กับปัญหา แต่กล้าที่จะสู้กับศัตรูหรือปัญหาอย่างไม่ขลาดกลัว จะไม่มีวันยอมให้ศัตรูหน้าไหนมาข่มขู่ ทำลายความเป็นอิสระของชาติไทยได้ต่างพร้อมยอมพลีเลือดเนื้อและชีวิตของตนเองเพื่อรักษาชาติบ้านเมืองเอาไว้

จิตวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ กล่าวหาญ เสียสละเช่นนี้ พ่อครูสมณะโพธิรักษ์มองว่า **“คือความเป็น “พระสยามเทวาธิราช” ซึ่งเป็นคุณธรรมอันยิ่งใหญ่ระดับโลกุตรธรรมที่คอยดูแลปกป้องประเทศชาติอยู่ เป็นพลังงานโอบอุ้มประเทศอยู่ เป็นนามธรรมที่แท้จริง ไม่ใช่หลอก ๆ เป็นคุณธรรมสุดประหลาดมหัศจรรย์ มีธรรมฤทธิ์ แต่ไม่เหมือนพวกหวังธรรมฤทธิ์โดยประมาท คือพวกหวังโดยไม่ทำอะไร แต่ของพระพุทธเจ้าเชื่อในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แล้วเราต้องทำด้วย ทำให้เหนือกว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ด้วย เราต้องช่วยตัวเองก่อน แล้วสิ่งศักดิ์สิทธิ์จะช่วยเราทีหลัง สิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่มีตัวตน พระสยามเทวาธิราชมี แต่เราต้องทำหน้าทำตา แล้วท่านจะออกมาช่วยเรา”**

ใครที่ออกมาช่วยบ้านช่วยเมืองโดยไม่หวังผลตอบแทนใด ๆ แม้จะต้องเอาชีวิตเข้าแลกก็ตาม จึงเท่ากับได้สร้างสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้เกิดขึ้นในบ้านนี้เมืองนี้มีชัยตลอดไป (มีชัย ชโย) **๗** ● **จริงจัง ตามพ่อ**

• จ่าตอง •

คนบ้านนอก บอกล่าว

เมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายนที่ผ่านมา ผมไปเยี่ยม เรือตรีแซมดิน เลิศบุศย์ และคุณพิชิต ชัยมงคลที่ เรือนจำกลางคลองเปรม หรือ เรือนจำพิเศษ กรุงเทพมหานคร พร้อมกับชาวกองทัพธรรม จำนวนหนึ่ง เนื่องจากคุณแซมดินเป็นแกนแกน สำคัญคนหนึ่งของกองทัพธรรมมูลนิธิ ซึ่งผม เป็นประธานมูลนิธิอยู่

ส่วนคุณพิชิตนั้นเป็นพันธมิตรที่ร่วมกินนอน ในถนน ขับไล่วัฒนธรรมหุ่นเชิดเป็นผลสำเร็จ หลังจากหยุดชุมนุม (๓ ชั่วโมงเวลา ๓๘๔ วัน ๓๘๔ คืน)แล้ว คุณพิชิตพร้อมกับผมและพันธมิตร จำนวนหนึ่งร่วมเดินสายไปเสวนาปฏิรูปประเทศ ๓๔ จังหวัด

พอเดินเข้าไปในเรือนจำ ก็มีเจ้าหน้าที่ เรือนจำคนหนึ่งรูปร่างสูงใหญ่ แต่งเครื่องแบบ นำเกรงขาม ถามผมว่าจำเขาได้ไหม ผมตอบ ว่าอายุมากแล้ว จำใครไม่ใคร่ได้ครับ เขาบอกว่า เขาเป็นผู้คุมเรือนจำแดนแปดที่ผมเคยไปติดคุกมา แล้ว ผมเลยถึงบางอ้อ

ผมออกจากที่ชุมนุมในทำเนียบรัฐบาล ไป เลือกผู้ว่า กทม. เมื่อวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๑ จึงใจให้ตำรวจจับเพื่อประท้วงว่า ทำไมคนอย่าง ผมจึงถูกออกหมายจับข้อหาเป็นกบฏ วันที่ ๓ ตุลาคม ศาลยกเลิกข้อหา กบฏ และวันที่ ๙ ตุลาคม ผมได้รับการปล่อยตัวออกจากเรือนจำ

เดือนพฤษภาคมปี ๒๕๓๕ ผมถูกขังอยู่ที่คุก ตำรวจและถูกขังต่อที่คุกทหาร ผมคงเป็นคนหนึ่งใน ไม่นี่คือคนที่ถูกขังครบทั้งคุกตำรวจ คุกทหาร และคุกพลเรือน (เรือนจำกลางคลองเปรม)

ทั้งคุณแซมดินและคุณพิชิตกำลังใจดีมาก คู่รักของคุณพิชิตไปเยี่ยมคุณพิชิตตามปกติ ขอร้องให้ผมสั่งคุณพิชิตว่า ออกจากคุกต้องเลิก เหล้าเด็ดขาด เพราะก่อนเข้าคุกดื่มเหล้ามาก

ผมบอกพิชิตว่า ขณะถูกขังคุกอยู่นั้นเป็น โอกาสดีที่ได้ฝึกเลิกกินเหล้า เมื่อเลิกกินเหล้า ตั้งแต่อยู่ในคุกได้แล้ว ออกจากคุกก็ควรเลิกเหล้า ตลอดไป คุณพิชิตพยักหน้ายิ้มแต่ไม่รู้ว่าทำ หรือเปล่า

พวกที่นำติดคุกอย่างยิ่งคือ คนโกง ไม่ใช่พวก เราที่ประท้วงขับไล่วัฒนธรรมชู้โกง การแก้ปัญหา กอบโกยโกงกินนั้นใช้กฎหมายอย่างเดียวไม่พอ ต้องอาศัยการปลุกฝังโลกุตระธรรมในพระพุทธร- ศาสนาจึงจะแก้ได้สำเร็จ

“เรื่องเรื่องแสงสุดท้าย ปลายอุโมงค์ ไทยจะหมดกลโกง แกร่งได้ ต้องโลกุตระชโลง พุทธสู่อ้อมมาแล จึงจักแก้กลให้ชาติพ้นภัยเมือง”

๒

▶ บ้านปานาคอย

จ่าตอง

ผมเชื่อมั่นคำสอนในพระพุทธรศาสนาว่า เราเกิดมาแล้วหลายร้อยหลายพันชาติ เราจะต้องเกิดต่ออีกหลายร้อยหลายพันชาติ ตราบใดที่กิเลสยังไม่หมดไปจากตัวเรา

▶ พุทธศาสนารเมือง

ณวมพุทธ

ทะเลาะวิวาทแค้นกัน ยึดมั่นฉันทถูกแกมพิศ ไม่มีเมตตาสักนิด ไม่คิดเห็นใจบ้างเลย.

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๐ ฉบับที่ ๒๘๘ เดือน กรกฎาคม ๒๕๕๗

เอโกปี หุดวา พหุฮา โหติ พหุฮาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

1 นัยปก : แก้ปัญหาแบบโลกๆกับแบบพุทธแท้ๆ	สไมย์ จำปาแพง
3 คนบ้านนอกบอกกล่าว	จริงจ้ง ตามพ่อ
5 คุณคิดคิดหน่อย	จำลอง ศรีเมือง
6 จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8 บ้านป่านาดอย	บรรณาธิการ
12 สีสันชีวิต(ดร.เอนก นาคะบุตร)	จำลอง
22 เปิดคุณบุญนิยม	ทิม สมอ.
27 จากใจถึงใจ	เก่าสมัย ใหม่เสมอ
28 คิดคนละซั้ว	สำนักพิมพ์ก้านแก่น
33 ลูกอโศกชะงักดูโลกกว้าง	แรงรวม ชาวหินฟ้า
36 เสียงซ้อยข้างน้อยปล่อยด้วยคน	ฟ้าสาง
40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโศกสลด	ดังนั้น วิมุตตินิยม
42 คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?	สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
52 ซาดกทันยุค	สมณะโพธิรักษ์
54 สหรัฐอเมริกา : ประเทศที่ล้มเหลว???	ฉวมพุทธ
62 การ์ตูน	พิมพ์วิวัฒน์ ชูโต
64 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	วิสูตร
67 เวทีความคิด	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
68 พุทธศาสตร์การเมือง	นายหนูนดี
70 บทความพิเศษ	ฉวมพุทธ
72 ผุ่นฟ้าฝากฝัน	บุญถึง ลือชา
74 กติกาเมือง	ฟอด เทพสุรินทร์
77 แคลคิดก็หนาว...ว์	ประคอง เตกฉัตร
77 ชีวิตไร้สารพิษ	นายชิง วินเทอร์
80 ปิดท้าย	ล้อเกวียน
	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

กองรับใช้บรรณกพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคตี
แซมดิน เลิศบุศย์
อำนวยการบริหาร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ บัญญาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไทธานี
แสงศิลป์ เตือนหมาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันศิลป์ มุนีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศีลสนิท น้อยอินดี
สุเรี สิประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนิท น้อยอินดี
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๘-๑๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย
ก้านแก่น ๖๔๔ ขอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่
บริษัท ฟาอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๗๕-๘๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก
๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
สำนักพิมพ์ก้านแก่น
๖๔๔ ข.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
หรือโอนเงินผ่านบัญชีธนาคารไทย
ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖
บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี
เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๘๕๗-๓
ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
หรือ farinkwan@gmail.com

สีสันชีวิต

12

โตมาจากทุนนิยม
ทำงานท่ามกลางสังคมนิยม คือ
ทำให้ประชาชนได้ประโยชน์สูงสุด...
แต่เมื่อถึงจุดหนึ่งพบว่า
คำตอบไม่ได้อยู่ที่สังคมนิยม
แต่อยู่ที่บุญนิยม

ในขณะที่ทางโลกยังไม่สงบเย็นเป็นปกติ เพราะ คสช.ยังต้องรับผิดชอบสถานการณ์อยู่ต่อไปพร้อมกันนี้ทางธรรม สำนักพระพุทธศาสนาแห่งชาติ (ผอ.พศ.) นายพนรัตน์ เบญจวัฒนา นันท์ ผู้อำนวยการได้กล่าวหลังการประชุมมหาเถรสมาคม รายงานถึงการจัดตั้งศูนย์ฮอตไลน์ แจ้งภัยทางพระพุทธศาสนา เปิดสายด่วน ๐-๒๔๔๑-๖๔๐๐ กต ๒ ตลอด ๒๔ ชั่วโมง

ได้ทำแผ่นพับคู่มือประชาสัมพันธ์ภัยเกี่ยวกับพระพุทธศาสนาใน “กรณีของสงฆ์ ๖ ข้อ” และในกรณีของกลุ่มบุคคลที่แฝงแสงผลประโยชน์ บ่อนทำลายพระพุทธศาสนา ๙ ข้อ เผยแพร่ทั่วไป ปรากฏข้อมูล ดังนี้

กรณีพระภิกษุสามเณร ๖ ข้อ

๑. การบิณฑบาตไม่ถูกต้อง อาทิ ยืนอยู่กับที่เป็นเวลานานประจำร้านค้าหรือตลาด นั่งเก้าอี้หรือรถเข็น สวมใส่รองเท้า สือบูหรี นั่งตามร้านกาแฟ ทั้งดอกไม้รูปเทียนไม่ยอมนำกลับ ถ่ายเทอาหารให้บุคคลเวียนไปขายต่อ

๒. การเรียไรเงิน เดินแจกซองผ้าป่าตามตลาดและชุมชน เดินขอปัจจัยตามชุมชนโดยมีตู้บริจาคและโทรโข่งประกาศ เดินเที่ยวขอตั้งถังผ้าป่าตามบริษัทห้างร้านหรือบ้านเรือน

๓. ปักกลดในชุมชน ตามป่าละเมาะที่รกร้างว่างเปล่า ใกล้บ้านเรือนเขตกรุงเทพฯ ปริมณฑล

๔. การพักค้างแรมตามบ้านเรือน เข้าบ้านอยู่อาศัยหรือพักอาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง คนรู้จัก ติดต่อกันนานเกินความจำเป็น

๕. สถานที่ที่พระภิกษุสามเณรไม่ควรเข้าไป (อโคจร) อาทิ เดินซื้อสินค้าตามห้างสรรพสินค้าหรือร้านอาหารบางประเภทที่ไม่เหมาะสมแก่พระภิกษุสงฆ์ เช่น ร้านอาหารญี่ปุ่น เป็นต้น

๖. พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมอื่น ๆ อาทิ ตีมีสรวา เล่นการพนัน เสพยาเสพติด การทำเสน่ห์ยาแฝด

การลักขโมย การทรงเจ้าเข้าผี การบอกรูปให้หวน การสะพายกล้องถ่ายรูป การไปร่วมงานโดยไม่ได้รับกิจนิมนต์ เข้าไปซื้ออาหารฉันภายในห้างสรรพสินค้า เทียวดูการละเล่นมหรสพ ประกอบกิจการค้าขายเยี่ยงฆราวาส

นอกจากนี้ยังมีพวกกาฝากแฝงตัวหากินอยู่ในวงการวัดวาอารามอีกหลายรูปแบบ เช่น

๑. ลักขโมยพระพุทธรูป ตัดเศียรไปขาย

๒. นำเศียรพระพุทธรูปไปเป็นเครื่องประดับวางขายตามตลาดแหล่งท่องเที่ยว เช่น ตลาดนัดสวนจตุจักร ตลาดย่านถนนข้าวสาร

๓. ถ่ายภาพไม่เหมาะสมประกอบกับพระพุทธรูป

๔. พิมพ์ภาพพระพุทธรูปเจ้าไว้ในที่ไม่สมควร

๕. เรียไรโดยการนำรถบรรทุกลูกนิมิต ซ่อฟ้าพระพุทธรูปเหมือนสมเด็จเจ้าพระยาจารย์ (โต พรหมรังสี) รูปเหมือนหลวงปู่ทวด ออกเรียไรตามตลาด ย่านชุมชน โดยมีพระภิกษุสามเณรประพรมน้ำพระพุทธรูป

๖. เรียไรโดยแจกซองผ้าป่าหรือวางถังผ้าป่าตามสถานที่ต่าง ๆ เช่น ห้างร้าน บ้านเรือน

๗. ตีมีสรวา เล่นการพนันภายในวัด

๘. จัดการแสดงที่ไม่เหมาะสมภายในวัด เช่น การแสดงลามกอนาจาร

๙. ปลอมบวช คือการแต่งกายเลียนแบบพระสงฆ์โดยไม่บวชอย่างถูกต้อง ออกเรียไรหรือบิณฑบาตหรือมุ่งรับเฉพาะปัจจัย

สำนักพุทธฯเผยว่าลักษณะของของพระภิกษุและฆราวาสดังนี้ ล้วนบ่อนทำลายพระพุทธศาสนาทั้งสิ้น สำนักงานพุทธศาสนาจังหวัดแต่ละแห่งมีศูนย์ฮอตไลน์ส์เชื่อมโยงข้อมูลกับส่วนกลางได้ตลอดเวลา

มีประเด็นน่าขบคิดละเอียดอ่อนหลายแง่มุม และในที่สุดก็ต้องหาข้อยุติว่า “ไทยชื่อว่าเมืองพุทธ” สำนักพุทธฯเคยถูกคิดสะกิดใจบ้างไหมว่าทำไมเหตุโจรกรรมในวัดวาอารามจึงยังอุบัติขึ้นได้

๒

ปัตถกัต-ดาวประจำเมือง

นิตยภัต หมายถึงเงินถวายพระเป็นประจำ เดือนระดับใด สามเณรมีสิทธิรับหรือไม่ พระสามเณรได้รับเดือนละเท่าไร ดาวประจำเมืองมีกี่ดวง ชื่ออะไร อยู่ทางทิศไหน เราจะมองเห็นเวลาใด ขอขอบคุณครับ

• จ.ส.อ.สุรศักดิ์ พิมพ์ศิริจันทร์ นครนายก

เริ่มต้นค้นคว้าที่พจนานุกรมทั้งฉบับราชบัณฑิตยสถานและมติชนให้นิยามคำ “นิตยภัต” น.อาหารหรือค้ำอาหารที่ถวายภิกษุสามเณรเป็นนิตย ซึ่งก็ยังไม่กระจ่างว่าภิกษุสามเณรในสถานะใด ได้รับในอัตราใด ครั้นจะถามนักบวชชาวอโศกก็สนใจเพราะไม่ใช้เงิน ตรวจสอบบัญชีนิตยภัตของมหาเถรสมาคมก็มีแต่ระดับสมเด็จพระสังฆราชลงไปจนถึงระดับอำเภอก็มีตำแหน่งปกครอง และบรรพชิตจिनิกายอนันนิกาย เพราะฉะนั้น ภิกษุสามเณรธรรมดาไม่มีเงินนิตยภัตหรอกครับ แค่อาหารบิณฑบาตและเงินที่ชาวพุทธยังหลงผิดถวายให้พระใช้ก็เหลือเฟือแล้วละขอรับ (สำหรับอัตรานิตยภัตใหม่ต่อเดือนของพระสังฆาธิการ พระสมณศักดิ์ และเปรียญธรรม (ป.ธ.) ๙ ประโยค และพระเลขานุการ มีดังนี้

๑. สมเด็จพระสังฆราชเจ้า ๓๗,๗๐๐ บาท
๒. สมเด็จพระสังฆราช ๓๔,๒๐๐ บาท
๓. ผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช ๓๐,๘๐๐ บาท
๖๗. พระครูสัญญาบัตร เจ้าคณะตำบลชั้นตรี ๒,๕๐๐ บาท
๖๘. เจ้าอธิการ ๒,๕๐๐ บาท
๗๐. พระครูสัญญาบัตร เจ้าอาวาสวัดราษฎร์ ชั้นตรี ๒,๒๐๐ บาท
๗๑. เลขานุการเจ้าคณะอำเภอ ๒,๒๐๐ บาท
๗๒. พระครูสัญญาบัตร รองเจ้าอาวาสวัดราษฎร์ ๑,๘๐๐ บาท
๗๓. พระครูสัญญาบัตร ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดราษฎร์ ๑,๘๐๐ บาท

๗๔. เลขานุการรองเจ้าคณะอำเภอ ๑,๘๐๐ บาท

๗๕. พระอธิการ ๑,๘๐๐ บาท

๗๖. เลขานุการเจ้าคณะตำบล ๑,๒๐๐ บาท

แก้ไขล่าสุด (วันพุธที่ ๐๑ มิถุนายน ๒๕๕๔ เวลา ๐๘.๒๐ น.)

เมืองไทยมีเพียงหนึ่งเดียว ตอนนี้ “ดาวประจำเมือง” ก็มีแค่ดวงเดียวเท่านั้นแหละ คือ ดาวศุกร์ (venus) อีกชื่อหนึ่งคือดาวประกายพริกหรือดาวรุ่ง คือขึ้นเวลาเช้ามีดทางทิศตะวันออก ดังนั้น จะดูดาวดวงนี้ได้ ๒ ช่วง คือ หัวค่ำทางทิศตะวันตก เรียกว่า “ดาวประจำเมือง” เช้ามีด ทางทิศตะวันออกเรียกว่า “ดาวประกายพริก” หรือ “ดาวรุ่ง”

เหรียญ ๑๐ บาท - ๑๐๘

ที่อุดรธานีมีเหรียญ ๑๐ บาทที่ใช้กันอยู่ทุกวัน นี้ ถูกเจียใบหน้าและใช้ของมีคมบริเวณลำคอด้วยการจงใจทำ ใช้สีกโดยธรรมชาติ วันหนึ่ง ๆ พ่อค้าเร่ได้เป็น ๑๐ เหรียญ ผมเห็นแล้วไม่สบายใจเลยครับ ขอขอบคุณที่ส่งหนังสือให้ตลอดมา

• ชัชวาล ปัทมเสวี อุดรธานี

คนไทยเนรคุณแผ่นดินยอมล่าแดงออกได้ ทุกกระบวนท่าไม่ต่างกับนักการเมืองเจ้าเล่ห์แสนกลทั้งหลายที่वादลวดลายรกแผ่นดินอยู่ในขณะนี้ แต่ขอให้มั่นใจว่าทุกคนหนีไม่พ้นวิบากกรรมที่ตนสั่งสมไว้ดังเงาตามตัว

วัดบุบงค-สงบ

ทุกวันนี้ยังเห็นมีป้ายโฆษณาและลงโฆษณาใน น.ส.พ.เกี่ยวกับพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ สิ่งศักดิ์สิทธิ์พิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ และก็มีคนไปร่วมงานมากมายเป็นปกติ จึงนำคิดว่าศาสนาพุทธเผยแผ่ในไทยนานหลายร้อยปีแล้ว มีวัดหลายร้อยวัด มีพระสงฆ์มากมาย แต่ทำไมสังคมไทยจึงดูเหมือนยิ่งจมปลักกับความเชื่อหลงใหลแบบนี้

• คนรุ่นใหม่

☞ คนที่จมปลักอยู่นั้นใช้ว่าอายุ “รุ่นเก่า” นะ จะบอกให้ ดูให้ดี ๆ ไม่น่าเชื่อเลยว่าอายุก็คน รุ่นใหม่ แต่ทำไมหนอกลับมีความเชื่อยึดถือแบบ คนรุ่นเก่า แทนที่จะเชื่อหลักการ กลับเชื่อเรื่อง โชคลาง สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ! เพราะอย่างนี้หรือเปล่า นะที่นายกรัฐมนตรีหญิงสาวคนแรกของไทยและ คณะรัฐมนตรีจึงไม่เชื่อเรื่องหลักการแต่ไปเชื่อเรื่องนอกรูท...เรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ว่าจะนำพา ชาติเฟื่องฟูโผล่ ! ทั้ง ๆ ที่มิได้มุ่งหน้าพัฒนาชาติ สมองพระคุณแผ่นดิน

บุตรี-ภัยเจียบ

เดี๋ยวนี้แทนที่จะเห็นคนสูงอายุสุขสบายตามร้านอาหาร ถนน ที่สาธารณะหนาดตาเหมือนก่อน ๆ กลับเห็นวัยรุ่นริเป็นนักสูบบุหรี่ยุคใหม่เข้ามาแทนที่ เห็น แล้วรู้สึกสังเวชท่าทีที่พยายามวางมาดให้ดูเท่ แต่วัยรุ่นยุคนี้หนุ่มไม่สมชายบิกบินเหมือนยุคก่อน ส่วนมากก็ลูกกรุงร่างระหงทรงเพรียว มาริสูบบุหรี่เข้าอีก ก็ซี้ยาซี

- ลูกกรุง บางกอก

☞ บุตรีมีพิษร้ายต่อสุขภาพเป็นภัยเจียบต่อ สังคมที่น้อยคนจักคาดคิด กว่าจะรู้ตัวก็ล้มหมอนนอนเสื่อเสียแล้วและยากจะคืนสู่สภาพเดิม ผมเองก็เคยสูบบุหรี่ สมัยเมื่ออยู่ในราชการตำรวจ ๒๐ ปี สูบยามอยู่ในวงเหล้าเท่านั้น ครั้นพบธรรม เมื่อพบสันติอโศก แค่อีล ๕ เท่านั้นแหละครับ เหล้าบุหรี่ยุคเล็กได้ทันที นี่แหละคือ อานิสงส์ของ อีล ๕ แค่อีล ๕ เท่านั้นนะ แล้วระดับ อีล ๔ อีล ๑๐ และสูงยิ่งขึ้นไปกว่านั้นล่ะ อานิสงส์จะ ยิ่งใหญ่ปานใด ขอให้ตรองดูเถิด ในทำนองเดียวกัน ผู้ที่แสดงตนว่าครองศีลแต่ละเมียดศีลในที่ลับลวงตา ศาสนิกชนนั้น แม้ลวงผู้อื่นได้ แต่มีอาจลวงตนเอง ลวงนรกได้

ข่าวสารหายเกือบแสนกระสอบ???

๒๗ มิ.ย. ทหารกรมทหารราบที่ ๒ รักษาพระองค์ โดย พ.อ.สุขสรณ์ หนองบัวล่าง ผบ.ร.๒ รอ.พร้อมคณะเข้าตรวจโกดังเก็บข้าว ของบริษัท ฟินิกซ์ อกริเทค (ประเทศไทย) จำกัด หลังสืบ ทราบว่ามีการเคลื่อนย้ายข้าวออกไปจากโกดัง

เมื่อไปตรวจสอบ พบว่ามีร่องรอยกระสอบ ข้าวหายไปกว่า ๙๑,๐๐๐ กระสอบ จากเดิมที่เป็น โกดังเก็บข้าว จำนวน ๑๓๐,๐๐๐ กระสอบ ตรวจ สอบสภาพข้าวพบว่า เป็นปลายข้าว เอวัน เลิศ และข้าวขาว ๕ เปอร์เซนต์ ส่วนใหญ่มีร่องรอย มอดกัดกินได้รับความเสียหาย และพบกองข้าวที่ อยู่ภายในโกดังมีบริเวณกองข้าวช่วงกลาง เป็น ช่องว่าง และมีนั่งร้านสอดไส้กลางวางไว้แทน กระสอบข้าว มีการนำนั่งร้านมาตีเป็นกำแพงทาง ด้านใน และนำกระสอบข้าวมาปิดบังไว้ด้านหน้า และด้านบนเพื่อปกปิด

พ.อ.สุขสรณ์ หนองบัวล่าง เปิดเผยว่า เข้า มาตรวจพบว่าข้าวหายไป ซึ่งเป็นข้าวที่สีแล้วจาก โรงสีข้าว และอยู่ในความดูแลของ อตจ.จากนั้น ได้มอบให้บริษัทฯ ฟินิกซ์ ซึ่งเป็น ๑ ใน ๔ บริษัทฯ ในเขต อ.เมืองปทุมธานี ที่ได้รับการดูแลเก็บข้าว ในโกดัง และเมื่อตรวจสอบพบว่าข้าวหายไปกว่า ๙๑,๐๐๐ กระสอบ มูลค่ากว่า ๖๙ ล้านบาท และ ก่อนหน้านี้ได้มีการแจ้งข้าวหายจำนวน ๑ กอง ประมาณ ๑ หมื่นกระสอบ ...

ขณะนี้ได้ให้เจ้าหน้าที่ทหารเฝ้าโกดังไว้ตลอด ๒๔ ชั่วโมงและจะทำการร้องทุกข์กล่าวโทษต่อ เจ้าหน้าที่ตำรวจ...

ใคร่ถามตำรวจเก่า ฟังข่าวนี้แล้วคิดอะไร

- คนไทยกินข้าว

☞ คิดอาญาเกิดแน่นอน และจะพัวพันหลายคน เสียด้วยซีครับ คอยดูต่อไปเถอะ!

●●
 พระท่านสอนว่า “พร”
 คือความดี อยากรได้
 ต้องทำเอง
 จะอวยให้กันไม่ได้
 ●●

เมื่อใกล้จะถึงวันที่ ๕ กรกฎาคม วันเกิดผม ผู้ที่รู้จักชอบพอบางคนที่จำวันเกิดผมได้ก็มักจะอวยชัยให้พร เป็นเช่นนี้ทุกปี ๆ ปีนี้ก็เช่นกัน ผมแสดงความขอบคุณที่ปรารถนาดี อยากรให้ผมมีความสุขเมื่อวันเกิดเวียนมาถึง

ผมไม่กล้าที่จะพูดจากใจจริงให้ทราบว่ ผมเชื่อมั่นตามที่พระท่านสอนว่า “พร” คือความดี อยากรได้ต้องทำเอง จะอวยให้กันไม่ได้ ผมไม่ชอบจัดงานวันเกิดและไม่เคยจัดเลย ดู ๆ ไปก็เหมือนเป็นคนขวางโลก ชอบทำอะไรไม่เหมือนใคร ๆ เขา

ผมเปิดดูใน “เราคิดอะไร” ฉบับครบรอบปีที่ ๑๘ ของหนังสือนี้ หน้าปกมีตัวอักษรตัวโต ๆ เป็นคำคมว่า “วันแก่ วันเกิด” พร้อมกับโคลงกลอนเตือนสติ

“วันคล้ายวันเกิดนี้ ผ่านไป อีกปี
 ไซ้เกิดใหม่ที่ไหน แก่แท้
 ลังวรเกิดทำใจ ให้บรรลุลุธรรมเทอญ
 วันจักผ่านวันแล้ อย่าให้สูญเสีย”

หลังจากที่ปรับปรุงตัวเป็นลำดับมาให้ดียิ่งขึ้น ในการปฏิบัติธรรม ผมรู้สึกตัวเองว่าใกล้กับบทประพันธ์โคลงกลอนนี้เข้าไปทุกที แม้อยังไม่ใกล้มากก็ตาม

เมื่อถึงวันเกิด ก็เตือนตัวเองว่าแก่ไปอีก ๑ ปีแล้วนะ สถิติเมื่อประมาณ ๒ ปีที่ผ่านมา อายุเฉลี่ยของผู้ชายไทย ๖๖ ปีครึ่ง (ผู้หญิง ๗๕ ปี) ผมเกินปีตายมา ๑๒-๑๓ ปีแล้ว ต้องรีบเร่งปฏิบัติธรรม ไม่ให้สูญเสียชีวิตเกิด เพื่อน ๆ ที่เข้าโรงเรียนนายร้อย จปร. รุ่นเดียวกัน ๑๘๐ คน ตายไปแล้ว ๙๒ คน กำลังทยอยตายตาม ๆ กันอีกหลายคนรวมทั้งตัวผมด้วย

ตอนเป็นเด็กวัยรุ่น ผมอธิษฐานเหมือนใคร ๆ ว่า ชาติหน้าขอให้เกิดในตระกูลสูง ๆ ร่ำรวยทรัพย์สินเงินทอง ต่างจากชาตินี้ที่เกิดมาจนพออายุมากขึ้น ๆ จวบจนทุกวันนี้ ผมเปลี่ยนคำอธิษฐานใหม่ ชาติตระกูลไม่สำคัญ รวยไม่รวย ไม่สำคัญ ชาติหน้าขอให้พบพระพุทธศาสนาเหมือนชาตินี้ แล้วมีโอกาสปฏิบัติธรรมได้เร็วยิ่งขึ้น ไม่ต้องเสียเวลาเรียนสูง ๆ จนจบปริญญาโทจากเมืองนอก ไม่ต้องเสียเวลาในการรับราชการได้ตำแหน่งสูง ๆ

เพื่ออะไร เพื่อมีเวลาปฏิบัติธรรมเต็มที่ จะได้ลดจำนวนชาติเกิดที่จะเกิดให้น้อยชาติลงเท่านั้นเอง

ผมเชื่อมั่นคำสอนในพระพุทธศาสนาว่า เราเกิดมาแล้วหลายร้อยหลายพันชาติ เราจะต้องเกิดต่ออีกหลายร้อยหลายพันชาติ ตราบใดที่กิเลสยังไม่หมดไปจากตัวเรา บางคนอาจเถียงว่าเป็นความเชื่อที่คร่ำครึเรื่องชาตินี้ชาติหน้า ผมเป็นคนทันสมัยมานานแล้ว เมื่อได้ฟังพระเทศน์ เมื่อได้อ่านตำรับตำราบ้างก็มีความเชื่อเต็มที่

อาจมีความเห็นโต้แย้งว่า ในกาลามสูตร

ห้ามเชื่อ ๑๐ อย่าง มีอยู่อย่างหนึ่งที่ระบุไว้ชัดเจนว่า “อย่าเชื่อแม่ผู้พูดเป็นครู” หมายความว่า ครูอย่าง สมเด็จพระลัทธิมาลัมพุทธเจ้าตรัสว่าอย่างไรก็อย่า ไปเชื่อ ต้องพิจารณาไตร่ตรองหาเหตุผลเสียก่อน

ผมหาโอกาสชี้แจงกับคนที่รู้จักขอบพอว่า เหตุที่ผมเชื่อตามคำสอนในพระพุทธศาสนาว่ามี ชาติที่แล้ว ชาตินี้ และชาติหน้า ก็ด้วยความจริง ที่ปรากฏใน ๒ เรื่อง คือ เรื่องเด็กฝาแฝดและ เรื่องการระลึกชาติ

เด็กฝาแฝดเพศเดียวกัน ชาย-ชาย หรือ หญิง-หญิง พ่อแม่เดียวกัน เห็นสิ่งแวดล้อมในบ้านเหมือนกันหมดตั้งแต่ลืมตาจนหลับตา เข้าโรงเรียนครั้งแรกต้องอยู่ห้องเดียวกัน เพราะแบ่งห้องตามอายุ (เด็กฝาแฝดส่วนใหญ่คลอดจากห้องแม่ต่างกันเพียงนาที แก่กว่ากันแค่นาที ๆ อยู่ห้องเรียนเดียวกัน ครูคนเดียวกัน เห็นสิ่งแวดล้อมในห้องเรียนในโรงเรียนเหมือนกันหมด

เด็กฝาแฝดคู่ดังกล่าว ชาย-ชาย หรือ หญิง-หญิง นำจะเหมือนกันเบียด เหมือนกันหมดทุกอย่าง แต่ไม่ เพราะสิ่งสมมาจากชาติที่แล้วต่างกัน (มี ชาติที่แล้ว ชาตินี้ และชาติหน้า อย่างแน่นอน) เช่น ความถนัดในการทำงาน ถนัดต่างกัน เป็นต้น

ยกตัวอย่าง ผมแก่แล้ว (อายุ ๗๙ ปีเต็ม) ก็อยู่แบบคนแก่ทั่ว ๆ ไป วันหนึ่ง ๆ ไม่ได้ทำงาน ละเอียด ๆ เรื่องการทำอะไร ๆ ที่ต้องละเอียด ประณีต ผู้หญิงจะเก่งกว่าผู้ชาย แต่มีอยู่อย่างหนึ่งที่ผู้หญิงมีอายุน้อยกว่าผมก็ทำลู่ผมไม่ได้ คือการเย็บกระดุมไปตอ จะลู่ผมได้อย่างไร เพราะผมเย็บกระดุมไปตอ ผมสั่งสมมาตั้งแต่ เป็นเด็กชั้นประถม ผมเย็บกระดุมมาเป็นพัน ๆ หมื่น ๆ ไป ผมสั่งสมมาตั้งแต่ชาติเด็ก แล้วติดตัว มาถึงชาติแก่

นี้แสดงให้เห็นว่า ชาติที่แล้ว ชาตินี้และชาติ หน้ามีจริง

นอกจากเรื่องเด็กฝาแฝดแล้ว อีกเรื่องหนึ่ง คือการระลึกชาติ โชคดีโรงเรียนผู้นำที่กาญจน- บุรีมีคุณครูพิเศษ ๒ ท่าน ระลึกชาติได้ทั้งคู่

ท่านแรกคือ **อาจารย์หมอเฉก ธนะสิริ** อดีตรอง ปลัดกรุงเทพมหานครและอดีตประธานก่อตั้ง “ชมรม อยู่ร้อยปี ชีวิตเป็นสุข” อีกท่านหนึ่งคือ **อาจารย์หมอชินโอสถ หัสบำเรอ** อดีตรองปลัด กระทรวงสาธารณสุข

การระลึกชาติของอาจารย์หมอเฉกมีเขียน ไว้ในหนังสือเล่มหนึ่ง ผมเคยเรียนถามท่าน ท่านยืนยันบทความในหนังสือเล่มนั้น แล้วท่าน ก็กรุณาเล่าให้ผมฟัง เท่าที่ผมจำได้ในขณะนี้คือ ตอนเด็ก ๆ ท่านบอกกับผู้ใหญ่ว่าชาติที่แล้วท่าน เกิดที่ไหน รูปทรงบ้านเรือนเป็นอย่างไร มี พี่น้องกี่คน ผู้ใหญ่ตามไปพิสูจน์ เป็นจริงตาม ที่เด็กชายเฉกบอกไว้ โดยที่ชาตินี้เด็กชายเฉก ไม่เคยไปที่นั่นเลย

สำหรับอาจารย์หมอชิน ท่านเคยเอาเทป ที่อัดเสียงจากการสืโวโลินของท่านให้ผมฟัง พร้อมกับเล่าว่า โวโลินแม้จะเป็นเครื่องดนตรีที่ พิถีพิถันเล่นยาก แต่ท่านจับโวโลินได้ไม่นาน เท่าไร ท่านสามารถไปออกงานแสดงดนตรีสืโวโลินที่หอประชุมจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพราะท่านระลึกชาติได้ว่า ชาติที่แล้วชาติหนึ่ง ท่านเคยเกิดเป็นนักโวโลินฝีมือเอกคนหนึ่งของ ทวีปยุโรป

ท่านเล่าเพิ่มเติมให้ฟังว่า สมัยเป็นเด็กนักเรียน เพื่อน ๆ ตะโกนล้อเลียนชื่อท่านว่า “เคยยา” ซึ่งตรงกับคำว่า “ชินโอสถ” เพื่อนเรียกชื่อ ล้อเลียนอย่างนั้นเพราะไม่รู้ความเป็นมาของคำว่า “ชินโอสถ”

สมัยเด็ก ๆ มีอยู่ครั้งหนึ่ง ท่านจับหนังสือจีน ขึ้นมาอ่าน ท่านอ่านได้ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้เรียนภาษาจีน มาก่อน ท่านระลึกชาติได้ว่าชาติหนึ่งเคยเกิดเป็น หมอจีน คุณแม่ท่านจึงตั้งชื่อท่านว่า “ชินโอสถ” คุณพ่อเห็นว่าเป็นคนไทยไม่ควรชื่อ “จีน” เลย ตั้งชื่อว่า “ชินโอสถ” ดีกว่า

การระลึกชาตินั้นเป็นเหตุผลชัดเจนว่า ชาติที่ แล้วมี ชาตินี้มี ชาติหน้ามี แน่แน่นอน

คนเรายังแก่งแย่งเห็นชัดว่าชีวิตนี้มีแต่ทุกข์

ทุกข์เท่านั้นที่เกิดขึ้น ทุกข์เท่านั้นที่ตั้งอยู่ และทุกข์เท่านั้นที่หมดไป ไม่น่าเกิดเลย จะไม่เกิดอีกก็ไม่ได้เพราะเรายังไม่หมดกิเลส **ความไม่เกิด** เป็นเป้าหมายสูงสุดก็จริง แต่สำหรับผมยังอยู่อีกไกล ยังปฏิบัติธรรมได้ไม่มากเท่าไร กิเลสยังอยู่อีกมาก

ถึงจะยังมีกิเลสอยู่ก็ตาม แต่ผมก็มั่นใจในการปฏิบัติธรรมของผมว่าเดินมาตรงทาง ถูกทาง พุทธแล้ว

มีนักบวชสันติอโศกถามผมว่า เมื่อกระทบผัสสะเวลามีคนพูดถึงผม โดยเฉพาะพูดเรื่องไม่จริง ผมทำใจอย่างไร ผมเรียนท่านว่า เมื่อทราบว่าเขากล่าวร้ายเรา เขานินทาว่าร้ายเรา เราอย่าไปโกรธเขา ถ้ามั่นใจว่าเราทำถูกต้องก็เดินหน้าต่อไป และไม่ต้องไปแก้ตัวกับคนที่กล่าวร้ายอย่างไร ๆ เขาก็ตั้งใจจะกล่าวร้ายเราอยู่แล้ว เขาไม่มีวันที่จะขอโทษ ไม่มีวันที่จะแก้คำพูดคำกล่าวหรือแก้ข้อเขียนเขาเป็นอันขาด เพราะฉะนั้นเราทำใจให้สบาย

ผมเล่าให้ท่านฟังเรื่องหนึ่งว่า อดีต ส.ส.พรรคพลังธรรมที่อยู่กาญจนบุรี ต่อมาไปอยู่กับทักษิณ มีคนมาบอกผมว่า เขาไปตำผมให้พ่อค้าแม่ค้าที่ตลาดในเมืองกาญจนบุรีฟังว่าผมเลวอย่างนั้น ผมเลวอย่างนี้ ผมก็ไม่ไปเถียงกับเขา ไม่ไปปรับความเข้าใจกับเขา เพราะยังงั้น ๆ เขาก็ตั้งใจใส่ร้ายป้ายสีอยู่แล้ว ภายหลังทราบว่าเขาเจ็บหนัก ผมยังไปเยี่ยมถึงเตียงเลย บัดนี้เขาตายไปแล้ว

เรื่องสรรเสริญและนินทานั้น พ่อท่านสมณะ

โพธิรักษ์เทศน์บ่อย ๆ ท่านบอกว่าเราตายแล้วเกิดใหม่ เขาอาจจะยังตำเราไม่จบ หรืออาจจะยังสรรเสริญเยินยอไม่สิ้นสุด เพราะฉะนั้นสรรเสริญและนินทาเป็นเรื่องปรกติ เป็นเรื่องธรรมดา

เรื่องสรรเสริญก็เช่นกัน เมื่อได้รับคำสรรเสริญจากใครก็ตาม อย่าไปหลงระเริง ว่าเราเก่งอย่างนั้น เราดีอย่างนี้ และพยายามหลีกเลี่ยงการที่ใครจะมายกยอปอปั้น ไม่ว่าจะทำโดยรูปแบบไหนก็ตาม คณะมาตามทูลไซ (Madame Tussauds) ซึ่งมีชื่อเสียงก้องโลกเรื่องการสร้างหุ่นขี้ผึ้ง เมื่อประมาณ ๒ ปีที่แล้วได้ติดต่อขอให้ผมไปที่ห้องปฏิบัติการของมาตามทูลไซ (ห้องแล็บ) เพื่อสำรวจผิวพรรณ สวรรค์เส้นผม สวรรค์ใบหน้า เวลาทำหุ่นขี้ผึ้งออกมาแล้วจะได้เหมือนเป็ยบ ผมก็ปฏิเสธ โดยบอกว่า ผมขอตัวเถอะครับ ผมพยายามหลีกเลี่ยงคำสรรเสริญ คณะมาตามทูลไซแจ้งผมว่า เขาจะขอทำหุ่นขี้ผึ้งของผู้นำในวงการต่าง ๆ สำหรับผู้ที่เป็นทหารและเป็นนักการเมืองมาก่อนนั้น เขาขอทำอยู่เพียง ๒ คนเท่านั้น คือป่าและผม ตอนนั้นเขาก็บอกผมว่า ป่าก็รับปากแล้ว ทำไมผมจึงปฏิเสธ ผมก็เลยบอกเขาไปตามตรงอีกว่า ผมขอเถอะครับ ขออย่ามาชื่นชมยินดีอะไรกับผมมากนัก ตอนนั้นเขาก็คงสร้างหุ่นขี้ผึ้งของผู้นำวงการต่าง ๆ ในเมืองไทยเสร็จแล้ว

นักบวชท่านนั้นกล่าวถึงคำวิจารณ์ในโลกอินเทอร์เน็ตว่า ผมชวนทักษิณมาเล่นการเมือง เพราะต้องการเงินทุนของทักษิณ ถึงขนาดขายพรรคให้ทักษิณต่อมาก็ทักษิณก็รู้เท่าทันผม ก็เลยแยกวาง ทำให้ผมแค้นใจจนถึงเดี๋ยวนี้

ผมเรียนนักบวชท่านนั้นไปว่า คำเหล่านี้เป็นคำใส่ร้ายทั้งสิ้น ความจริงเรื่องทักษิณกับผมเกี่ยวกับเรื่องการเมืองนั้นมีดังนี้

เดิมตึกที่ทำงานของทักษิณอยู่ที่สี่แยกราช-วัตรไม่ไกลจากบ้านผมเท่าไร ทักษิณมักจะแวะไปคุยกับผมที่บ้าน เรียกผมว่าพี่ในฐานะที่เขาผ่านโรงเรียนเตรียมทหารมา ทหารตำรวจนับที่

นับเนื่องตามลำดับรุ่น คนรุ่นหลังเรียกคนรุ่นก่อนว่าพี่ มีอยู่วันหนึ่งทักษิณบอกผมว่า การทำธุรกิจของเขาเพียงพอแล้ว กินใช้เท่าไรก็ไม่หมด เขาอยากจะทำการเมือง ตอนนั้นผมยังเป็นหัวหน้าพรรคพลังธรรมอยู่

ผมเป็นคนที่ไม่เห็นอกเห็นใจคนอื่น ผมไม่ได้ชวนให้เขาเข้าพลังธรรมตั้งแต่แรกเลย ผมบอกทักษิณ คุณไปตั้งพรรคการเมืองเอาเองดีกว่า คุณจะได้ทำตามใจที่คุณอยากจะทำ ไม่ต้องมาทำตามกรอบกติกาของพรรคที่เขาอยู่แล้ว ทักษิณหายไปหลายวัน ผมนึกในใจว่า เขาคงคิดแล้วคิดอีกในเรื่องนี้ ต่อมาเขามายกผมว่า เขาตั้งไม่ได้หรอก

ผมไม่ทราบและไม่ได้ถามว่า ตั้งไม่ได้เพราะอะไร ผมวิเคราะห์เอาว่าอาจจะเป็นอย่างนี้ คือทักษิณรวยมาก ผมจน ถ้าทักษิณตั้งพรรคใครจะไปเข้าพรรคทักษิณก็จะไปขอเงินทักษิณ ส่วนพรรคที่ผมเป็นหัวหน้าพรรคคนนั้น ใครจะมาเข้าพรรคก็อาจจะต้องช่วยนั่นช่วยนี่โดยที่ผมจะบอกหรือไม่บอกก็ตามแต่ เพราะฉะนั้นการเป็นหัวหน้าพรรคของผมกับทักษิณต่างกัน ทักษิณมีแต่เสีย..เสียเงิน

ต่อมาพรรคพลังธรรมมีความจำเป็นต้องเปลี่ยนรัฐมนตรีทั้งหมด ๑๑ คนทั้งคณะ เมื่อร่วมรัฐบาลได้ ๒ ปีเต็ม ๆ ตามที่เราได้ตกลงกันไว้ ผมก็นึกถึงทักษิณที่เคยบอกว่า เขาตั้งพรรคไม่ได้ ผมก็นึกถึงว่าเขาเป็นคนหนุ่ม เขากว้างในวงธุรกิจและในวงราชการด้วย ผมก็เดินไปขึ้นตึกเขาที่สี่แยกราชวัตร ขึ้นไปชวนว่า เอาไหมทักษิณ มาอยู่พรรคพลังธรรม แล้วจะเสนอให้เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ เขาบอกว่าขอเวลาปรึกษาหารือกับครอบครัวก่อน

เขาใช้เวลาหลายวันมาก ผมก็นึกในใจว่า ผมไปชวนอย่างนั้นแล้วใครเขาจะมา ผมขึ้นไปตึกไปชวนมหาเศรษฐี ผมใส่เสื้อมือฮ่อม ผมแต่งตัวไม่เหมาะสมเลย แล้วใครเขาจะมาเข้าพรรค ต่อมาตอนหลังเขาตอบตกลง เขาก็เลยมาเป็น

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ เขายังไปเที่ยวบอกกับเพื่อน ๆ ซึ่งก็ยังสามารถยืนยันได้ในขณะนี้ เขาบอกกับเพื่อนว่า เฮ้ย พี่ลองนี้ เขาแปลกเว้ย เขาแปลกจากหัวหน้าพรรคคนอื่น ๆ ใครมาชวนกู (ชวนทักษิณเข้าพรรค) พรรคอื่นมาชวนกู เขาจะต้องบอกว่ากูจะต้องช่วยอะไรเขาบ้าง แต่พี่ลองนี้ไม่มีเลย บอกแต่เพียงว่า ให้อใช้ความดี เเด่น ดังของกูไปช่วยทำงานให้บ้านเมือง เพราะฉะนั้นจนกระทั่งจนถึงทุกวันนี้ ผมไม่ได้เงินเขามาลักบาทหนึ่ง แล้วผมก็ภาคภูมิใจ ถ้าผมรับเงินจากเขามา ป่านนี้ผมอยู่อย่างนี้ไม่ได้หรอก

เหตุการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตผมมันเยอะ ถ้าไม่ได้ปฏิบัติธรรมผมก็เหมือนกับคนส่วนมาก เจอบางเรื่องก็เข้มนกระดิก กระดิกมากด้วย และอยากจะไปชี้แจงว่า ความจริงไม่ใช่อย่างนั้นนะ นอกจากอยากจะไปชี้แจงแล้ว ยังอยากจะไปต่อว่าคนที่นิทาเราด้วย อยากจะหาเรื่องหาราวเขาด้วยว่า เขาทำให้เราเสียชื่อเสียง อยากจะไปด่าเขา หรืออย่างน้อยก็ไปบอกเขาว่าเขาพูดผิดให้เขาพูดใหม่

แต่จากการฝึกฝนปฏิบัติธรรม จากการฟังธรรม หัดจับตัวกิเลสมาเรื่อย ๆ ทำให้เราประหารกิเลสลงไปได้ในเรื่องนั้นเรื่องนี้ เห็นสภาวะเห็นอาการจิตว่า เรานิ่ง ไม่เกิดอาการเข้มนกระดิก บางเรื่องเราเข้าใจ จิตก็ไม่กระเพื่อม

ผมจึงเชื่อว่า เมื่อพยายามอย่างเต็มที่ คงลดจำนวนชาติเกิดลงได้บ้างอย่างแน่นอน ผมมั่นใจ

๗

สี่สั้น สี่ชีวิต

ทิม สมอ.

Man is born free
But everywhere
He is in chains

มนุษย์เกิดมาอย่างอิสระ
แต่ทุกที่อย่าง เขาถูกโซ่ตรวนพันธนาการ
ตั้งผู้คนส่วนใหญ่ในสังคม
ยอมจำนน อยู่ในสภาพนี้
มีน้อยคนที่กล้าสละทิ้งโซ่ตรวน
ทางปีกโบกโบยบินในโลกกว้าง
อย่างเสรี มีศักดิ์ศรี
และความภาคภูมิใจ
ก่อเกิดพลังสร้างสรรค์
สิ่งงดงามแก่โลก

ดร. เอนก ภาชนะบุตร

นักการศึกษาแห่งสถาบันอาศรมศิลป์

NPE

เรื่องเล่าในอดีต

ผมเป็นคนอยุธยา คุณพ่อเป็นข้าราชการและนักการเมือง คือสมัยก่อนคนเป็นครูประชาชนจะนิยม เมื่อสมัครลงเลือกตั้งคุณพ่อก็ได้เป็นนายกเทศมนตรี คุณแม่เป็นแม่บ้าน ที่ดินที่นาที่มีก็ส่งให้พ่อไปเล่นการเมืองจนหมด คุณพ่อก็มีภรรยาหลายคนตามแบบผู้นำสมัยก่อนมีลูกเยอะ ผมต้องเป็นผู้รับวิบาก ดูแลตนเอง หาเงินเรียนหนังสือเองตลอด ผมเป็นเด็กเรียนเก่งประเภทสอบได้ที่หนึ่งประจำ พ่อไปเข้าสวนกุหลาบ ปิดเทอมก็ต้องเป็นกระเป่ารถเมล์ ได้นอนคืนละ ๒ ชั่วโมง ซึ่งร่างกายถูกฝึกอดหลับอดนอน ตราคร่ำมาตั้งแต่ ป.๕ ป.๖ แล้ว ต้องตื่นเช้ามาจัดข้าวของ กลางคืนไปซื้อของ วันไหนเรียงเบอร์ออกก็ขายเรียงเบอร์ กว่าจะกลับเข้าบ้านก็ตีหนึ่ง คุณแม่ก็ไม่มีรายได้อะไร

ความผูกพันกับแม่

ผมรู้สึกที่เราต้องดูแลแม่และครอบครัว แม่สอนให้เราเป็นคนดี ทุกครั้งที่ทำงานจิตก็บอกว่างานนี้ทำให้แม่ จะทำอะไรถ้าแม่มีความสุขเราก็มีความสุข พ่อสิ้นแม่ก็เริ่มคิดถึงประชาชนที่ได้ไปล้มผีเสื้อเมื่อทำงานค่าย ก็ได้รับรู้ปัญหาภายนอกห้องเรียน เราเรียนเก่งแต่พบว่าอาชีพบัญชีรับใช้นายทุน ตอนนั้นมีสองประเด็นที่พูดถึงการรับใช้ประชาชน

ประเด็นแรกคือเราเรียนเพื่ออะไร ก็เกิดคำถามนี้จนได้คำตอบชัดว่าต้องเพื่อประชาชน เราไปค่ายเห็นประชาชนเดือดร้อนเยอะมาก ทั้งค่ายน้ำท่วม ค่ายจุฬาฯ ค่ายชาวเขา ค่ายบัญชี

ประเด็นที่สองพบว่าเพื่อนรุ่นพี่ที่เรียนบัญชีไปสุดท้ายก็เป็นลูกจ้างของนายทุน เรียนเก่งแค่ไหนก็ต้องเป็นเพราะทักษะการทำบัญชีคือรับใช้นายทุน เราเป็นแค่ลูกจ้าง และอีกคำหนึ่งที่ผมหวนหวนมากคือความเป็นอิสระ เพราะตั้งแต่เด็กเราทำอะไรของเราเอง หาเงินเอง เราารู้สึกว่าจบตั้งปริญญาตรี แล้วค่านิยมสมัยนั้นก็ชอบให้เป็น

เจ้าคนนายคน หรือสมุนของลูกท่านหลานเธอ แต่เราพบว่ามันก็แค่ลูกจ้าง จึงปฏิเสธ ก็เริ่มหนีจากค่านิยมนี้ไปหาโลกใหม่

สรุปชีวิตตั้งแต่วัยเด็กและตอนเรียนจบ ขอพูดเรื่องจิตแม่คือจิตโพธิสัตว์ จิตที่จะให้ ผู้หญิงทุกคนอยากจะให้ลูก เราก็ซึมซับอันนี้มา แล้วเราจะให้ใครเพราะแม่เสียชีวิตแล้ว ตั้งแต่จบจุฬาฯ มาเราก็บวชให้แม่ ได้ปริญญามาให้แม่เป็นสุขที่เห็นลูกเรียนจบ เราค้นหาตัวเอง ก็ได้จิตสังคมนิยมได้ที่สมองเพราะสมัย ๑๔ ตุลาฯ เราวิ่งเดินขบวนเพื่อน ๆ ก็เป็นแกนนำทั้งนั้น ผมเป็นแกนนำเรื่องค่าย ธีรยุทธก็เป็นแกนนำเรื่องการเมือง ก็ได้ความรู้เรื่องสังคมนิยมว่ามีการปันส่วนแบ่งอย่างเท่าเทียมกัน จึงออกมาเรียนรู้อื่นหมดเลย การเรียนในจุฬาฯ ไม่ทำให้เรารู้เรื่องสังคมนิยมประเทศไทย ไม่รู้จักประชาชนว่าไม่ใช่หมายถึงคนในกรุงเทพฯ เท่านั้น หรือการตื่นนอนที่จะไปสู่จุดสูงสุดก็ไม่ใช่ด้วยการเป็นเจ้าคนนายคนตามค่านิยมของคนรุ่นพ่อที่อยากให้เราเรียนหนังสือเก่ง ๆ ทำตัวดี ๆ เท่านั้น

เดินทางกว่าสี่สิบปีจึงพบระบบบุญนิยม

เป็นจุดที่สูงสุดของทุนนิยมและสังคมนิยม เพราะสมัยนั้นนักศึกษาจะสนใจวิธีคิดแบบสังคมนิยม ทุคมหาวิทยาลัยถูกชั้นนำเรื่องให้ปฏิเสธ

ทุนนิยมโดยไม่รู้ว่าจะจริง ๆ มันยิ่งใหญ่อย่างไรในทางที่ทำให้เกิดคนยากคนจนทั่วประเทศ

ประเด็นสำคัญคือปี '๔๐ วิกฤติต้มยำกุ้ง ผมมาเจอพ่อท่าน ได้พบชาวอโศกเรื่อง**บุญนิยม** ทำให้ผมเข้าใจว่าบุญนิยมคืออะไรทั้งที่ผมเคยบวชแล้วแต่พ่อท่านทำให้ผมที่เรียนรู้จากอโศกโดยผิวเผินรู้ว่านี่คือคำตอบของสังคม ผมเดินทางตลอดวันนี้กำลังจบด้วยระบบบุญนิยม เพราะเส้นทางผมโตมาจากทุนนิยม เป็นเด็กต่อสู้ชีวิตด้วยทุนนิยม เรียนจบก็มาทำงานท่ามกลางสังคมนิยม คือ ทำให้ประชาชนได้ประโยชน์สูงสุดในสิ่งที่เขาอยากจะได้ เพราะความเหลื่อมล้ำมันสูงมาก แต่**เมื่อถึงจุดหนึ่งก็เห็นว่าคำตอบไม่ได้ อยู่ที่สังคมนิยม แต่อยู่ที่บุญนิยม**

ปี'๔๑-๔๒ ผมคุยกับพ่อท่านรู้ว่าท่านสูงกว่า มาร์กซ์ เพราะในใจผมจบที่มาร์กซ์ แองเจิ้ล และปราชญ์สายสังคมนิยม แต่พอมาพบบุญนิยมที่พ่อท่าน innovate คือสร้างนวัตกรรมปรัชญาใหม่ได้เป็นบุญนิยม ที่มีหลักว่า ๑. ไม่ต้องฆ่าใคร ๒. แบ่งปันโดยไม่บังคับใคร ให้ได้เท่า ๆ กันซึ่งมันผิดธรรมชาติ ๓. อยู่เหนือทุนนิยมได้ เหนือสังคมนิยมได้ เพราะสังคมนิยมนั้นจะเรียกว่าใช้ความรุนแรงก็ได้ แต่พ่อท่านใช้หลักพุทธเข้าไป ผมเลยบึ้งนี่คือคำตอบ

ตอนนั้นก็ยังไม่ได้เข้ามาด้วยจิต เรียกว่าเข้า

มาด้วยกายด้วยสมอง เข้าใจเรื่องอโศกโดยสัมผัสยังไม่ลึกซึ้ง ผมยังไม่ใช้ญาติธรรมเพราะผมมีครอบครัว ช่วงที่ลูกกำลังโตเป็นหนุ่ม ค่าใช้จ่ายของลูกแพงมาก เราเป็นพ่อก็ต้องรับผิดชอบ แต่รู้แล้วว่าบุญนิยมเป็นคำตอบที่เห็นร่าง ๆ ในสมอง และเห็นแล้วว่าอโศกหรือบุญนิยมเป็นคำตอบที่จัดระบบไว้สูงมาก

ผมอยู่กับการเรียนรู้การแบ่งปันกับภาคประชาชน และเห็นความเหลื่อมล้ำมาตลอดทั้งชีวิต ผมเห็นทักษิณทำทุนนิยมระดับต่ำสุด คือ ฆ่าใครก็ได้เพื่อฉันคนเดียว เราเห็นบ้านเมืองพังทลาย และรู้สึกว่าคุณทุนนิยมไม่มีคำตอบหรอก ยิ่งใช้ปีนมาบังคับยังไม่ใช่ เงินนี่คือฝายมีอำนาจโลกียะ ถ้าคนเหล่านั้นไม่เข้าสู่บุญด้วยจิต ก็ไม่มีคำตอบ เพราะว่าที่ สุดแล้วก็เป็นเช่นอเมริกาที่ฆ่าคนอื่นเพื่อความร่ำรวย เพื่อเป็นมหาอำนาจ นั่นคือสูงสุดของทุนนิยม แล้วยุโรปก็ล้ม อเมริกาก็ล้ม ทุกวันนี้อเมริกาอยู่ได้ด้วยการบินพาณิชย์ ผมเรียกแบงก์กึ่งเด็กอย่างที่เราเผาให้เตี้ยตอนแข็งเม้งไม่ต่างกันเลย คือ มันถูกสมมติให้คนเชื่อว่ามีค่า คนไม่เชื่อก็บังคับด้วยปืน นี่คือแบงก์ดอลลาร์

คำตอบหมู่บ้านอยู่ที่คนมีปัญญา

พอมาเจอกลุ่มญาติธรรม คนแรกคือมหาอยู่ต่อมาก็เป็นพ่อคำต้องซึ่งก็เป็นแนวพุทธทั้งนั้น ท่านมีวิถิปุทธที่ลดละเปลี่ยนคำตอบจากหมู่บ้านมาเป็นเรื่องปลูกปัญญา พื้นเดิมท่านจบ ป.๔ ท่านไปบวชและได้เป็นมหา ท่านสอนผมเรื่องเกษตรสมัยนั้นก็เห็นว่า ภูมิปัญญาอย่างนี้เราก็จบปริญญาตรีจุฬาฯ ทำไมเราไม่รู้เรื่องของชีวิตอย่างนี้เลย เราใช้ภูมิปัญญาของคนไทยซึ่งเป็นภูมิปัญญาที่ได้จากพุทธศาสนา ตอนนั้นผมยังไม่เข้าใจเรื่องศาสนาที่มีคำสอนให้ไม่โลภ บอกให้เอาแต่น้อย แล้วให้ลดละ ผมจบจุฬามาไม่มีใครพูดเรื่องลดละเลิก ผมมาได้คำนี้จากมหาอยู่และผู้นำในอีสาน ผมก็เปลี่ยนวิธีคิดว่ามันไม่ใช่แค่กายแล้ว มันเป็นจิตด้วย เพราะคำว่าลดละเลิก มัน

ต้องใช้ใจบังคับ ผมว่าคำตอบของหมู่บ้านอยู่ที่คนมีภูมิปัญญา อยู่ที่วิถีคิดที่ใหญ่มาก เป็นองค์ความรู้ก็ได้ แต่ยังไม่เข้าถึงบุญนิยม ก็คิดว่าการสู้กับทุนนิยมโดยให้หมู่บ้านอยู่ได้ คือ ต้องลดละเลิก ไม่ใช่การเพิ่ม เพราะการเพิ่มมันแค่ช่วงปีแรก ปีหลังมันจะเป็นหนี้

มหาอโยมีธรรมชาติ ๒ ตัว คือ จัดระบบที่จะพึ่งพาตนเอง และระบบที่รู้จักให้ ซึ่งต่างจากผู้นำทั่วไปที่เน้นเอาตนเองเป็นตัวตั้ง สร้างรายได้สร้างการเป็นผู้นำให้ตัวเอง แต่มหาอโยจะแตกต่างออกไป เพราะฉะนั้นคำตอบอยู่ที่หมู่บ้าน คือ เรื่องการจัดระบบการผลิตให้พึ่งตนเองได้ มันเริ่มเห็นภูมิปัญญาของมหาอโยว่า พุทธศาสนานั้นแหละตัวธรรมชาติ แต่ที่มาพบอโศกก็เพราะว่าคำตอบอยู่ที่หมู่บ้าน คือการรวมพลังทุกทรัพยากรภายใต้คำว่าแผนชุมชน อันนี้แสดงให้เห็นว่าโลกภายนอกนั้นคำตอบคือการรวมพลังด้วยแผน ผมพบว่า ชีวิตผมเองก็ต้องมีแผนเดินหน้าอยู่ผมได้ความคิดจากมหาอโยว่า คนคนหนึ่งถ้ามีแผนชีวิตมีธรรมชาติสองทางจะไปรอดทุกคน มหาอโยจึงต้องมีแผนชุมชน ซึ่งคือชุมชนที่รวมกันด้วยแผน มีเวทีเหมือนมีสังฆะ แต่สังฆะของอโศกสูงกว่าเพราะตั้งแกนที่หลักธรรมทางพุทธศาสนา

ทุกวันนี้อโศกมีสัมมาสิกขาลัยเป็นสถานศึกษา ช่วงแรกท่านต้องสร้างตลาดอารียะ เอาผลผลิตทั้งหมดเข้ามาและเหวี่ยงออกให้ผู้คนด้วยความเป็นอารียะ คือ ทุกคนยอมขาดทุน แต่เป็นบุญแล้วสละส่วนเกินแบบสังคมนิยม ถ้าในแผนชุมชนคือการเอาสินค้าทั้งหมดมาแลกเปลี่ยนกัน ใครเก่งอะไรไปทำ แล้วนำไปวิจัยต่อ ไม่ใช่วิจัยธรรมชาติหรือธรรมวิจัย แต่เป็นวิจัยปากท้องด้วยตัวเองว่าเก่งอะไรที่สุด แล้วลุกขึ้นมาแบ่งงานกันในแต่ละกลุ่มแต่ละหมู่บ้าน

แผนชุมชนที่พัฒนาจนถึงวันนี้

ถามว่าสุดท้ายได้อะไรขึ้นมา มันก็ได้ เกิดการสมทบทุนตามประชาชาวโลก ค้นพบทุนทาง

สังคมว่าล้วนอยู่ที่ใจ ความเป็นเพื่อน ความเป็นเครือข่าย ความเป็นคนรู้จักให้ รู้จักรับ ที่เรียกว่าความสัมพันธ์ของมนุษย์ที่จะเชื่อมให้ทุกคนรวมตัวกันที่แผน แล้วแบ่งงานกันไปทำ แล้วกลับมาแลกเปลี่ยนกัน แล้วก็พัฒนาว่า ทำอย่างไรให้เกิดมหาวิซชาลย พอไปเห็นเศรษฐกิจพอเพียงของในหลวงและมันใจก็คิดว่าทำให้ฝ่ายโลกก่อนก็แล้วกัน ก็เกิดการตลาด เกิดความรู้ เกิดการแลกเปลี่ยนแล้วกลับไปทำ สรุปว่าขั้นตอนนี้มี ๓ ระดับ ระดับวัตถุประสงค์ แล้วก็ระดับกาย ไม่ใช่สารเคมี ไม่ใช่ยาฆ่าแมลง กับระดับสมองและใจ คือ ถ้าใจสั่งว่าต้องรวมกัน ก็มีสังฆะ มีการพบปะแลกเปลี่ยนเรียนรู้เรื่องการทำแผนชุมชนกันทุกเดือน และแผนที่ดีคือแผนที่เอามาปฏิบัติได้ เราก้เอามาสรุปให้ฟังกัน

ยกระดับตลาดอารียะ

เอาสิ่งที่คุณทำมาแลกเปลี่ยนโดยได้ชำระกาย-ใจได้แคไหนก็มาแลกกัน นี่คือสิ่งที่ฝ่ายโลกขาด แต่อโศกมีทั้งกายและใจ ซึ่งมันเป็นของคู่กัน อย่างผมถ้ามีแต่กายจะทำอะไรได้ ตัวที่ขับเคลื่อนเราคือใจที่สั่งเราเดิน ถ้าเราไม่เชื่อเรื่องเงิน แต่เราใช้มันเท่าที่เราอยากใช้ นายเราก้คือใจของเรา ตรงนี้อโศกบมเพาะด้วยหลักโลกุตระที่พ่อท่านนำมาจากพระไตรปิฎกของพระพุทธเจ้า เพราะฉะนั้นตรง

นี่คือความแข็งแรง

ส่วนแผนชุมชนเป็นแผนกาย แผนโภชนาการที่หลายหมู่บ้านไปถึงสาธารณโภคีแต่ยังไม่ถึงขั้นโลกุตระ คือเขารู้จักรวมเงินเป็นออมทรัพย์ รวมกันเป็นสหกรณ์ แล้วแบ่งปันกันออกไปเป็นดอกเบี้ยหรือโดยความเอื้ออาทรก็ได้ เป็นการแบ่งปันซึ่งมีหลายละเอียดต่างกัน เดียวนี้เริ่มใช้ระบบความดีในการแบ่งปันควบคู่กับระบบฝรั่ง แต่อโศกไปบุญนิยมเลย เพราะ**ขาดทุนคือกำไร** เท่ากับตัด ๒ อย่างเลยนะ เท่าที่ผมเห็น คือ ๑ ฝึกการไม่สะสม ๒. คินให้สังคม การสะสมคือสิ่งที่สังคมนิยมปฏิเสธ ต้องฆ่าทิ้ง ต้องกำจัดให้หมด เพราะใครสะสมมากเป็นทุนนิยม

ของอโศกทำเนียนมากที่เป็นตลาดอารียะระบายสินค้า ระบายใจหรือความโลภซึ่งสำคัญมาก เพราะเป็นแรงขับเคลื่อนของจักรวาลให้ทุกคนรู้จักตัดหาที่ไม่มีขีดจำกัด ให้รู้ว่าอะไรเป็นกุศลอกุศล ที่ผมพูดนี้เป็นทางโลกฝ่ายดี บางหมู่บ้านมีฝ่ายเอาเปรียบเยอะก็มี มีการค้าขาย มีการฆ่ากันมีหวัคະแน่นอนอย่างสังคมทั่วไปที่เราเรียกว่าทุนนิยมสามัญซึ่งเราต้องใช้หลักเอาความดีเข้าสู่รวมคนดีที่รักครอบครัว มีคุณธรรมสู้กับพ่อค้าคือใช้ภูมิต้านทานทางกายหรือชุมชนเข้าสู่ แต่ยังไม่ถึงขั้นใช้ธรรมะ ผมเรียกว่าใช้วิธีจากโลกมาหาบุญนิยม แต่ชุมชนอโศกเริ่มจากโลกุตระแล้วค่อย

ออกไปหาโลกหรือกาย

อโศกจะใช้ความเข้มแข็งภายในออกไปสู่ภายนอก แต่ที่ผมทำกับหมู่บ้านนั้นเริ่มจากภายนอกแล้วพยายามเข้าสู่ภายใน ถึงวันนี้เราจะเห็นว่าการสอนมหาวิทยาลัยจะต่างกัน แม้จะใช้บุญนิยมด้วยกัน ของผมเกิดจากกายมาหาใจ หรือจากโลกียะเข้าแต่จะกระดุมล้อมหรือแกนกลางของศาสนา แต่ยังไม่ไปโลกุตระที่เป็นแนวตั้ง แต่ถ้ามองแนวนอนเราโตมาจากโลกียะ เป็นกงล้อรอบนอกของธรรมจักร จะเข้าด้วยอะไรก็แล้วแต่ แผนชุมชนก็คือเรื่องเศรษฐกิจเรื่องสุขภาพซึ่งอโศกก็ใช้อยู่ แต่อโศกมีสมณะเป็นศูนย์กลาง เป็นสมณะที่มีแก่นของพระไตรปิฎกของพระพุทธเจ้าถ่ายทอดโดยตรง

อโศกจึงเป็นคำตอบสุดท้ายของสังคมไทย เพราะอโศกหนีทุนนิยมมาเป็นบุญนิยมแล้ว ขณะที่พวกเรายังติดกับดักทุนนิยมอยู่เยอะ ก็ต้องต่อสู้กันไป ประเทศต่าง ๆ ต่อสู้กันฉันใด คนในหมู่บ้านก็ต่อสู้กันฉันนั้น เพราะมันมีร่างกายอย่างเดียวกัน การดีท็อกซิฟาย (detoxify) อย่างตอนที่ที่ทหารมาล้างประเทศ หมู่บ้านก็ต้องล้างตัวเองเหมือนเราต้องล้างพิษที่เข้ามาในตัวเรามากมันเข้ามาด้วยคลื่นที่เรามองไม่เห็น ผมยังโดนมันเข้ามาโดยอาหารและอารมณ์เครียด เราไม่รู้ว่าเมื่อไหร่มันจะเป็นเนื้ออกถ้าเราไม่ล้างพิษด้วยระบบใดระบบหนึ่ง แล้วขณะนี้ระบบทุนนิยมเข้ามาแรงมาก ทั้งอาหาร อุตุสัทธรรม และคลื่นทุกคลื่นที่เป็นภัยต่อเซลล์ทั้งนั้น ทั้งหมดนี้หมายความว่ายังไม่มีความตอบจากหมู่บ้านข้างนอก คำตอบที่แท้จริงคือต้องใช้พุทธธรรมหรือธรรมะศาสนาอื่นก็ได้ แต่ศาสนาอื่นไม่มีโลกุตระที่จะตรึงมนุษย์ให้อยู่ในความพอดีได้อย่างแท้จริง แม้จะเป็นโลกุตระขั้นต้นก็ตาม

ปัญหาอุปสรรคในระบบโลก

ทุกชุมชนอยู่ภายใต้ทุนนิยมตั้งแต่วิธีคิด เพราะแก่นของทุนนิยมเน้นเอากำไร เห็นแก่ตัว

สอนให้โลกคืออุปสรรคใหญ่ เป็นคัมภีร์ซึ่งไม่ใช่ คำตอบของโลกเพราะสูงสุดมันทำได้แค่สังคมนิยม นี่คือโลกทั้งหมดที่ผมอยู่มีแค่ ๒ ค่าย ค่ายทุน-นิยมกับค่ายสังคมนิยม เขาแย่งความเป็นใหญ่ พอได้มาก็แย่งอาหาร แย่งน้ำมัน อเมริกาฆ่า ชัดตัมก็เพราะอยากแย่งน้ำมันเอามาเผาผลาญใน ชาติของตนที่เป็นกายของตน มันอยู่ในสายกาย ทั้งหมดไม่มีความละเอียดที่จะเข้าสู่จิตใจของมนุษย์ ศาสตร์อื่นก็ไม่ได้สอนถึงขั้นหลุดพ้น ทำได้แค่ถึง ขั้นแบ่งปัน ชั้นเกื้อกูลโลกเท่านั้น

เราอยู่ภายใต้ ๒ แนวคิดที่เป็นคัมภีร์ใหญ่ ของโลก แล้วไม่ใช่แค่คัมภีร์เท่านั้น เดียวนี้มันแผ่ ข่านไปที่มือถือแล้ว เมื่อทุนนิยมพัฒนาถึงขั้นเอา คลื่นมาบังคับมนุษย์ได้ เช่น ถ้าผมรู้เบอร์มือถือ ของใครผมก็บังคับเขาได้ด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง อาจใช้ เกมล่อ หรือถ้าทราบว่าเขาชอบอะไรก็ล่อด้วย ลิ่งนั้น นี่คือเหตุที่เขาแจกมือถือให้คนเล่นไลน์ เล่นเกมแล้ววันหนึ่งเขาก็ควบคุมเราด้วยข้อมูล ข่าวสารที่ชี้แนะให้เชื่อตามที่เขากำหนด เราก็ตก เป็นลูกค้ำ ลูกจ้างและลูกหนี้โดยเครื่องมือนี้แหละ

โลกทุนนิยมพัฒนาเร็วมากแต่โลกบุญนิยม และสังคมนิยมจะช้า สังคมนิยมอาจเร็วด้วยปืน หรือการฆ่า ขณะที่บุญนิยมใช้การชำระจิตตนซึ่ง มันช้ากว่ากันมาก ชุมชนอโคจรจึงดูเหมือนชุมชน ปลีกวิเวกจากโลกภายนอกจึงมีโอกาสร่างภูมิ- คุ่มกันหรือใช้เทคโนโลยีอย่างชาญฉลาด สร้าง ระบบสื่อสารที่เป็นสาระ เป็นแก่นธรรมะแต่พวก ผมอยู่ในกับดักของสื่อ ทีวีทุกช่องเต็มไปด้วย โฆษณา ซึ่งให้เห็นว่าเราอยู่ภายใต้การกำกับของ โลกทุนนิยมที่สามานย์ยิ่งขึ้นเหมือนระบอบทักษิณ นี่คืออุปสรรคที่ลงไปถึงหมู่บ้าน วันนี้เราเห็น ชาวนาล้มเพราะความโลภ เพราะทุนนิยมล่อพวก เขาด้วยตัวเลข ๑๕,๐๐๐ ประกอบกับการสมคบ คิดทำทุจริตกับ ธกส. และคนของรัฐบาล ที่โกง ใ้ประทวนโดยบอกชาวนาว่าแค่เซ็นชื่อรับใบ ประทวนก็ได้แล้วหนึ่งพันบาทโดยไม่ต้องมีข้าวมาให้ ส่วนอีกหมื่นสี่ไปไหน ก็เจ้าหน้าที่ ธกส. นักการ-

เมืองและข้าราชการ ขบวนการหมิ่นห้าใบ ประทวนลมนี่แหละที่ทำให้ชาวนายังโลก ชาวนา ถึงล้มสองชั้นอย่างที่เห็น ชั้นแรกโลกหมิ่นห้า ชั้นที่สองทำผิดพลาดที่ไปร่วมโกงกับเขา

ผมถึงว่าถ้าจะบังคับมนุษย์ มันต้องให้จิต บงการ เพราะโลกโศรทหลงที่เกิดขึ้นไม่ใช่เกิดจาก สื่ออย่างเดียว มันอยู่ที่ใจว่าจะรับหรือหยุดยังมัน อย่างมีสติ ถ้าทำด้วยการเอาปืนจี้ว่าอย่าทำนั้น อย่าทำนี้ มันก็ได้บ้างแต่ไม่ตลอด ๒๔ ชั่วโมง แต่ ใจมันทำอยู่ทุกวินาที ความอยากได้อยากมีโลก- ธรรม ๘ จึงมีอยู่ตลอดเวลา ก็เป็นทาสทุนนิยม เป็นลูกจ้างลูกหนี้ เป็นหัวคะแนนให้เขา

ไม่มีศาสนาที่มองความซับซ้อนไม่ออก

เพราะศาสนาสร้างสติให้มนุษย์ สติคือเบรค ที่ทำให้หยุดแล้วเปลี่ยนทาง เช่น ชั้นต้นศาสนา ก็บอกว่าแบ่งปันลิ ชั้นสูงคุณต้องหาทางหลุดพ้น จากโลก ต้องอยู่เหนือกิเลสให้ได้ เช่น อยู่เหนือ การโฆษณาอมเมาที่ทำให้เกิดความขัดแย้ง สื่อ ทุกสื่ออมเมา สื่อหลายสื่อสร้างความขัดแย้ง สื่อบางสื่อสร้างพวก นี่คือปรากฏการณ์ที่เราต้อง ใช้สติอยู่เหนือมัน ถ้าเราทำได้ปัญญาเกิด ทำให้ แก้ปัญหาได้ นี่เป็นโลกของพวกผม แต่ชาว ธรรมะอยู่อีกโลกหนึ่ง แล้วอะไรคือเครื่องแยก ชาวดำ คำตอบคือสติและปัญญา

เหตุที่จับงานด้านการศึกษา

ผมจบบัญชี ก็มาตั้งมูลนิธิเป็นทุนการศึกษาให้ แก่เด็กยากจนทั่วประเทศ เป็นการศึกษาเพื่อชีวิต และสังคม และผมเป็นคนตั้งขึ้น เป็นมูลนิธิแรก ผมเป็นอาสาสมัครของแคนาดา มีหน้าที่ตั้งมูลนิธิ นี้แล้วเอาเงินที่เขาบริจาคก่อนกลับแคนาดาให้คุณ แฮรี่ ดูลัน เราระดมเงินเข้ามาจากอาสาสมัคร แคนาดา เพื่อให้ทุนแก่เด็ก เมื่อเขาจะกลับ ประเทศก็มาคิดว่า มันจะต่อเนื่องได้อย่างไร เขา จึงมาพบผม และนี่คืองานแรกที่ผมไฝ่ฝัน คือ ตอนนั้นผมก็คิดอยู่ว่า ถ้าไม่ทำงานบัญชี ไม่เป็น ลูกจ้างนายทุน ได้ทำงานค่ายที่เราค้นพบว่า ทำให้เรามีความสุข และประชาชนก็มีความรู้ด้วย จึงมารับทำงานนี้

รู้จักนักการศึกษาตัวจริง

อาจารย์โกวิท วรพิพัฒน์ เป็นปราชญ์ ที่ติด ดิน ท่านจบดอกเตอร์แต่ท่านบอก ท่านขายกาแฟ แล้วก็ทำปริญญา ตรี โท เอก เมืองนอกเลย ฝรั่งเศสเห็นว่าท่านเป็นคนฉลาด ท่านฉลาดจริง ๆ ท่านมีใจเพื่อบ้านเพื่อเมือง

พอท่านเห็นผมทำงานเพื่อประชาชน สมัย นั้นมันไม่ค่อยมีคนอย่างผม ที่ปฏิเสธระบบราชการ ผมบอกอาจารย์ ผมไม่ชอบราชการ เพราะต้อง ตายครึ่งตัว ผมจึงไม่ยอมรับ ผมชอบอิสระ อยาก

ทำอะไรก็ได้ทำ อาจารย์โกวิทก็เข้าใจ สุดท้าย ท่านตั้งกรมขึ้นมา เป็นเหตุแรกที่ผมได้เข้ามาสู่ การศึกษาโดยไม่ได้ตั้งใจ

อาจารย์อีกหลายคน ซึ่งเป็นเพชรของ กระบองที่สืบทอดต่อกันมาจาก ดร.ก่อ สวัสดิ- พานิช ซึ่งท่านก็เป็นประธานมูลนิธิผม ท่านเล่าถึง ปัญหาความยากจนที่ท่านต่อสู้มา จนเป็น ดอกเตอร์ท่านอยู่สภากาการศึกษา ท่านก็สอนผม ว่าปัญหาการศึกษาคืออะไร แล้วท่านก็ตั้งผม เข้าไปร่วมปฏิรูปการศึกษาครั้งที่ ๑ ครั้งที่ ๒ อาจารย์ประเวศ วะสี ก็ได้เข้าไปช่วยท่านปฏิรูป การศึกษาในสภากาการศึกษาด้วย ผมก็คิดจาก หลักการศึกษาที่ผมรู้ ประเทศเราไม่ใช่อย่างที่ผม เรียนมา จุฬาฯ ธรรมศาสตร์ที่เราเห็นเขาเรียน เรื่องชีวิต ก็พยายามเอาเรื่องนี้เข้าไปในสภา ก็ ไม่ได้ จนครั้งที่ ๓ ตอนมาทำงานกองทุนชิป จึง ได้คิดว่าแจกเงินคน คนก็มีแต่ความโลภ ไม่มีปัญญา จึงคิดเรื่องศูนย์เรียนรู้ เพราะได้พบกับท่านมหาอยู่ ที่ตั้งศูนย์เรียนรู้ ตั้งแต่ปี '๒๖ มหาอยู่ก็สอนเรื่อง ปลา เรื่องเกษตรผสมผสานเลย ผมเริ่มย้ายห้อง เรียนมาไว้ที่ตราด รู้สึกว่าใช่เลย นี่คือปราชญ์ ชาวบ้าน ผมเป็นคนแรกที่ใช้คำว่าปราชญ์ชาวบ้าน เพราะเขามีความรู้ มีปัญญาจริง ก็เริ่มเอาศูนย์ เรียนรู้มาใส่

สมัยนั้นยังมีศูนย์เรียนรู้ของทางราชการเต็ม ไปหมด ซึ่งเป็นยุคแรกที่เราต้องต่อสู้ ผมพา มหาอยู่ไปบรรยายให้ข้าราชการกระทรวงเกษตร พัง เพื่อจะให้ความรู้แก่ภาคเกษตรว่าคุณถูกฝรั่ง หลอกให้ปลูกพืชเชิงเดี่ยว มันล้มสมัยแล้ว ผมก็ ถูกต่อว่า ผมก็บอกมหาอยู่เป็นครูผม เขาก็พูดว่า มหาอยู่จบ ป ๔. ผมก็เลยบอกว่า การศึกษาต้อง เอาใบปริญญาหรือ ผมไม่ได้ใช้ความรู้ปริญญาตรี ผมมาเรียนรู้จากมหาอยู่

การต่อสู้เรื่องการศึกษา

เราเห็นคำตอบจากองค์ความรู้ แต่คนกลับไป เชื้อปริญญา การปฏิรูปการศึกษาในกระทรวงจึง

ล้มเหลว ผมสนใจเรื่องที่ชอบกับเมืองไม่เหมือนกัน จึงต้องเอาความรู้เข้ามาหาอยู่เข้าไป ทำศูนย์เรียนรู้ในชิปเต็มประเทศเลย เอาโมเดลของชาวอโศกเป็นศูนย์เรียนรู้ออกไป ปราชญ์ชาวบ้าน ธกส. ก็ทำตามเรา เริ่มทำเรื่องศูนย์เรียนรู้ แล้วก็ทำเรื่องสื่อ คือทำเรื่องวิทยุชุมชน เพราะถ้าเราทำแบบเปิดเวทีก็ต้องเสียค่าใช้จ่ายแพง เพราะต้องมีองค์ประกอบหลายอย่าง จึงทำเรื่องวิทยุเพื่อให้สาระแพร่ออกไป แล้วก็ทำหนังสือ-พิมพ์ เรียกว่า ไทยรัฐชุมชน รายการที่วิทยุชุมชนเข้มแข็ง เอาเรื่องเนื้อหาชุมชนที่ผมเรียนรู้มาเข้าไปเป็นสื่อ จะเรียกว่าเป็นการศึกษาก็ได้ แต่เราไม่เรียกคำนี้ ใช้คำว่าเป็นการแบ่งปันการเรียนรู้ร่วมกัน

เราทำเรื่องการศึกษาให้เป็นการเรียนรู้ทั้งหมด ชีวิตไม่ใช่เรื่องวิชา วิชากับชีวิตมันคนละเรื่องกัน บัญชี วิศววะ มันตั้งที่วิชา แต่ชีวิตตั้งที่คน แล้วชีวิตคนที่ชาวอโศกมีคือเป็นชุมชน ซึ่งผมก็พบว่าการมีชุมชนคือการรวมคน ผมก็แค่ร่วมด้วยแผนเท่านั้นเอง แต่ของพ่อท่านรวมทีใจ มีสมณะเป็นศูนย์กลาง มีพระพุทธเจ้าเป็นศูนย์กลาง แล้วก็ให้ทุกคนบินไปสู่โลกุตระให้ได้ แต่ผมทำได้แค่ให้ทุกคนเอาตัวรอดให้ได้ นี่คือทำไมผมจึงมาสนใจเรื่องการศึกษา เพราะการเรียนรู้ทำให้หาคำตอบและผมก็ค้นร่นหา เพราะว่าวิชาที่เรียนมาโลกสอนผม ไม่ใช่คำตอบที่ผมแสวงหา ต้องใช้ใจตัวเองไปหาหน่วยกิตที่รู้สึกว่าจะใช่เลย อย่างพ่อท่านใช่เลย มหาอยู่ใช่เลย พ่อคำเตื่องใช่เลย

ทันทีที่ผมสมัครใจที่จะเรียนรู้จากท่านเหล่านั้น ผมก็ได้ซึมซับเข้ามา ชีวิตส่วนตัวก็ต้องเรียนรู้แบบนี้ ผมจบบัญชี ถามว่ารู้อะไรจากจุฬาฯ ๒๐ ปีที่ต้องลงทุนลงแรง ผมต้องเป็นบอยโรงแรม แต่ว่าเราได้ความรู้ที่ตอบใครไม่ได้ แต่เราเข้าใจว่าเศรษฐกิจเป็นอย่างไร ทุนนิยมเป็นอย่างไร เป็นความเข้าใจนะ แต่วิถีชีวิตเราไม่ได้ใช่เลย แต่ก็ยังมาไม่ถึงอโศก ภูมิปัญญาอโศกสอนให้พึ่งตัวเองให้ได้ แต่ผมก็ประยุกต์ความรู้ของพ่อท่าน ของ

มหาอยู่ มาใช้กับชีวิตทางโลก ถ้าเราจะฉลาดในทางโลก ก็ต้องใช้ธรรมะเข้ามาประยุกต์ใช้ในทางโลกด้วย เราไม่ฉลาดก็หลงไปกับโลกเขา เป็นลูกหนี้เขา เป็นทาสเขา

หัวใจอะไรในหลัก

ผมทำเพราะจิตสั่งตั้งแต่เด็กแล้ว โดยสัญชาตญาณทำให้แม่ จากจิตแม่ก็ค้นหาจิตตัวเอง เวลาพูดก็บอกว่าใจสั่งมา ถ้าเราทำอะไรแล้วมีความสุขก็ทำ แต่ถ้าทำแล้วเครียดอย่าทำ ซึ่งใจเราจะไม่ใช่ว่าคนอื่นบอก ผมก็เรียนรู้จากตัวเอง ใจเป็นนาย ถ้ามว่าสัญชาตญาณมาได้อย่างไร มันก็จะมีสัญชาตญาณมาบอกเราเป็นเรื่อง ๆ เช่นเรื่องพระโพธิสัตว์ พอผมพบในหลวงเป็นพระโพธิสัตว์ ผมก็บอกต้องทำ ๔๔ ตำบล ต้องทำเรื่อง วิถีชีวิตพอเพียงถวายพระองค์ท่าน ผมก็ลุยทำ ถ้ามว่าใครสั่ง ไม่เลย เราก็ก้าวไปได้ว่าเราเข้าเฝ้าด้วยจิตทุกวินาที แต่พวกที่เข้าเฝ้าทุกวันที่ ๔ อันว่าเข้าเฝ้าแต่กาย เราเข้าเฝ้าด้วยจิตก็รู้ว่าท่านเป็นโพธิสัตว์ อย่างพ่อท่าน เรารู้ว่าท่านเป็นโพธิสัตว์ จิตเราก็รับได้ จิตเราก็สั่งตัวเองได้ ผมก็จะจบที่จิตเพราะผมได้ทำแล้ว ผมได้มุ่งมันที่ใจถึงขั้นอธิษฐานจิต ตอนทำชิปผมอธิษฐานว่าจะกอบกู้แผ่นดิน พอคิดอย่างนี้เราก็ไม่ได้หวังอะไร เราได้ทำแล้วก็จบแล้ว เรียกว่าสร้างแรงเหนียวน่า

ทำไมพ่อท่านจึงมาทำเรื่องการศึกษา
เพราะว่ารุ่นเราตายแน่ สังคมก็ยังไม่มื่ออะไรดีขึ้น
แต่ว่าต้องสืบสานให้รุ่นต่อไป

ตามหลักจักรวาล ถ้าเรารวมศูนย์คุณค่าหนึ่งได้ และเหวี่ยงออกได้ก็จบหน้าที่ ผมก็เปลี่ยนหน้าที่ เป็นช่วง ๆ เมื่อจบหน้าที่แล้วผมก็ลืม

ทางออกของบ้านเมืองขณะนี้

ไม่มีทางออก เพราะว่าหลักคิดหลักทฤษฎี ยังไม่เอาออก คือยังใช้เงินไปบังคับ อำนาจเงินกับ เงินก็คือสิ่งเดียวกัน เมื่อไหร่เงินซื้อเงิน เงินก็งอ คุณประโยชน์กำลังใช้เงินบังคับเงิน ถึงจุดหนึ่งเงินก็ต้องใช้เงิน อยู่ในกรอบทุน ยังอยู่ในวังวนเดิม

คุณประโยชน์ทำได้ขั้นหนึ่ง คือทำสังคมนิยม แบ่งปัน ซึ่งทุนนิยมรวมศูนย์ไว้สูงมาก ตอนนีก็ตระกูลในเมืองไทย คุณปราบตระกูลเดี่ยว ตระกูลใหม่รออยู่ แล้วชาวนาทั้งหมดจะเป็น ลูกจ้างในอนาคต

อีกไม่กี่เดือนคุณประยุทธ์ก็หมดอายุราชการ แล้ว ถ้าคนใหม่ไม่ใช่คุณประยุทธ์ ไม่ได้อยู่คุณ อีก ๒๐ ปี หมดอายุชัย ทุนมันงอกตลอด ถ้าไม่ใช่ ศาสตราจารย์ ไม่ใช่ระบบบุญนิยมทับมันก็งอก คุณ ประยุทธ์ทำได้สูงสุดคือทุนนิยม ถ้าปราบทุน เหมือนปราบหญ้า โดยไม่ใช่วิถีธรรมชาติ แต่ใช้ ยาฆ่าหญ้าก็ฆ่าตัวเองด้วย ถ้ายังอยู่ในกรอบ

เพราะยังใช้อำนาจ ก็เหมือนกับยาแอสไพริน ไป บังคับประสาท ไม่ได้เปลี่ยนสมดุลของร่างกาย ประเทศไทยเสียสมดุลมาก คืออำนาจที่เป็นใหญ่ ตอนนีคือภาคธุรกิจ ภาคสังคม กับภาคทุนนิยม ซึ่งหมายถึงอำนาจไปรวมอยู่ที่ภาคทุน แล้วภาค ทุนไปรวมกับภาคปืนในอดีต ทุนอเมริกา รัสเซีย จีน ที่จะรอเข้าประเทศไทยด้วยอะไรก็แล้วแต่ จ่อไว้แล้ว รถมามาแล้ว มือถือมาแล้ว อำนาจปืน ไม่มีทางบังคับได้ ทำได้แค่ตีที่อกซ์ เอาพิษออกจากประเทศ แต่ยังอยู่ภายใต้ระบอบทุนนิยม ถ้า ไม่ชำระใจ ไม่ตีที่อกซ์ภายใน ต้องก้าวเข้าสู่ระบบ บุญนิยม วิธีคิดเรื่องบุญนิยมยังไม่เข้าสู่ คสช. อำนาจทุน อำนาจปืน อำนาจธรรม

ถ้าอำนาจธรรมยังไม่อยู่สูงสุด การล้าง ประเทศก็ลู่อยู่กับตระกูลเก่าเท่านั้นเองที่กำลังทำ อยู่ทุกวันนี้ แต่ยังมีตระกูลใหม่อีกเต็มเลย ตระกูลทุนนิยมเต็มประเทศ แล้วอยู่รอบทหาร เลย ทหารก็แต่งงานกับพวกนายทุน การที่คุณ ประยุทธ์จับมือกับจีนก็หมายความว่าทำดวลกับ อเมริกา อันนี้คือศึกใหญ่ของประเทศเรา ภาคใต้ ฆ่ากันทุกวันเพราะน้ำมัน และยาบ้า ถ้าม้ำมัน เกิดจากคนภาคใต้เท่านั้นหรือเราถูกหลอกให้ ทะเลาะกันระหว่างพุทธกับอิสลาม แต่ความจริง คนที่อยู่ฝ่ายทุนนิยมได้ไป หลอกให้เราฆ่ากันไม่รู้ เพื่ออะไรวันนี้ก็ระบอบมาทั่วประเทศอาวุธสงคราม ทหารจึงต้องออกมา เพราะอาวุธสงครามมีทั่ว ประเทศ เขามีความพร้อม มีอาวุธ มีการจัดตั้ง ทหารกวาดล้างอาวุธเฉย ๆ ไม่ได้กวาดล้าง ปัญญาที่มีติดบอด

ทางออกของประเทศไทยในอนาคต

จัดตั้งประเทศเอง ตั้งชุมชนเป็นแนวตั้งที่ ชาวอโศกพาทำ เอาจริงอยู่ทุกวันนี้ ก็คือว่าขึ้นไป หาโลกุตระ ต้นไม้วิ่งไปหาแสง คนก็วิ่งหาแสง สว่างปัญญา ในที่นี้ก็คือแสงสว่างในตัวเอง ชุมชนที่มีแสงสว่างในตัวเองมีน้อย ชุมชนอโศกก็ มีพ่อท่าน ชุมชนอื่นก็มีมหาอยู่ มีคุณค่าตัวเอง ภาษี

แสงสว่างให้พลังงานที่พ่อท่านกำลังทำโลกุตรระ
กับมนุษย์ ชี้นำทางปัญญา ที่ผมเห็นว่าทำไม
พ่อท่านจึงมาทำเรื่องการศึกษา เพราะว่ารุ่นเรา
ตายแน่ ลังคมก็ยังไม่มียะไรดีขึ้น แต่ว่าต้อง
สืบสานให้รุ่นต่อไป ที่พ่อท่านใช้คำว่าสืบสาน
ปัญญาให้สูงขึ้น แต่ผมทำได้แค่ปัญญาชั้นโลกียะ
ถ้าไม่ทำเช่นนี้สังคมไทยก็จะลงไปอีก เราต้องไป
เป็นทาสของระบบทุนนิยม ของทักษิณ การที่
คนไทยยอมขายน้ำมันราคาถูกก็หมายถึงเรา
ยอมเป็นทาสเขา คือเรายอมเสียเอกราชโดย
ไม่รู้ตัว อย่างมือถือเราก็ต้องยอมจ่ายเงินให้เขา
แม้แต่ผมเป็น ดอกเตอร์ก็ยังไม่โลกไม่ได้เลย ยัง
เป็นทาสระบบทุน นอกจากเราจะมาจัดตั้งชุมชน
ของเราเหมือนชาวอโศก

พมหวงกับชาวอโศก

ผมก็หวังว่าชาวอโศกจะเป็นตัวชี้นำให้แกโลก
เพราะทุนนิยมทางโลกไม่มีคำตอบ มีแต่จะล้ม
คำตอบว่าเมื่อไหร่ ใครจะฉีตสารฟอร์มาลีน
เข้าไปเพื่อไม่ให้ศพเน่าเหมือนอย่างอเมริกา
คำตอบจะเห็นชัดว่าอยู่ที่คนอโศก แต่ว่าสิ่งที่ผม
อยากเห็น และอยากช่วยคนอโศกก็คือ ส่งไม้ให้
คนรุ่น ๒ ส่งจิตวิญญาณให้ไปสู่กับโลกเอาไว้
ทัพที่สนามรบโลกียะให้ได้

ภารกิจรอบใหม่ของพ่อท่านคือ การให้
ชาวอโศกเข้มเรื่องโลกุตรระออกรบ เราต้องปลุก
วิญญาณที่หลุดพ้นแล้ว ออกมาทำภารกิจข้างหน้า
นำพุทธศาสนาออกไปเผยแพร่ ซึ่งยากมาก
เพราะต้องสู้กับทุนนิยม สมัยนี้เป็นทุนนิยมดิจิทัล
การรบสมัยใหม่เป็นการรบที่กิเลสที่ใจ ไม่ใช่
ปืนแล้ว

แม่ทัพที่ดีในอนาคต ผมเห็นว่าคือแม่ทัพของ
ชาวอโศก หวังว่าแม่ทัพคงรู้ภารกิจในอนาคต
ต้องทำทุกด้านเลย แม้แต่สี่ สี่ข้างนอกมอมเมา
ผมเป็นกรรมการ กสทช. ติดตามประเมินผล มัน
และทะเล มีสาระมีน้อยมาก จนกระทั่งทหารเข้ามา
จัดการปิด

๒

๑๕ เรื่อง ที่ทำให้เสียเวลา

และพลังงานแห่งชีวิต

ทุกคนมีเวลาในการใช้ชีวิตความเป็นอยู่เท่ากัน
นั่นคือ ๒๔ ชั่วโมง ใน ๑ วัน หลายคนใช้เวลาไม่เป็น
ไม่เห็นคุณค่าของเวลาที่จะทำประโยชน์ให้ตนเอง
ให้บุคคลในครอบครัว และสังคม โดยปล่อยให้เวลาให้
สูญเสียไปในหลายเรื่อง ดังนี้

๑. เสียเวลาไปกับการคุยเรื่องต่าง ๆ ที่ไร้สาระ
๒. ชอบเข้าไปวุ่นวายกับชีวิตผู้อื่นอย่างผิด ๆ
๓. ใจลอยคิดฝันไปกับธรรมชาติอย่างไร้จุดหมาย
๔. ใช้อารมณ์ครุ่นคิดมากเป็นเวลานาน
๕. คิดคำนึงถึงคนที่ทำให้ไม่สบายใจอยู่ไม่รู้ลืม
๖. นั่งแคะคิ้วความผิด คอยจับผิด และนินทา
ผู้อื่นถือเป็นอาหารอันโอชะรส
๗. นั่ง นอนคิดหาทางรวยจากตัวเลขเสี่ยงโชค
เสียเวลาไปกับการแสวงหา
๘. ตามใจ ตามอารมณ์ แล้วแต่จะพาไป อย่าง
ไร้จุดหมาย
๙. คอยคิดว่าคนอื่นจะมองตนอย่างไรไปเสีย
ทุกเรื่อง
๑๐. เสียเวลาไปกับสภาน้ำชา ทั้งน้ำลายและ
น้ำชากว่าจะหมดก็นานเป็นชั่วโมง ๆ
๑๑. ดูทีวีวันละหลายชั่วโมง ได้สิ่งที่ฝึใจคือ
นิสัยของตัวละครที่เลว
๑๒. เพลินกับการอ่านนิยายไร้สาระเป็นชั่วโมง
๑๓. มีอารมณ์หงุดหงิด อารมณ์เสีย อารมณ์
โกรธอยู่ตลอดเวลา
๑๔. ลงมือทำสิ่งใด ทำไม่ตลอด ทำ ๆ หยุด ๆ
(จับจด)
๑๕. ใช้ความคิดแก้แค้นผูกพยาบาทอยู่ตลอดเวลา
คนที่รักความเจริญก้าวหน้า จะเห็นเวลามีค่า
ต่อตนเอง ต่อคนในครอบครัว ต่อการนัดหมายต้อง
รักษาเวลาให้เที่ยงตรงอยู่เสมอ และพยายามใช้
เวลาให้ได้ประโยชน์เสมอ

● อ. ดร. บุญเลิศ สายสนิท A.M.D., M.H.A., P.M.T., C.Ht

**จนแต่มีเกียรติ (สุจริต)
 ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)**

สภายันบุญนิยม

๑. ศาสนาบุญนิยม ๒. ชุมชนบุญนิยม ๓. การศึกษาบุญนิยม ๔. บริโภคบุญนิยม ๕. พาณิชยกรรมบุญนิยม ๖. กสิกรรมบุญนิยม	๗. อุตสาหกิจบุญนิยม ๘. การเมืองบุญนิยม ๙. ศิลปวัฒนธรรมบุญนิยม ๑๐. สื่อสารบุญนิยม ๑๑. สุขภาพบุญนิยม ๑๒. สถาบันพระเวทย์วิทยาดำรงหัวใจ
---	--

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจักษ์กันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิต ในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น

ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้นก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

• สมณะโพธิรักษ์

ฉบับที่แล้ว ผู้เขียนได้แจกแจงไปพอสมควรถึงคำว่า “บุญ” กับ “กุศล” ซึ่ง ๒ คำนี้มีความเป็นไวยากรณ์กันและกัน

ซึ่งคนทั่วไปส่วนใหญ่ได้ยินได้ฟังก็คงจะไม่เห็นเป็นสาระอะไรมากมาย

แต่ขอยืนยันว่า นี่คือสาระสำคัญยิ่งๆ

ถ้าผู้ใดเข้าใจนิยามที่เป็นจุดเบ้าแตกของคำว่า “บุญ” ไม่ได้ หรือเข้าใจนิยามสำคัญของ “บุญ” ผิดเพี้ยนจุดสำคัญยิ่งนี้ของคำว่า “บุญ” หรือเข้าใจคำว่า “บุญ” ไม่ถึงขั้นโลกุตระธรรมก็แน่นอนที่สุดว่า ผู้นั้นไม่มีทางปฏิบัติให้บรรลุธรรมถึงที่สุด คือ “นิพพาน”

ซึ่งสามัญทั่วไปนั้น บุคคลทั้งหลายในชีวิตปกตินี้แหละ ผู้วิเศษ หรือยังมีจิตทิฐิอยู่ ไม่เข้าใจชัดแจ้งในคำว่า “บุญกับกุศล” หรือ “บาปกับอกุศล” อย่างถูกต้องต้องแห่หรือก ส่วนมากประพฤติตนในชีวิตประจำวันก็ตาม หรือปฏิบัติธรรมก็ตาม ก็จะได้แต่ “บาป” (กิเลส) กันเป็นส่วนใหญ่

เพราะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงจิต-เจตสิก และไม่เข้าใจชัดในความ เป็น “บุญ” ที่ถูกแท้

มีแต่หลงเข้าใจว่า ตนได้ “บุญ” แต่แท้ได้แค่ “กุศล” (ความดี, ความสุข ซึ่งเป็นกามสุขัลลิกะ, อตตทัตถสุข หรือเจริญลาภยศสรรเสริญโลกียสุข) ที่เป็นเพียงโลกียกุศล ยังไม่ใช่ “บุญ” (ชำระกิเลส) เลย

เพราะเข้าใจความหมายในความเป็น “บุญ” หรือเป็น “กุศล” ยังไม่ถูกต้องต้องแห่ในสารลัจจะ จึงปฏิบัติด้วยความเข้าใจอย่าง

ที่ตนมีความเข้าใจ(ตามทฤษฎีที่มี)นั้น

มันจึงได้แค่ “กุศล” แต่ยังเป็น “บาป” นั่นคือ กิเลสยิ่งเพิ่มขึ้นๆ เป็นปฏิกาคทวี อัตราการก้าวหน้าถึงขั้นเรขาคณิตด้วยซ้ำ

เพราะไปเมาหลงแต่ผลที่เป็น “ความดี” ในคุณลักษณะของ “กุศล” ที่มันยังสนองกิเลส ไม่สามารถลดละกิเลส เป็น “ส่วนแห่งบุญ” (บุญภาคียา) ให้แก่ตนได้ด้วยปัญญา

มันเป็นได้แค่ “ส่วนแห่งกุศล” เท่านั้น เพราะคนมีพุทธศาสตร์เพี้ยนผิดไปยิ่งๆ ขึ้น พุทธศาสตร์นะ..ผิด พุทธศาสนามีผิด

เหตุคือ “ความรู้” (ศาสตร์) ที่เดินทางมาตามกาล ก็ต้องเป็นไปตามไตรลักษณ์ธรรมดา พุทธศาสตร์มีอายุผ่านมากกว่า ๒๖๐๐ ปีแล้ว

มาถึงวันนี้ “ศาสตร์” ของชาวพุทธก็ไม่เที่ยง อย่างเป็น “บุญ” (การชำระกิเลส) ไฉนคือ “กุศล” (คุณงามความดีทั้งหลายทั้งหมด) เพี้ยนไปมาก

เพราะการศึกษาถูกโลกธรรมครอบงำ อย่างเป็น “ขัดเกลา” (สลเสษะ) ไฉนคือ “สะสม” (อุบถะ) ก็เข้าใจไม่ถ่องแท้ยิ่งๆ ขึ้น

เพราะกิเลสในจิตมนุษย์ ทำให้เสื่อมจากปรมาตธรรม ผิดเพี้ยนไปจากลัทธิธรรม

แจก (ความฉลาดที่เต็มไปด้วยกิเลสหลงติดยึดโยงในโลภธรรม) คืออย่างไร ปัญญา (ฉลาดที่เป็นปรมาต) คือไฉน ณ วันนี้ไม่รู้ว่ อะไรคือ “แจก” แล้ว

เพราะ “แจก” คือ “ฉลาดชั่ว” คนยอมไม่ชอบ “ฉลาดชั่ว” (แจก) จึงเอาแต่คำว่า “ปัญญา” ที่จริงคนได้แต่ “แจก” แต่ไปหลงว่าเป็น

“ปัญญา” จึงหลงวัตถุยิ่งๆขึ้น หลงจิตยิ่งๆขึ้น
อย่างไรคือ“วัตถุนิยม”(สิ่งอาศัยภายนอก
ซึ่งเป็นวัตถุในโลก) โฉนคือ“จิตนิยม”(สิ่งอาศัย
ภายใน ซึ่งเป็นจิตเป็นวิญญาณในตน) จึงไม่ถ่องแท้

แม้แต่“พระบ้าน”(คามวาสี) กับ“พระป่า”
(อรัญญวาสี) อย่างไม่..มิฉฉาทิภุชชิต โฉน..สัมมา
ทิภุชชิต ก็ไม่รู้กันแล้ว เพราะไม่มี“ปัญญา”พอ
จะรู้จัก“สัตบุรุษหรือผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ”
ที่แท้ได้ จึงไม่คบสัตบุรุษให้บริบูรณ์ ก็ไม่รู้
ทางปฏิบัติที่จะ“ได้บุญ”หรือ“ได้ชำระกิเลส”
ถูกแท้อย่างสัมมาทิภุชชิต พอที่จะบรรลุลोकุตระ

อย่างไรคือ“โลกิยนิยม”(ยึดถือลัทธิโลกิยะ
เป็นเหตุอยู่) โฉนคือ“โลกุตระนิยม”(นับถือโลกุตระ
เป็นเหตุได้แล้ว) ก็ยังไม่รู้ถ่องแท้

เพราะความเลื่อมของคนได้เลื่อมไปจาก
พุทธธรรมมากขึ้นๆ พัฒนากันมากก็แต่พุทธ
ศาสตร์เท่านั้น ซึ่งเป็นอาวุธประหารคนให้ไว้
พุทธสังฆธรรมยิ่งๆขึ้นไปเรื่อยๆในทุกๆวัน

ผู้เขียนนำคำว่า“บุญ” กับคำว่า“กุศล”
มาวิเคราะห์วิจัยเพียงแค่นี้เท่านั้น หลายท่านที่
อ่านก็อาจจะมองว่า ผู้เขียนดัดจริตเอาการอยู่

ผู้เขียนก็ต้องขออภัยอย่างมากจริงๆ
ณ ที่นี้โอกาสนี้ ต่อท่านผู้ที่มีความรู้สึกดังว่า
นั้น เพราะในโอกาสต่อไปผู้เขียนจะต้องวิจัย
วิเคราะห์เรื่องนี้ต่อไปอีกเป็นลำดับๆแน่ ซึ่ง
ผู้เขียนเห็นว่าสำคัญยิ่ง จึงตั้งใจอย่างจริงจัง

ผู้เขียนเกรงใจผู้รู้สึกนั้นอยู่ แต่ผู้เขียน
จริงใจ และต้องตั้งใจเอาหลายๆจริงๆที่จะทำนัย

สำคัญในประเด็นต่างๆนี้ให้รู้กัน เท่าที่ผู้
เขียนจะสามารถทำได้ แม้ผู้เขียนจะมีภูมิรู้ก็
แค่นี้ แต่ขอยืนยันผู้เขียนบริสุทธิ์ใจ และพร้อม
จะน้อมรับคำปรึกษาด้วยความขอบคุณ

นัยสำคัญของคำว่า“บุญ”กับ“กุศล”ใน
ประเด็นที่ผู้เขียนกำลังหมายถึงนี้ อาจจะ
มองว่าไร้สาระ แต่เป็นเรื่องใหญ่สำคัญยิ่งแล้ว
ของสังคมยุคนี้ ที่จะต้องรีบตื่นรู้ให้ทันการ

ผู้ที่ยงมงายอยู่“หลังเขาคอนกรีต”
จะมองว่า มันแปลก มันบ้าบอ ดูตลกเห็น
เป็นความสุดโต่ง เห็นเป็นเรื่องหลงเพื่อฝัน
ด้วยลมกระซิบลิบลิบแสนไกล ไปปานนั้น

*อิมพอสสิเบิล..!!! อย่ามาพาล่ามอยู่เลย
ไอ้ที่พูดนั้นหนะ มันเป็นไปได้ไม่ได้หรอก!!*

ผู้ที่สุดโต่งลอยฟามเพื่องมงายอยู่ใน
วิมาน“ทุนนิยม”(capitalism)หรือ“ภาววิสัย”
(objective)โดยหลงว่าโลกของตนมี“อารยะ”
ก็ดี และผู้ที่สุดโต่งจมงายดิ่งต่ำอยู่ใน
วิมาน“จิตนิยม”(spiritualism)หรือ“อัตตวิสัย”
(subjective)โดยหลงว่าโลกของตนมี“อริยะ”
ก็ดี ในสังคมขณะนี้มากถึงขั้นจัดหนักแล้ว

และคนในสงครามสังคมแห่งปัจจุบันนี้
มีความฉลาดจากเรียน จากประสบการณ์ของ
ทุนนิยมและฉลาดนิยม มากสูงถึงขีดแล้ว

ฉันทมาหใจเหือกนี้ จึงถึงกาลอันควร
ยิ่งแล้วที่จะให้“บุญนิยม”ขึ้นมาช่วยทุนนิยม

มิฉะนั้นจะหายไป เขิญมาช่วยกันศึกษา
ดูบ้าง แล้วจะได้ช่วยกันคนละไม้คนละมือ

เชื่อไหมว่า การแก้ไขปัญหาลังคมในโลกนี้ ดีที่สุดคือ ต้องใช้“คน”เป็นผู้แก้ไข ใช้กฎหมายหรือใช้ข้อบังคับ ใช้หลักใช้เกณฑ์มาบังคับนั้น ใช้ได้ และต้องใช้อยู่ แต่เป็นรอง“คน” ต้อง“สร้างคน”ให้มีธรรมะถึงยังข้อบังคับหรือกฎหมายก็ต้องมี แต่ต้องใช้คู่กันกับธรรมะ ที่มีในคน

ซึ่งสรุปแล้ว “กฎหมายหรือวินัย”ก็มีคุณค่ามีศักดิ์ศรีศักดิ์สิทธิ์ แต่เป็นรอง“คน”มีธรรมะ ดังนั้น ศาสนาจึงต้องมีทั้ง“ธรรม”และ“วินัย” ศาสนาจึงเรียกกันว่า“ธรรมวินัย”

สังคมต้องสร้างคนด้วยการศึกษาให้มี“จิต”มี“ใจ”พัฒนาเกิด“บุญ”หรือ“ได้บุญ”คือ “ได้ชำระกิเลสในสันดาน”เจริญขึ้นเป็นอาริยะ ถ้ามีแต่ศึกษา ขาดธรรมะ ก็เสื่อม

และคนผู้จะสามารถแก้ไขปัญหาลังคมโลกที่เต็มไปด้วยทุรกันดารแสนสาหัสในยุคนี้ได้แท้จริง ก็ต้องเป็นคนที่มีความรู้ความสามารถเก่งยอดแค่ไหนก็เถอะ

ถ้าคนผู้ใดไม่มี“ธรรมะ” หรือแม้จะมีแต่ที่ว่าคุณสมบัติ(perfection)ของธรรมะยังมีคุณค่า(value,quality)ไม่ถึงขั้น“ธรรมะชนะกิเลส”ในตนได้จริง คนผู้นั้นก็แก้ปัญหาลังคมด้วยกิเลสในตนที่มีจริงนั้นแหละบงการอยู่

เพราะกิเลสมันฉวยโอกาสแน่ เมื่อมีโอกาสที่จะใช้อำนาจและความสามารถที่มี จึงไม่มีหลักประกันอันสำคัญเลยที่จะไว้ใจได้

ต้องเป็นผู้มี“คุณธรรม”(virtue)หรือมี

“ธรรมะ”ที่แท้ จึงจะแก้ปัญหาลังคมได้จริง ยิ่งยืนยาวนานด้วย“ธรรมะ”คือ“คุณธรรม”ของคน

คนที่ว่านี่เป็น คนมี“บุญ” ที่เรากำลังหมายถึง ตามที่เรากำลังพยายามอธิบาย ซึ่งได้แก่ คนผู้ชำระกิเลสในสันดานหมดจดได้จริง เป็นอาริยะบุคคลแท้ที่เรากำลังพูดถึงอยู่ กำลังสาธยายถึงให้เข้าใจกันอยู่นี่เอง

“ผล”สำเร็จจะเกิดจริงนั้น แม้จะใช้วัตถุใดๆ(อาวุธร้ายแรงเก่งกาจเป็นต้น หรือเทคโนโลยียอดเยี่ยมใดก็เถอะ) หรือจะใช้คนเก่งชั้นไหน หรือใช้กฎหมายเข้มแข็งแค่ไหน ก็แก้ไขปัญหาลังคมให้ดียิ่งยืนถาวรไม่ได้ดีสุดเท่า“ธรรมะ”เด็ดขาด

ดังนั้น ถ้าเข้าใจอย่างถ่องแท้ความเป็น“บุญ”ไม่ได้ หรือไม่ถูกต้องอย่างสัมมาทิฐิ ก็จะงมงาย หรือไม่รู้เรื่องกับภาษาที่ว่า“ส่วนแห่งบุญ”(บุญภาค) ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มหาจัตตาริสกสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๖-๒๕๗) ว่า “ส่วนแห่งบุญ”มันเป็นอย่างไ

“ส่วนแห่งบุญ”ที่บาลีว่า“บุญภาคิยา หรือบุญภาค”นี้ เป็นคำตรัสที่ชี้ให้เห็นชัดอย่างสำคัญ ว่า ผู้“สัมมาทิฐิ”เท่านั้นจึงจะปฏิบัติเป็น“ส่วนแห่งบุญ”ได้จริง

นั่นคือ การประพฤติดของคน หรือกรรมทุกกรรมของเรา ผู้สามารถทำพละกิจของตนให้เจริญถึงขั้นเป็น“ส่วนแห่งบุญ”ได้จริง ในขณะที่ผู้ปฏิบัติยังมี“สาสวะ”(คุณธรรมยังไม่บรรลุถึงที่สุดชั้นอนาสวะ) ก็จะได้“ส่วนแห่งบุญ”สะสมไป

ที่ว่า“ส่วนแห่งบุญหรือส่วนแห่งบุญ”

ก็คือ ทุกกรรมกิริยาของคน กายกรรมก็ดี วชิกรรมก็ดี มโนกรรมก็ดี โดยเฉพาะ“มโนกรรม” ผู้ปฏิบัติตามหลัก“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”ก็ดี ตามหลักธรรมอื่นๆก็ตาม ผู้นั้น ต้องมีความสามารถ“ทำใจในใจ”(มนสิการ) โดย “การทำใจในใจ”(มนสิการ)ของเราหยั่ง“ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส, สัมภวะ) ทำ“อกุศลจิต”ตายได้ ก็มี“บุญ”(ชำระกิเลสตาย) มีจิตตาย มีจิตเกิดใหม่ “การเกิดทางจิต”เช่นนี้เอง คือ การเกิดในประเภทที่ศัพท์เรียกว่า “โอปปาติกโยนิ”

เกิด“บุญ”คือ “การทำใจในใจของตนได้ ถ่องแท้(โยนิโส)-ลงไปถึงที่เกิด(โยนิโส)” แล้วทำ ความจางคลาย(วิราคะ) หรือชำระ(ปุนาติ)กิเลส ในสันดานลดลงได้ ถึงขั้น“ตาย”ได้ เป็น“ผล”

ปฏิบัติธรรมถึงขั้นทำ“การชำระอกุศล จิต”ได้ไปตามลำดับอย่างเป็นจริงนั่นเอง ที่ชื่อว่า“บุญ” กิเลสลดลงมากก็ได้“บุญ”มาก

การมี“กุศล”ถึงขั้น“ทำใจในใจ”ของตน เกิดคุณภาพหรือคุณสมบัติ ถ้าถึงขั้น“ชำระ กิเลสได้” นั้นแหละเรียกว่า “บุญ”

“อกุศลจิต”ลดลงๆก็เรียกว่ามีคุณงาม ความดีแน่นอน จึงเรียก“กุศล”คือจิตเจริญ ได้ด้วย จิตเจริญใหม่นี้ก็เป็น“กุศลจิต”ที่ เกิดใหม่ และยังทำคุณงามความดีใหม่ได้ อีกไม่มีที่สิ้นสุด トラบที่ยังไม่“ตาย”ชนิด “ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”(ดับสูญขั้นสุดท้าย ไม่มีอะไรเหลืออีกเลย)

เพราะ“บุญ”คือ“การชำระกิเลส”นี้ เมื่อ

กำจัด“กิเลส”ที่เป็น“ตัวบาป”แท้ๆ หมดสิ้น เกลี้ยงตายไม่เหลือในจิตอีกแล้ว “บาป”ก็ ไม่มีแล้วในจิตผู้ปฏิบัตินั้น ก็ไม่ต้อง“ชำระ กิเลส”นั้นอีก เพราะไม่มีกิเลสหรือไม่มีบาป นั้นให้ชำระในใจตนอีกแล้ว เรียกว่า“สิ้นบุญ สิ้นบาป”(บุญจบปบปริกซิโณ)เป็นผู้หยั่งลงอมตะ “สิ้นบุญสิ้นบาป”และ“อมตะ”นี้ อ่านต่อ

ไป พิจารณาไป ก็จะค่อยๆเข้าใจต่อไปเรื่อยๆ ขอลกลับมาพูดต่อเรื่อง“ส่วนแห่งบุญ หรือส่วนของบุญ”(บุญภาค)กันให้ยิ่งขึ้นอีก เมื่อคนผู้ใดสามารถปฏิบัติจนเกิดการ “ชำระหรือกำจัดกิเลส”ได้จริง โดยรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงปรมาตถธรรมนั้นๆด้วยญาณของตนไป ด้วย ภาวะนี้แหละคือผู้เกิด“ส่วนที่เป็นผล” เรียกว่า“ได้บุญ” นั่นคือ กิเลสจางคลาย หรือดับหายไปจากจิต เป็น“ส่วนแห่งบุญ”

เมื่อกำจัด“บาป”หรือ“อกุศลจิต”นั้นๆ หมดสนิทก็ไม่ต้อง“ทำบุญ”นั้นอีกเพราะ “บาป”หรือ“อกุศลจิต”นั้นหมดสิ้นแล้ว

“บุญ”คือการ“ชำระ”ก็ไม่ต้องชำระกันอีก แต่จิตยังอยู่ “อกุศลจิต”ที่เราชำระก็ หมดไป แต่“จิตที่สะอาดผ่องใสจากกิเลส นั้นแล้ว” เรายังมีอยู่(ยังไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสาน)

ส่วน“บาปหรือกิเลส”นั้นหมดไปแล้ว “บุญ”คือการชำระกิเลสหรือบาปนั้นจึง ไม่ต้องทำอีก แต่เรายังมีจิตเจริญขึ้นเป็น จิตใหม่อยู่ ยังทำ“กุศล”ใหม่ได้อีกต่อไปอยู่

● เก้ามัย ไทมาเออ

จากใจถึงใจ

“เราคิดอะไร” จะครบรอบ ๒๐ ปี ในฉบับที่ ๒๙๑ ประจำเดือนตุลาคม ๒๕๕๗ นี้ เพื่อสื่อสำนึก ขอบคุณมวลสมาชิกร และผู้มีอุปการคุณที่ช่วยสนับสนุนให้กำลังใจเราตลอดมา สำนักพิมพ์จึงได้จัดพิมพ์ หนังสือ “คำบุญคือบาป บุญคืออะไรกันแน่” โดยพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ มอบเป็นบรรณาการ

“คำบุญคือบาป บุญคืออะไรกันแน่” ใคร ๆ ก็อยากได้บุญ ชวนกันไปวัดก็บอกว่าไปทำบุญ วัดก็ขึ้นป้าย ชวนทำบุญ บุญจากการเช่าเหรียญ บุญจากการสร้างพระประจำตัว บุญจากการเป็นประธานกองกฐิน บุญจากการบริจาคเงิน บริจาคน้อยก็ได้บุญน้อย บริจาคมากก็ได้บุญมาก ทำบุญ (บริจาคให้วัด) จะได้ไปสวรรค์ ถ้าบริจาคจนหมดตัวชนิดทุ่มสุดฤทธิ์ปิดบัญชี ยิ่งได้บุญมาก ฯลฯ พระพุทธเจ้าสอนอย่างไรในเรื่อง บุญ ขอเชิญศึกษาได้ใน “คำบุญคือบาป บุญคืออะไรกันแน่” เพื่อจะได้ไม่ถูกหลอกจากนักค้าบุญทั้งหลาย มอบแต่สมาชิกเป็นบรรณาการในรูปแบบปกเกิดบุกขนาด ๑๖ หน้ายกพิเศษ

ในวาระนี้ท่านมีโอกาสร่วมสื่อสารแกล้งคมด้วยการร่วมแสดงความยินดีหรือสนับสนุนลงโฆษณา องค์กร หน่วยงานของท่าน ตามรายละเอียดดังนี้

อัตราโฆษณา “เราคิดอะไร” ขนาดหนังสือ ๑๙๐ X ๒๗๐ มม.	อัตราโฆษณา ฉบับพิเศษ “คำบุญคือบาป บุญคืออะไรกันแน่” ขนาดหนังสือ ๑๕๐ X ๒๑๐ มม.
๔ สี	๔ สี
ปกหลังนอก ๒๕,๐๐๐.-	ปกหลังนอก ๑๕,๐๐๐.-
ปกหน้าใน ๒๐,๐๐๐.-	ปกหน้าใน ๑๐,๐๐๐.-
ปกหลังใน ๑๘,๐๐๐.-	ปกหลังใน ๘,๐๐๐.-
หน้ารองปกหน้า-หลัง ๒๕,๐๐๐.-	หน้าสาม ๑๒,๐๐๐.-
หน้ากลางคู่ ๒๘,๐๐๐.-	เนื้อใน ๑ หน้า ๕,๐๐๐.-
๑/๒ หน้า ๑๐,๐๐๐.-	๑/๒ หน้า ๓,๐๐๐.-
๑/๔ หน้า ๖,๐๐๐.-	๑/๔ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาว-ดำ	ขาว-ดำ
ขาวดำ ๑ หน้า ๘,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑ หน้า ๓,๐๐๐.-
ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๕,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๓,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๑,๐๐๐.-

ลงโฆษณาต่อเนื่อง ๔ ครั้ง แกรมฟรี ๑ ครั้ง

ลงโฆษณาต่อเนื่องตลอดปี ลด ๑๐ % และลงโฆษณาฟรี ๒ ครั้ง

สั่งจองโฆษณาติดต่อ :

นางสาวศีลสนิท น้อยอินทร์ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ , ๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

● สำนักพิมพ์ก้านแก่น ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร./แฟกซ์ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

● ต่อจากฉบับที่ ๒๘๗

“ผมมีความสุขอยู่ทุกวันนี้ ก็เพราะผมไม่เคยอยากได้อะไร
ไม่สนใจเงินทอง ตำแหน่ง ค่ายกย่อง ฯลฯ”.....ไอน์สไตน์
“การมองเห็นสุขเป็นสุขนั้นแหละทุกข์!” .....คานธี
“ความสุขมันไม่จริง เป็นเท็จ หายไปได้! ถ้าล้างตัวกิเลส
ที่ไปนี้กว่าเป็นของจริง”.....สมณะโพธิรักษ์

โพธิสัตว์บนดิน® - โพธิสัตว์เหนือโลก

ตอน ๒๖

สุขจริง สุขลวง ประชาชนต้องการความสุขแบบไหนกันแน่ ?

ในช่วงวาระคืนความสุขให้แก่ประเทศไทย บทกวีของ “พีคนดี” น่าจะสะท้อนสายพระเนตรอันยาวไกลที่จะให้พสกนิกรของพระองค์ได้รับความสุขที่แท้จริงและยั่งยืน ดังมีเนื้อหาเปรียบเทียบเอาไว้ว่า

“บอลโลก”

นักการเมืองยื่นปลา... พระราชายื่นเบ็ด
 นักการเมืองแจกแท็บเล็ต... กษัตริย์แนะนำเคล็ดวิชา
 นักการเมืองห่วงอำนาจ... มหาราชห่วงประชา
 นักการเมืองสร้างสัญญา... องค์เจ้าฟ้าสร้างสรรค์ธรรม
 นักการเมืองหาเรื่องกิน... องค์กษัตริย์หาเรื่องทำ
 นักการเมืองยุให้ร้าย... ในหลวงอย่าให้ทำดี
 นักการเมืองมักแบ่งขั้ว... องค์เหนือหัวไม่แบ่งสี
 นักการเมืองทำสี่ปี... องค์ภูมิทำทุกวัน
 นักการเมืองชอบแบ่งเสียง... พ่อพอเพียงชอบแบ่งปัน
 นักการเมืองคิดสั้น... องค์ราชันย์คิดยาว

(ที่คนตี ๙ ก.ค. ๒๕๕๔)

ส่วนคุณผักกาดหอม จาก น.ส.พ.ไทยโพสต์ ได้นำเสนอ ความสุขที่แท้จริงของประชาชน เอาไว้อย่างแหลมคม เมื่อวันที่ ๑๓ มิ.ย. ๒๕๕๗ ดังนี้

❖ ความสุขที่แท้จริงของประชาชน คืออะไร?

จากหนังสือเรื่อง “งานเป็นผล คนเป็นรูป” ของท่านพุทธทาสภิกขุ นิยามความสุขแท้จริงเอาไว้ว่า

“หมายถึงความสุขที่ไม่หลอกลวง ความสุขที่หลอกลวงเป็นกิเลสของความงมงาย ถ้ามีความงมงายก็ต้องไปหลงเอาของที่ไม่ใช่ความสุขมาเป็นความสุขเสมอ เขาเรียกกันมาแต่โบราณว่า เห็นกงจักรเป็นดอกบัว มีอยู่เป็นอันมากขณะคนที่เห็นกงจักรเป็นดอกบัว แล้วก็วินาศทุกคนเลย”

สุขจริง สุขหลวง ประชาชนต้องการความสุขแบบไหนกันแน่ ?

ระบอบทักษิณมอบความสุขให้ชาวนาด้วยโครงการรับจำนำข้าว สุดท้ายกลายเป็นความทุกข์แสนสาหัส หนี้สินรุงรัง

ให้สุขด้วยนโยบายรถคันแรก สุดท้ายกลายเป็นทุกข์อันใหญ่หลวงของประชาชนจำนวนหนึ่งที่หวังได้เงินคืนแต่ไม่มีเงินจ่ายค่างวด

ประชาชนเคยเสพสุขแบบลวง ๆ มาแล้ว แต่จะรู้ซึ้งหรือไม่ ตอบยาก เพราะความสุขแบบลวง ๆ เหมือนการได้เสพยาบ้า เสพทั้งที่รู้ว่าส่งผลร้ายต่อตนเองและสังคมโดยรวม แต่ก็ยังเสพกันไม่เลิก

ขณะเดียวกับความสุขที่แท้จริง ผู้ปกครอง

กลับไม่ใส่ใจ กระทั่งมวลมหาประชาชนออกมาเดินบนท้องถนน หวังว่าประเทศนี้จะมีการปฏิรูปในทุกด้านเสียที

ความสุขที่แท้จริงของประชาชนอยู่ที่การปฏิรูปประเทศได้สำเร็จครับ แต่จะสำเร็จได้เราต้องตั้งนโยบายประชาชนนิยม ลด แลก แจก แกม ละทิ้งระบบอุปถัมภ์อย่างถาวร แค่นี้ทำกันได้หรือเปล่า?

.....

เราลองมาเปรียบเทียบวิถีชีวิต และวิถีคิดของปราชญ์ทั้งหลายดูบ้างว่า อะไรคือความสุขที่แท้จริงของท่านเหล่านี้???

ความสุขที่แท้จริง.....ไอน์สไตน์

ไอน์สไตน์ แม้จะมีชื่อเสียงก้องโลก แต่ก็ดำรงชีวิตอย่างสมถะ เขาไม่ชอบการแต่งตัวหรือหิวผม เขาเคยกล่าวเอาไว้ว่า

“ผมมีความสุขอยู่ทุกวันนี้ ก็เพราะผมไม่เคยอยากได้อะไร ไม่สนใจเงินทอง ตำแหน่ง คำยกย่อง เทรียงยศระดับ หรืออำนาจ เกียรติยศใด ๆ สิ่งที่ทำให้ผมมีความสุขคือ การได้ทำงาน ได้สไลด์ไอลิน และเล่นเรือใบ”

และไอน์สไตน์ก็ปฏิบัติตัวอย่างที่เขากล่าวเอาไว้จริง ๆ เคยมีอยู่ครั้งหนึ่ง โรงละครใน

มหานครลอนดอนเสนอเงินก้อนโตให้กับเขา เพื่อให้เขาไปยืนบนเวทีชั่วเวลาครู่เดียวเพื่อประชาสัมพันธ์โรงละคร แต่เขาก็ปฏิเสธไป หรือแม้แต่วงการฮอลลีวู้ดก็เคยเสนอเงินจำนวนมหาศาลให้เขามาร่วมแสดงภาพยนตร์ แต่เขาปฏิเสธโดยให้คำตอบว่า “คนเรากลั่งโคลัดารากันแค่ชั่วข้ามคืน พรุ่งนี้ก็ลืมหมดแล้ว”

ไอน์สไตน์เป็นคนรักสันโดษ มีเพื่อนสนิทไม่กี่คน อินเฟลด์ สหายของไอน์สไตน์กล่าวว่า “ไอน์สไตน์เป็นนักวิทยาศาสตร์ที่สนใจแต่การค้นพบทางวิทยาศาสตร์เท่านั้น ไม่ได้หวังผลอื่นใดที่ได้จากงาน” เมื่อมีคนถามว่าอะไรเป็นอุดมการณ์ของนักวิทยาศาสตร์ ไอน์สไตน์ตอบว่า “คนเฝ้าประกาศาร!” ซึ่งก็หมายถึงผู้ชี้ทางหรือผู้นำทางซึ่งให้แสงสว่าง

ไอน์สไตน์กล่าวว่า “การสังเกตการณ์ความจริงอย่างตรงไปตรงมา เป็นแรงดึงดูดอย่างมหัศจรรย์สำหรับชีวิตของข้าพเจ้า” และตอกย้ำด้วยว่า

“วิทยาศาสตร์เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์หากคุณไม่จำเป็นต้องใช้มันหาเลี้ยงปากท้อง”

.....และจะเป็นความสุขยอดหาก...งานคือชีวิต และ...ชีวิตคืองาน เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (เมืองไทยล้มเหลวเพราะไปถือคติว่า งานคือเงิน เงินคืองาน บันดาลสุข) ไอน์สไตน์ได้ตอกย้ำเรื่องนี้ว่า

“ฉันรู้สึกว่ ท่านอยากมีงานที่มั่นคงในอนาคตเพราะหวังต่อการดำรงชีพ แต่สำหรับเรา เราเป็นสุขกับการทำให้งานและชีวิตเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน การทำเช่นนี้จะทำให้ความเป็นเราแผ่ชานอยู่ทุกขณะ และทำให้ทุกวันเต็มไปด้วยความสุขเหมือนในวัยเด็ก”

.....คนที่มีความสุขคือคนที่พึงพอใจกับปัจจุบันมากกว่าที่จะวาดหวังถึงอนาคต ฉันยืนยันว่บุคคลจะมีความสุขที่สะอาดที่สุด เฉพาะเมื่อเขาไม่ต้องหวังความอยู่รอดของชีวิต

.....เราควรห้ามการสอนให้เยาวชนมุ่งมันเพื่อ

ความสำเร็จในชีวิต สิ่งสำคัญที่สุดในการทำงาน คือความสุขในงาน ความสุขในผลที่เกิดขึ้น ความสุขในความรู้ และความสุขในคุณค่าต่อสังคม

อย่าทำตัวเพื่อความสำเร็จ แต่จงทำตนให้เป็น คนมีคุณค่า ไม่มีคุณค่าใดเกิดขึ้นจากความ ทะเยอทะยาน หรือการจมปลักอยู่กับหน้าที่ แต่คุณค่าออกมาจากความรัก และความยินดี เสียสละเพื่อเป้าหมายแห่งมนุษยชาติ

ความสุขที่แท้จริง...คานธี

เมื่อข้าพเจ้าพบว่าตนเองได้ถูกดึงเข้ามาใน แวดวงของการเมืองเสียแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ถาม ตัวเองว่า การที่จะรักษาตนให้พ้นจากความไม่มี ศีลธรรม อสังขะ และจากสิ่งที่เรียกกันว่าผลประโยชน์ทางการเมืองนั้น จำเป็นจะต้องทำ อย่างไร คำตอบที่ผุดขึ้นในสมองของข้าพเจ้าก็คือ “หากจะรับใช้เพื่อนร่วมชาติด้วยกัน ซึ่งเราเห็น เขาได้รับความทุกข์ยากอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวันแล้วไซร์ ก็จำเป็นอย่างยิ่งที่เราจะต้องละทิ้งทรัพย์สิน ทุกชิ้นโดยสิ้นเชิง”

ข้าพเจ้าไม่สามารถจะคุยด้วยความลับได้ว่า ข้าพเจ้าปฏิบัติตนตามความคิดเช่นนี้ได้ในทันที ตรงกันข้าม ข้าพเจ้าจำต้องสารภาพว่า แรก ๆ นั้นทำได้ยากและช้ามาก และไม่ใช่ว่ายากและช้า

เท่านั้น หากยังเต็มไปด้วยความปวดร้าวใจเป็น อย่างยิ่งอีกด้วย แต่เมื่อกาลเวลาล่วงเลยไป ข้าพเจ้าก็พบว่า ข้าพเจ้าจำต้องทิ้งสิ่งอื่น ๆ อีก มากมาย ซึ่งข้าพเจ้าเคยยึดถือว่าเป็นของตน และต่อมาข้าพเจ้าก็พบว่า การละทิ้งสิ่งเหล่านี้ ก่อให้เกิดความสุขอย่างแท้จริง

ต่อจากนั้นข้าพเจ้าก็สามารถสลະทุกสิ่ง ได้ อย่างรวดเร็ว ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังพรรณนาถึง ประสบการณ์ของตนเองอยู่นี้ ข้าพเจ้ารู้สึกว่ ภาระอันหนักอึ้งได้หลุดลอยไปแล้วจากบ่าทั้งสอง ของข้าพเจ้า เดียวนี้ข้าพเจ้าเดินได้อย่างเสรี และสามารถรับใช้เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ด้วยความสุข และความเพลิดเพลินเป็นอย่างยิ่ง

การ “มี” ไม่ว่าสิ่งใด เป็นเรื่องของความ วุ่นวายและเป็นทุกข์โดยแท้

...ผู้ที่สามารถทำตนเป็นคนยากจนด้วยใจ สนิมครเองให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้หรือกล่าวอีก นัยหนึ่งก็คือ ผู้ที่ปฏิบัติตนจนบรรลุอุดมการณ์ ดังกล่าว ย่อมเป็นสักขีพยานได้ว่า เมื่อใดที่ เราทำตน ให้เป็นคนไม่มีอะไรได้เลย เมื่อนั้น เราจะเป็นคนที่ย่ำรวยที่สุดในโลก

...เพื่อจะมีความสุขอย่างแท้จริงในชีวิต เรา จะต้องไม่ข้องติดกับเครื่องล่อของชีวิต

....วัตถุเครื่องล่อใจทั้งหลายเกิดขึ้นแล้วก็สลาย ตัวไป สิ่งที่เราพึงระลึกอยู่เสมอก็คือ เมื่อมัน พรจากจากเราไป มันก่อความทุกข์ให้เกิดแก่เรา แต่ถ้าเราสละมันได้เอง เราก็จะมีแต่ความสงบ สุขและความปิติ

...การมองเห็นสุขเป็นสุขนั้นแหละทุกข์!

.....ท่านคุรุณานักสอนไว้ว่า “คนเรานั้นยิ่งเสพ สุขมากเท่าใดก็ยิ่งมีความสุขมากเท่านั้น”

.....ความสุขเป็นเพียงอีกโฉมหน้าหนึ่งของ ความสุข เพราะฉะนั้น ความสุขและความทุกข์ จึงอยู่ควบคู่กันไป ด้วยเหตุนี้ เพื่อความสงบสุข แห่งจิตใจอันแท้จริง เราจะต้องดำรงตนให้อยู่ เหนือคู่ของสิ่งตรงข้ามเหล่านี้เสมอ และเป็น อิสระเสรีจากการยึดถือทั้งปวง

ความสุขที่แท้จริง.....สมณะโพธิรักษ์

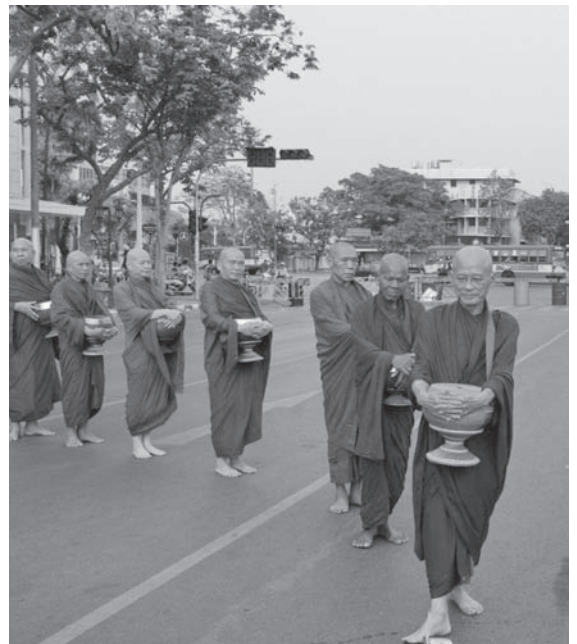
ความสุขมันไม่จริง เป็นเท็จ หายไปได้! ถ้า ล้างตัวกิเลสที่ไปนึกว่าเป็นของจริง เช่น เมื่อก่อนหลายคนเคยหลงอบาย ได้ดื่มเหล้าเป็นต้น แต่ก่อนเคยสุข แต่พอเราเลิกละได้ ไม่ได้สุขตามที่เคยเสพ แต่ก่อนอาตมาเคยถูกหลอกว่ากินพริกแล้วแซบแล้วสุข! แต่พอมาเรียนรู้เลิกแล้ว มันก็หายไปจริงๆรสแซบ มันไม่มีมีแต่รสแสบ

ถ้าเราล้างเหตุคือสมุทัยได้ มันก็หมดไปตามลำดับ ระดับอบายภูมิ ต่อมาระดับกามภูมิ โลกธรรม และโลกอัตตา เราไม่ต้องไปบำเรอมันโลกเขามีเหมือนเดิม แต่เราก็ไม่มีเชื้อที่จะไปติดสุขทุกข์กับมัน ดังนั้นตราบไต่ยังมีผู้ปฏิบัติปฏิบัติชอบ โลกจึงไม่ว่างจากอรหัตต์ อรหัตต์จะมีการบรรลุเป็นขั้นตอน จะมีคุณสมบัติพิเศษจริง แม้มีลาภยศสรรเสริญก็มีได้ไว้อาศัย

ส่วนความสุขนั้นเป็นสุขอย่างโลกุตระ ส่วนความสงบที่ไปติดอรรถอยู่ในภพ (มุ่งแต่สมาธิหลับตา) นั้นไม่ใช่ของพุทธ สงบของพุทธคือสงบจากกิเลส ไม่ได้มีอารมณ์สุขอย่างโลก ๆ ของพุทธนี้ไม่ติดยึดในสุขทุกข์ กิเลสดับแล้ว มันก็ไม่มีในจิตแล้ว จะว่าติดไหม กิเลสดับ มันก็กลาง ๆ เฉย ๆ มันไม่ได้ทำพิษอะไรกับเรา ไม่สุขไม่ทุกข์แล้ว

แม้เขาจะมีโลกธรรมมาแรงอย่างไร ก็เป็นแค่ของอาศัย เป็นของใช้ ธนบัตรเงินทองก็ใช้เหมือนโต๊ะ เก้าอี้ อย่างนี้เขาว่าเหมาะดี รูปร่างอย่างไร ใช้ดีอย่างไร เราก็รู้ ถ้าเราไม่ติด ไม่มีอุปาทานไปยึดติด ศึกษาแล้วไม่ยึดติด เราก็เอาแต่แก่นแท้ ไม่ทำลาย ไม่ยุ่งยาก คนนี้จึงอยู่ในโลกอย่างเรียบง่าย สบาย ไม่ต้องเปลืองผลาญ ก็มีเวลา มีแรงงาน ความคิดไปทำช่วยโลกได้มากขึ้น

อย่างอาตมาสาธยายธรรม ก็เป็นการสร้างความรู้ ในโลกเขาจ่ายค่าบรรยายแพงนะ คนที่สามารถเข้าใจและปล่อยวางสิ่งควรทิ้งแล้ว จะมีพลังงานสูงเพราะเอาความสูญเสียดังของข้าศึกินมาได้เยอะเลย ความสูญเสียดังไม่ควรเสีย ที่

แทรกซ้อนในโลก คือ ๑.เวลา แต่ก่อนอาตมาเคยเสียเวลาไปตามจิตผู้หญิง เสียเวลาจริงๆเลย เสียการงาน เสียสิ่งควรทำ เปล่าประโยชน์ไปเยอะเลย ๒.เสียทุนรอน ๓.เสียแรงงาน

เราไม่สูญเสีย เราก็ได้กลับมาเยอะ เขา ร้องรำที่ไหน เราก็ไม่ได้ไปกับเขา เขาล่าลาภยศสรรเสริญที่ไหนไปที่นั่น ต้องเหาะไปหาคนที่ต่างประเทศก็ทำกัน อยาكدั่งก็ไปหาทางให้มันดั่ง ไม่ต้องแล้ว ไม่ต้องไปล่าลาภยศ ลาภยศเป็นของโดยธรรม อย่างอาตมาไม่ต้องล่าก็มีตามธรรม ไม่ต้องไปอยากได้สรรเสริญก็มีสรรเสริญ แต่สุขสงบโดยธรรม มีอุปโลมุข หรือปรมมังสุขัง คือ มันยิ่งกว่าสุข สุขอย่างไม่มีกิเลสกวาน

อย่างชาวอโศกซึ่งมีกันไม่มาก แต่ทำงานในระดับที่เคียงข้างโลกก็ได้ อย่างแข็งแรงด้วย เพราะไม่ต้องไปแสวงหาสุขโลกีย์ จึงเป็นคนที่ประโยชน์ต่อสังคม อยู่กับลาภ ยศ สรรเสริญ สุขกับเขา แต่ก็ไม่ติดทำงานกับสังคมก็ทำอย่างสบาย ร่าเริง เบิกบาน ไม่เศร้า ไม่ร่าชาแบบโลกีย์ เป็นพุทธะ เบิกบาน แจ่มใส กระทบอย่างไรก็เบิกบาน ไม่มีใจหม่นหมอง จึงได้ชื่อว่าชาว “อ-โศก”

เป็นลัจจะที่ผู้ใดได้ก็เป็นปัจจัยตั้งของตนเองคนเหล่านี้พิสูจน์แล้ว มาทำงานในที่ชุมนุมจะก็เดือนก็วัน มันก็เฉย เกือบ ๆ จะ ๓๐๐ วันมันก็เฉย ถ้ามีงานเข้าอีกก็มากขึ้นอีก มากขึ้นอย่างผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ผู้ช่วยโลก (โลกานุกัมปายะ) .... ๓ อ่านต่อฉบับหน้า

● ฟ้าสาาง

ในวาระที่หลวงปู่โพธิ์รักษ์จะมีอายุครบ ๘๐ ปี
ลูกหลานชาวอโศกจึงได้จัดงานฉลองอย่างยิ่งใหญ่
มีสาระ แต่เรียบง่าย ชื่องานว่า “๘๐ ปีวิชิตชัย
หรือ ๘๐ ปีไม่มีแก่” ที่พุทธสถานราชธานีอโศก

คนดีสำคัญกว่าทุกสิ่ง

เข้าสู่ต้นฤดูฝนเดือน “มิถุนายน” เป็นเดือนที่มีความสำคัญยิ่งสำหรับชาวอโศก เพราะได้ก่อกำเนิดผู้นำของชาวอโศก “พ่อครูสมณะโพธิ์รักษ์” หรือ “หลวงปู่โพธิ์รักษ์” ของลูกหลานลัมมาสิกขารวมทั้งยังได้ก่อเกิดเรื่องราว ความเปลี่ยนแปลงมากมายของชาวอโศกขึ้นในเดือนนี้ทั้งสิ้น

ในปีนี้เป็นปีที่พิเศษสุด เพราะวาระที่หลวงปู่โพธิ์รักษ์จะมีอายุครบ ๘๐ ปี ลูกหลานชาวอโศกจึงได้จัดงานฉลองอย่างยิ่งใหญ่ มีสาระ แต่เรียบง่ายตามสไตล์ชาวอโศก ชื่องานว่า “๘๐ ปีวิชิตชัย หรือ ๘๐ ปีไม่มีแก่” ที่พุทธสถานราชธานีอโศก จ.อุบลราชธานี เพื่อรำลึกถึงพระคุณของครูบาอาจารย์ ของ “พ่อ” ผู้ให้กำเนิดทางจิตวิญญาณที่ให้เราเราได้มีชีวิตใหม่ ภายใต้ร่มโพธิ์ที่สงบเย็นมาโดยตลอด ๔๐ ปีแห่งการเผยแผ่ศาสนาของพ่อครูรวมทั้งยังมีการจัดงานอโศกรำลึกและบูชาพระบรมสารีริกธาตุควบคู่ไปด้วย

ในงานนี้มีพิธีกรรมตั้งสัจจาธิษฐานทำความดีถวายพ่อครู ในวันที่ ๕ มิถุนายน ซึ่งเป็นวันคล้ายวันเกิดของพ่อครู ซึ่งลูกหลานก็ได้ร่วมกันนั่งบำเพ็ญเพียรท่ามกลางสายฝนเพื่อฟังธรรมพ่อครูอย่างไม่ย่อท้อแม้จะฝนตกลงมาอย่างอย่างหนักเหมือนจะทดสอบศรัทธาของลูกหลานว่าจะมีความศรัทธามั่นคงแค่ไหน แต่พวกเรา ก็สอผ่าน

หลังจากเสร็จสิ้นภารกิจการชุมนุมกู้ชาติตอนนี้ประชาชนชาวไทยก็คงต้องขอฝากความหวังและยกหน้าที่ “คืนความสุขให้คนในชาติ” ให้แก่ทางคณะ คสช. หลังจากเกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ แต่พวกเราชาวอโศกก็ยังไม่หยุดอยู่ เพราะยังคงมีภารกิจที่ต้องกระทำอยู่เสมอ นั่นคือการกอบกู้ธรรมะ กอบกู้ศีลธรรม คุณธรรม ให้กลับคืนมาทั้งสี่ตัวเอง และสังคม ขอคืนจิตวิญญาณที่ดี ๆ ให้แก่ตัวเองและผู้อื่น เพื่อไม่ให้เกิดเป็นทาสของระบอบกิเลสทุนนิยม ซึ่งนี่เป็น

ภารกิจสุดท้ายอดมหาหินกับการขัดเกลากิเลส ที่ช่างมีฤทธิ์ร้ายกว่าระบอบทักษิณหลายพันเท่า

สำหรับตัวฉันเอง ได้ประโยชน์ทุกครั้งที่ออกมาชุมนุมกับประชาชนไทยทุกภาคส่วน ไม่ว่าจะในกลุ่มไหน ชื่ออะไร ขอเพียงมีหัวใจแห่งความรัก “ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์” เหมือนกัน เราก็พร้อมที่จะร่วมทุกข์ ร่วมสุข ร่วมกอบกู้ประเทศไทยไปด้วยกัน

ฉันได้ซึมซับวิถีแห่งการต่อสู้อย่างอหิงสาด้วยใจที่สงบ สันติอย่างแท้จริง ที่ไม่ใช่แค่รูปแบบ ไม่ใช่เพียงคำพูด ไม่ใช่เพียงการสร้างภาพ แต่เป็น “หัวใจอหิงสา” ที่ซึมลึกเข้าไปในจิตวิญญาณในหัวใจของผู้ชุมนุมทุกคน เป็นใจที่สงบเย็นพร้อมต่อสู้ด้วยธรรมที่ย่อมชนะธรรม ซึ่งไม่ใช่เรื่องง่ายที่ใคร ๆ ก็สามารถทำได้ แต่อยู่ที่การฝึกฝน การเสียสละ เอาตัวเองออกมาจากความสุขสบาย มากินนอนบนท้องถนนเพื่อต่อสู้กับความไม่ชอบธรรมของนักโกงเมือง ที่มากอบโกยผลประโยชน์จากบ้านเมืองไปสู่พวกพ้องของตน ไซ้ประโยชน์ของคนส่วนรวมทั้งประเทศไม่

ผู้ชุมนุมที่ผ่านร้อนผ่านหนาว ผ่านฝนมาหลายร้อยวันตลอดการชุมนุม พวกเขาไม่ใช่เพียงผู้ชุมนุมธรรมดา ๆ ทั่วไป แต่พวกเขามีการพัฒนาตนเองและเรียนรู้ จนค่อย ๆ ยกระดับจิตวิญญาณแห่งอหิงสาขึ้นมาเรื่อย ๆ จนสามารถเอาชนะธรรมต่าง ๆ ที่ใช้ความรุนแรง ใช้อำนาจบาตรใหญ่มาข่มเหง รังแกประชาชนสองมือเปล่าได้อย่างเด็ดเดี่ยวและมั่นคง

ฉันได้เข้าใจและเรียนรู้วิชาการเมือง หน้าที่พลเมืองโดยไม่ต้องมีตำรา ไม่ต้องมีหนังสือใด ๆ ทุกอย่างในการชุมนุม การต่อสู้ภาคประชาชนได้สั่งสอนและสั่งสมหน่วยกิตวิชาความรู้ให้ฉันอย่างมากมาย สิ่งที่ไม่เคยเข้าใจ เคยเบื่อหน่ายการเมือง ก็ได้เข้าใจ และเห็นว่าการเมืองเป็นเรื่องใกล้ตัวที่เบื่อไม่ได้เป็นอันขาด เมื่อใดที่ประชาชนเบื่อหน่าย ไม่เอาภาระงานการเมืองเมื่อนั้นบ้านเมืองคงล่มจมเป็นแน่แท้

ฉันได้เห็นความเป็น “ไท” จากการเห็นพ่อแม่พี่น้องชาวไทยที่ออกมาพร้อมกันต่อสู้อยู่บนท้องถนนในนามของ “มวลมหาประชาชน” จากจุดเล็ก ๆ ก็แผ่ขยายความรักชาติเพิ่มมากขึ้น ๆ เรื่อย ๆ จนถึงหลักล้านคน ห้าล้านคน สิบล้านคน และเพิ่มมากขึ้นอย่างมีอานุภาพได้ เพราะแท้จริงแล้วบ้านเมืองไทยของเราเป็นประเทศที่ผู้คนมีใจรักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์อย่างสุดหัวใจมาตั้งแต่บรรพกาล คนไทยมีจิตใจดี มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แบ่งปัน มีรอยยิ้มที่เป็นมิตรไมตรี จนทั่วโลกขนานนามว่า “สยามเมืองยิ้ม”

เพียงมีคนที่ดีจุดประกายความกล้า ออกมาจุดแสงสว่างเล็ก ๆ ยืนทำทลายความมืดสลัวของอำนาจมืด ของนักโกงเมืองที่ขโมยเอาความสุขบนผืนแผ่นดินไทยนี้ของเราไปแสนนาน คนไทยก็พร้อมที่จะออกมาแสดงความกล้าเพิ่มมากขึ้น ๆ ทุก ๆ ครั้ง ทุกอาชีพ ทุกเพศ ทุกวัย ทุกศาสนา จนเป็นพลังแห่งความดี พลังแห่งอำนาจอันบริสุทธิ์ของประชาชนที่สามารถมาจัดความมืดมัว ความชั่วร้ายให้หมดไป

การเปลี่ยนแปลงทางการเมือง และการเรียนรู้ประวัติศาสตร์เป็นสิ่งสำคัญที่เปลี่ยนผ่านประเทศชาติมาหลายต่อหลายครั้งเพื่อนำไปสู่สิ่งที่ดีขึ้นและสิ่งที่แย่ลง หรืออาจจะเป็นสิ่งที่ดูเหมือนจะแย่ลงแต่กลับดีขึ้น และสิ่งที่ดูเหมือนจะดีขึ้นกลับแย่ลง

มีคนถามฉันว่า คิดอย่างไรกับการรัฐประหารหรือการเมืองไทยทุกวันนี้ ถ้าเป็นเมื่อก่อนฉันคงนั่งนึกไปนานเพื่อหาคำตอบ หรือไม่ก็ตอบไปทันทีเลยว่า “ไม่รู้สิอะไรเลยเพราะไม่เคยสนใจ ไม่รู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับการเมืองเลยคะ”

แต่ฉันในวันนี้ที่ได้ถูกหล่อหลอมจากประวัติศาสตร์การต่อสู้ทางการเมืองภาคประชาชนมาหลายต่อหลายครั้ง ตั้งแต่เป็นนักเรียนชั้นมัธยม เป็นนักศึกษาปริญญาตรี และก้าวมาสู่นักศึกษาปริญญาโท ที่ฉันตั้งใจเรียนต่อคณะรัฐประศาสนศาสตร์ของ NIDA ทำให้ฉัน

เข้าใจการเมืองมากขึ้น และมีทัศนคติที่เปลี่ยนไปอย่างมากมาย

ฉันคิดว่าเราถูกหลอกด้วยคำว่าประชาธิปไตยมานานแสนนาน ตั้งแต่ยุคเปลี่ยนแปลงการเมืองการปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ มาสู่ระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข เราถูกหลอกให้เชื่อ ให้ศรัทธา ให้มีสิทธิเสรีภาพกับคำว่าประชาธิปไตย แต่ประชาธิปไตยตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ๘๐ ปีของประเทศไทย เราเคยมีประชาธิปไตยอย่างแท้จริงบ้างรึเปล่า ประชาชนเคยมีสิทธิเสรีภาพอย่างแท้จริงมั๊ย ?

สิทธิมีแค่นี้ก็วินาทีที่เราเข้าคูหากาบัตรเลือกตั้ง เลือกผู้แทนเข้าไปทำงานแทนเรา แล้วนักการเมืองจะไปใช้อำนาจที่เรามอบให้อย่างไรก็ได้ ประชาชนจะขอตรวจสอบ ขอประท้วง คัดค้านการกระทำที่ไม่ถูกต้องของนักการเมือง เรากระทำได้อย่างมีประชาธิปไตยจริงมั๊ย ? นักการเมืองเหล่านี้ให้สิทธิเสรีภาพเราจริงรึเปล่า ?

เรามีประชาธิปไตยกันจริงมั๊ย ? ทำไมคนไทยถึงยังตกเป็นทาสของเหล่านายทุน เป็นทาสของทุนนิยมที่เข้ามาหลอกล่อ เอาเงินตรามาเป็นเหยื่อให้เราติดกับ เราบ้าดารากาหลิ เราบ้าฟุตบอล เราชอบแต่งตัวแบบสาวญี่ปุ่น เราชอบทานอาหารฟาสต์ฟู้ด แบบฝรั่งวัฒนธรรมประเพณี ขนบธรรมเนียม มารยาทไทย เรากลับหลงลืมไปที่ละนิด ๆ วิทยุรุ่นไทยเริ่มทิ้งบ้านช่อง เรือนชาน ทั้งพ่อทั้งแม่ ทั้งท้องไร่ท้องนา มาเป็นสาวชาวกรุง ทำงานโรงงาน ทั้งอาชีพที่เป็นกระดูกสันหลังของชาติไป เพื่อรับใช้นายทุนกับผลตอบแทนน้อยนิด เรามีสิทธิเสรีภาพจริง ๆ หรือ ?

ฉันคิดว่า แม้จะเรียกชื่อว่าระบอบประชาธิปไตยก็ตาม แต่ถ้าเนื้อแท้ของคนที่เข้ามาทำงานการเมืองยังไม่เข้าใจถึงศีลธรรมคุณธรรม ระบอบนั้นก็อาจเป็นเผด็จการในคราบประชาธิปไตยได้

การปฏิวัติ รัฐประหาร หลายคนยอมรับไม่ได้ บอกว่า ละเมิดสิทธิเสรีภาพกันเกินไป แต่ถ้าเป็น

คนดีมีคุณธรรมจริงเข้ามากระทำการเปลี่ยนแปลงฉันว่าแม้เป็นเผด็จการก็เป็นเผด็จการโดยธรรม สังคมจะไม่เกิดความรุนแรง เพราะคนดีมีคุณธรรมย่อมมีเหตุผล ไม่รังแกใคร ไม่กดขี่และจะทำแต่เรื่องที่ดี การเปลี่ยนแปลงก็ย่อมต้องไปสู่สิ่งที่ดี

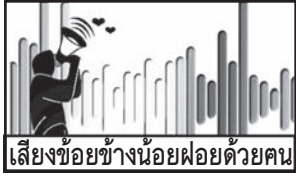
บางทีฉันยังเคยคิดว่า ถ้าบ้านเรายังเป็นระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์อยู่ ประเทศชาติของเรายังอาจจะเจริญก้าวหน้าที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ก็ได้ เพราะพระมหากษัตริย์ทรงมีทศพิธราชธรรมอย่างสูงยิ่ง โดยเฉพาะพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบันพระองค์ทรงเป็นพระโพธิสัตว์ ทรงเป็นผู้เปี่ยมเมตตาต่อพสกนิกรชาวไทยเสมอมา พระองค์ทรงเป็นนักประชาธิปไตยที่เยี่ยมยอดที่สุด พระราชนิพนธ์กิจทุกประการก็ล้วนแต่เพื่อประโยชน์สุขของประชาชนและประเทศชาติทั้งสิ้น

ดังนั้น คำกล่าวของท่านพุทธทาสภิกขุที่ว่า **“คนดียอมสำคัญกว่าทุกสิ่ง”** นั่นคือความจริงแท้ที่สุด เพราะต่อให้เราแก้ที่ระบบ เปลี่ยนแปลงการเมือง เปลี่ยนชื่อเรียกขาน แต่ไม่มีคนดีเข้าไปปกครองบ้านเมือง เข้าไปทำงานอาสารับใช้ประชาชน ต่อให้เป็นระบอบประชาธิปไตยอีกครั้ง ปัญหาเดิม ๆ ก็ยังคงเวียนกลับมาอีก เพราะปัญหาไม่ได้อยู่ที่ระบบ หากทว่าอยู่ที่ **“คน”** ที่เข้าไปทำงานการเมือง เมื่อใดที่เราแก้ปัญหาได้ตรงจุด คือแก้ที่คน

ตั้งพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ว่า **“ในบ้านเมืองนั้นมีทั้งคนดี และคนไม่ดี ไม่มีใครทำให้ทุกคนเป็นคนดีได้ทั้งหมด การทำให้บ้านเมืองมีความปรกติสุข เรียบร้อย จึงไม่ใช่อยู่ที่การทำให้ทุกคนเป็นคนดี หากอยู่ที่การส่งเสริมคนดีให้ได้ปกครองบ้านเมือง และควบคุมคนไม่ดีไม่ให้ก่อความเดือดร้อนวุ่นวายได้”**

เมื่อนั้นประชาธิปไตยของประเทศไทยก็จะแบ่งบานความสุขและความดีไปทั่วทุกสารทิศ และเป็นประชาธิปไตยที่แท้จริงและยั่งยืนตลอดไป

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

● ดังนั้น วิมุตตินิยม

ปัญหาสังคมใด ๆ
ล้วนเกิดจากปัญหาแต่ละคน
รวม ๆ กันมากเข้า
ทางแก้หนีไม่พ้น
ต้นตอตัวบุคคลเป็นสำคัญ
ตัวอย่าง หากเราแก้ปัญหา
ชี้โง่งอนที่นาที่ตัวเราเองได้
มันก็ยืนยันได้เสมอว่า
เราหนึ่งคนละที่ไม่มีวันโง่ง
ขโมยเงินทองของใคร
เป็นเด็ดขาด....

แก้ปัญหา ด้วยปัญญาเชิงพุทธ ชั้นโลกุตระ

คืนความสุขถึงไหน ดูไปด้วยช่วยกันทำ

หลังประเทศล่มจมตั้งเขยยันกันบั้ง จึงค่อยถึง
เวลาวกกลับ ตั้งแต่ คสช.ยึดอำนาจ ๒๒ พ.ค.
อะไร ๆ ก็ดีขึ้นเรื่อยมา

เดชะบุญ พระสยามเทวาริราชมีจริง เป็นสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์ตรงจิตวิญญาณเลือดเนื้อเชื้อไทยไท ไม่
ทิ้งธรรมคุณวิถิพุทธ

จุดนี้แหละนำพาปรากฏการณ์มวลมหาสามัคคี
ประชาชน ตีนรู้สู้ขับไล่รัฐบาลทรราชกันสุดฤทธิ์

เสร็จแล้ว วันดีคืนดี พระอินทร์เกิดร้อน
อาสน์ขึ้นมา ท.ทหารอดทน ทนไทยเฉยไม่ไหวแล้ว

ไม่แคล้วกองทัพต้องออกโรงประกาศศึกดา ใช้
พระเดชแผ่นดินศึกสามก๊กไทย คือแก๊งรักทักษิณ
หมู่มวลชนโค่นทรราชและพวกไทยเฉย

ต้องขอบคุณเคราะห์ร้าย ที่กลายเป็น
เคราะห์ดีได้เลย เมื่อทหารถือวิถิคุณวิถิเป็น
โอกาสนับหนึ่งใหม่

จากนี้ไป ประเทศอยู่ในช่วงขาขึ้น อุทาหรณ์
สาระเลวที่แล้ว ๆ มา ยิ่งโง่เสีย คสช.ก็ฉลาดพอ
ไม่หลวมตัวเอาอย่างโง่งเป็นแน่ ใครจะแยกว่า
ยิ่งลักษณ์ คงไม่มีอีกแล้ว สบายใจหายห่วงไป
เปลาะหนึ่ง

สุขาอยู่ไหน

พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา ตั้งใจคืนความสุขให้แก่ประเทศไทย ตั้งแต่จัดงานมวลชนสัมพันธ์ แสดงดนตรีเกือบ ๓๐๐ แห่งพร้อม ๆ กับเดินหน้าเสนา ๑๓๐ เวที เป็นต้น เพื่อให้เกิดปรองดองสมานฉันท์

สำหรับคนผ่านร้อนผ่านหนาวมาหลายสิบปีติดต่อกัน จะตื่นเต้นถึงไหนเชียวกับความสุขฉาบฉวย ลองรำลึกดูได้ เคยสุขสมอารมณ์หมาย กินสูบดื่มเสพอะไร ๆ มาแล้วเท่าไรต่อเท่าไร..

มาถึงวันนี้มีสุขใดเหลือหรืออยู่ตรงไหนบ้างเอ่ย คิวออกมาดูซิ ไม่เห็นจะมีสาระอันใด นอกจากความทรงจำไว้ได้อย่างแคง ก็เท่านั้น ในมโนส่วนตัว ครั้นอยากให้เป็นสุขชีวิตชีวอีกครั้ง ต้องไปแตะต้องของจริงใหม่ รสชาติสุขไม่เท่าเก่า ต่อให้ติดอกติดใจยังงี้ ก็ไม่เหมือนเดิม ซ้ำร้ายไม่มีวันอ้อมวันเต็ม เหมือนไฟไม่อ้อมเชื้อ ทะเลไม่อ้อมน้ำ!

เอาเถอะ เราคงไม่สามารถก้าวกระโดดความสุข รุปรสแสงสีได้ทีเดียวดอก เพียงแต่ท่านให้แยกแยะแบ่งชั้น ทารกเด็กโง่ ก็เล่นตุ๊กตา ก้อนหินดินทราย

พอโตใหญ่ไม่หลงของเล่นหลอกเด็ก แต่เป็นทาสเกมส์สำหรับสมโหฬาร มันฉลาดน้อยกว่าเด็กหน้าโง่เท่าไรบ้าง

เราต่างเปลี่ยนของเล่นเด็กไว้เพียงสา มาเล่นแย่งชิงสมบัติเงินทองข้าวของสารพัดทั้งสัตว์ทั้งคน เลยเหมือนยิงเรียนยิงโง่ ยิ่งโตยิ่งเชื่อประมาณนั้นหรือเปล่าเอ่ย?

ตัวอย่างบอลโลก ซึ่งกำลังพุดดูเดือดเลือดพล่านที่บราซิล ผู้คนหลงบ้าตามดูถ่ายทอดสดกระทั่ง คสช.ยังต้องจัดให้แฟนคลับได้ชมทางฟรีทีวีครบทุกนัด เสียเงินตั้ง ๔๐๐ ล้านเต็มเต็มคืนความสุขให้ประชาชน เลยโกยคะแนนนิยมจากแฟนบอลไปเพียบ

เหตุนี้กิจกรรมที่สร้างขึ้นเพื่อประโยชน์สาธารณะ เช่นงานมวลชนสัมพันธ์ หรือถ่ายทอดสดบอลโลก ๒๐๑๔ ทางฟรีทีวีช่อง ๕ พอเป็นไปตามวิสัย

ธรรมชาติบันเทิงนิยมของสังคม ไม่มีใครรังเกียจว่าจะมีน้ำยะแอบแฝงคดโกง มีแต่ชื่นชมน้ำใสใจจริงของทหารมากกว่า คสช.มีเครดิตนำศรัทธาดังว่านี่

สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี นตฤ สนติ ปริ สุข์

ไหน ๆ เราต่างอยู่ในช่วง คสช.กำลังคืนความสุขให้จงได้ ตั้งต้นจากควบคุมมือป่วนเมือง ด้วยอาวุธสงคราม จนชาวบ้านค่อยหายหวาดผวากลับใช้ชีวิตปกติคือแก่ทุกข์ถึงต้นตอ สังคมกำลังคืนสงบสุขได้ตามนั้น

เหมือนร่างกายไม่เจ็บป่วยเป็นโรค กินอึมนอนหลับ มันก็สุขสบายดีไปในตัว ไม่จำเป็นต้องติดดินนุ่นนี้ มาเติมเต็มให้ล้นเกิน แทนที่จะสุขกลับทุกข์ถนัดเสียอีก

แต่คนเรามันอดไม่ได้ดอกที่จะแสวงหาสุขส่วนเกิน มากบ้างน้อยบ้างไม่ต่างกัน สำคัญที่ภูมิธรรมภูมิปัญญาสั่งสมเฉพาะตัวต้นลึกหนาบาง

อย่างบอลโลกที่คอบอลกำลังเกาะติด ลู้ออดตาหลับอดนอนทนถ่างตาดูให้ได้ มันสนุกมันส์ดี อันนี้เป็นตัวชั่วคราวนิยมเสพอสุข มันต้องลงทุนลงแรงสูง ผลาญพรวาเปล่าตาย

ส่วนใครไม่หลงติด ไม่นึกอยากดูเอาแพ้อาชนะกัน แค่ลูกหนังกลม ๆ เตะกันไปมาให้เข้าประตูฝ่ายตรงข้าม มันจะมีสาระตรงไหนก็เปล่า คนเล่นต้องเหนื่อย ยิ่งกว่าทำงานไม่รู้ก็เท่า นำสมเพช โดนเงินจูงจุมูกให้ขายตัวมาเล่นเตะลูกหนังเป็นอาชีพ มุมมองปัญญาโลกุตรระทวนกระแสโลกสันติ

ตกลงความสุขรอรอยแข่งบอลโลก มันมีจริงจำเพาะพวกสร้างอุบาทว์ตั้งภพชาติอยากดูขณะเดียวกันคนใจเป็นกลาง ไม่ดูดไม่ผลึก มันไม่เกิดอารมณ์สนุกด้วยลัคนิด จะทนดูไปก็ยั้งจั้น ทรมานเมื่อย เสียเวลา กินอึมแล้วบ่มงานทำ ไปนั่งหน้าจอ ฉะนั้นรสชาติดูบอลอย่างพ่อครูสอนเป็นสุขต่อแหล่ หลอกตัวให้เสพติดเป็นวรรคเป็นเวร เหว

กรรมอยู่ดีไม่ว่าดี

ผลเสียของเวรลัดคัพ ทำให้คนเล่นพนันบอล โทษการพนันคือเมื่อแพ้ย่อมเสียตายทรัพย์ เมื่อชนะย่อมก่อเวร คนแพ้นักก็อยากแก้ตัว แม้ชนะแล้วมันติดใจอยากชนะอีก สงบใจไม่ลง

กีฬาแม้แค่นี้ไม่มีพนัน มันพาจิตวิปริตขึ้นลง ไปกับข้างแพ้ย่อมชนะ ลังสมจิตเอาเปรียบเหยียบย่ำจิตใจคน

มันดิบตีพิเศษตรงไหนเธอ ถึงต้องหัดนิยม การต่อสู้เอาแพ้ชนะกัน มันได้เก่งอะไรแล้วสร้าง สรรอะไรให้ผู้คนเจริญสูงส่งขึ้น

กีฬา กีฬาเป็นยาวิเศษ แก้กองกิเลสทำคนให้เป็นคน เพลงร้องนี้เจียบหายไปไหนเสียละ เพื่อฝันเหม็นขี้พื้นต่างหาก ดีมากที่เอากิเลสเป็นตัวชี้วัดนี้ตรงเผงเลย

ทำไปทำไม กีฬา กีฬาเป็นยาผีเปรต เพิ่ม กองกิเลส ทำคนไม่เป็นคน ๆ

ขึ้นเงาะลิกต้อยขวางโลกไปกันใหญ่ พ่อครู เคยเตือน เหมือนว่ากีฬาจะเป็นตัวก่อกองภัย ทำลายมนุษยชาติอนาคต

แม้วันนี้ กีฬาเช่นบอลโลกพาคนบ้าบอคอแตก ผลาญพร้าเศรษฐกิจทุน แรงงาน เวลา อย่างใหญ่หลวง จนน่าเป็นห่วง ขณะที่คนส่วนใหญ่ไม่รู้ลึกเชิงลบ กลับหลงว่าดีเป็นบ้า

ไม่น่าเชื่อเลยว่า แค่นี้ยวดยการละเล่น เป็น โทษต้องห้ามตั้งแต่ยุคพุทธกาล นำอัศจรรย์ใน พระปริชาญาณกว้างไกลเหลือล้นยิ่งนัก

อบายมุขให้ทุกข์มากกว่าที่คิด

คสช.มุ่งมันคืนความสุขแก่ประชาชน ภาระ สำคัญก่อนอื่นคือตั้งหน้าทูนโถมแก้ปัญหา ร้อยแปดอย่างเร่งรีบต้องนำเห็นใจพร้อมให้โอกาสเต็มที

ตั้งเช่นเร่งจ่ายหนี้ค่าข้าวให้ชาวนาในเวลา ไม่ก็ลัปดาห์ เท่ากับยกภูเขาออกจากอกชาวนา เขาจะได้ไปใช้หนี้ที่มีดอก ส่วนรัฐบาลจะต้องเป็น หนี้เองแทน ก็พอรับมือไหว

อิณาทาน์ ทุกข์ โลก ความเป็นหนี้ เป็นทุกข์

ในโลก!

การหนุนส่งให้ชาวนากู้หนี้ เท่ากับถีบเขาคตก นรกทั้งเป็น มันคือทำบาบหลังคน เป็นกลอุบาย หากินของทุนสามัญ

ในทางกลับกัน ต้องหันมาพาชาวนารวมกลุ่ม ฟังพากันเอง ปลูกทุกอย่างที่ต้องกิน ใน ครอบครัวจนเหลือกินกินใช้ค่อยขาย ถึงจะถูก ทางเศรษฐกิจพอเพียงพอหลวงสอน

เริ่มต้นชาวนาต้องเลิกเหล่าเมหาหวยรวยหนี้ การช่วยให้มีที่ดินแหล่งน้ำ รู้จักใช้ปัญญาทำนา ต้นทุนต่ำ ใช้ปุ๋ยธรรมชาติ กรรมวิธีประโยชน์สูง- ประหยัดสุด ถึงจะเกิดความหมายขึ้นมาได้จริง

ทุกวันนี้ชาวนาต้องซื้อทุกอย่าง จ้างเขาหมด ไปเอาอย่างนายทุน ทำนาเหมือนทำโรงงานผลิต ข้าว เช่น ซื้อเมล็ดพันธุ์ จ่ายค่าไถ ค่าดำ ค่าปุ๋ย ค่าเกี่ยวค่าเช่าเงินขายข้าวหักค่าอะไรๆเลยไม่เหลือ ยิ่งขยายเพิ่มนาเช่า กู้หนีดอกบาน มันเป็นขี้ข่านายทุนใจหัวไม่ขึ้น!

การกลับคืนสู่ทางเกวียนสายเก่า ฟังตน อาศัยชุมชนและธรรมชาติได้มากเท่าใด เป็นทาง รอดของชาวนาบุญนิยมผู้มีปัญญาน้ำใจไม่ขาด ศรัทธาและอดสาหะ

อย่าลืมน่าเศรษฐกิจที่เกิดปัญหาปั่นป่วนทั่วโลก มาจากการให้เครดิตเงินกู้ก้อนนี้เป็นต้นตอใหญ่

นิสัยมักง่ายยืมจุมกเขาหายใจคือชอบก่อหนี้ ขี้เกียจพึ่งตัวเอง ประมาทกล้าเสี่ยงไปตายเอา ดาบหน้า ไม่เป็นโทษกับตัวเอง จมปลักอบายมุข เทือกนี้ ชีวิตจะอยู่เย็นเป็นสุขได้อย่างไร ใคร รับประกันตนได้ยังงี้ล่ะ!

พอกันทีประชาธิปไตยผีเปรต

จากผลสำรวจของชมรมนักวิจัยไทย ความ สุขชุมชน โดยนายนพดล วรรณนิภา แถลงว่า หลังมี คสช. คนส่วนใหญ่(๖๘.๖%) ไม่ยอมรับรัฐบาล คอร์รัปชัน ถึงแม้ตนเองได้ประโยชน์ ในขณะที่ ร้อยละ ๓๑.๔% ยังมีทัศนคติอันตราย ต่อการ ยอมรับรัฐบาลทุจริตคอร์รัปชัน ถ้าตนเองได้

ประโยชน์ด้วย...

คสช.กำลังประสบความสำเร็จในการ
กระชากทัศนคติอันตราย ออกไปจากกลุ่มคนสอง
กลุ่มได้อย่างมีประสิทธิภาพ คือ กลุ่มนักเรียน นัก
ศึกษา เด็กและเยาวชน และกลุ่มข้าราชการ
พนักงานรัฐวิสาหกิจ...

ต้องถือเป็นก้าวสำคัญเพื่อเปลี่ยนประเทศ
ไทยให้เดินหน้าจริงจัง ประชาธิปไตยที่ล้มเหลวไป
กว่าสิบปี เพราะซีโงตั้งแต่เลือกตั้งจนถึง
เผด็จการรัฐสภาและรัฐบาลเผด็จโง

กว่าจะแก้ลำกันได้เบ็ดเสร็จ เตือดร้อน
กองทัพต้องเผด็จการรัฐประหารอันจำเป็นเชิง
หนามยอกเอาหนามบ่ง

ในขณะที่ คสช.เป็นที่ยอมรับของมวลมหา
ประชาชนส่วนใหญ่ น่าสังเวชประเทศยักษ์ใหญ่ เช่น
อเมริกา และอียู กลับรังเกียจรัฐประหารไทย
ซึ่งน่าครีธว่าทำโดยสุจริตเพื่อประโยชน์สุข
มหาชนเป็นที่ตั้ง

ตรงกันข้ามกับรัฐบาลระบอบทักษิณโคตรโง
อันน่าเกลียดชังในอารยะประเทศ โฉนสอง
ประเทศนั้นกลับไม่ถือสา นับว่าไม่ปรารถนาติดต่อ
ประเทศไทยเสียเลย

กระแสต่อต้าน คสช.โดยประเทศไทย ถึง
ใหญ่โตก็ตาม คสช.ไม่กลัวนั้นถูกต้อง เพราะ
คสช.จะอยู่ในอำนาจได้ด้วยประชาชนไทยยอมรับ
เองต่างหาก

ไทยเราต้องยืนอยู่บนขาตัวเองได้เสมอ ต่อ
ให้ปิดประเทศ เราก็อยู่รอดได้ปานนั้น

นั่นคือ จะเปิดสัมพันธ์กับประเทศใด ก็เพื่อ
ประโยชน์ร่วมกัน ยิ่งเรามีเศรษฐกิจข้าวของเหลือ
กินใช้ ยิ่งจะกล้าให้เป็นบุญนิยมไปเลยด้วยซ้ำ
ทำให้ได้วิเศษปานนี้ กองทัพไม่ต้องมีอาวุธแข่งกับ
ใครก็ได้ เมื่อมีมิตรดีรอบประเทศแข่งขันเอื้อ
อาทรอบอุ้มมั่นใจได้มากพอ

โลกุตรเกล้าจนถึงกล้าให้

ในขณะที่ คสช.ต้องวุ่นหนัก เพื่อจัดระเบียบ

แก้ปัญหาเร่งด่วนสารพัด ประเด็นร้อนหนีไม่พ้น
ทำโฉนดค่านิยมซีโงจะเป็นที่เกลียดชังผลักไส
อย่างยั่งยืน

แม้ผลสำรวจล่าสุด ช่วยให้อุ่นใจไม่น้อยว่า
หลังเกิด คสช. รัฐบาลโคตรโงต่าง ๆ จะโดน
ปฏิเสธในหมู่ชนส่วนใหญ่ราวสองในสาม

ปัญหาระยะยาวจะคลี่คลายก้าวหน้ายิ่งขึ้น
อยู่ที่ต้องปฏิรูปการศึกษาขนานใหญ่ คือให้เด็กก่อน
แก๊ง ปลุกฝังมโนธรรมสำนึก เชิดชูน้ำใจกล้าให้
กล้าเสียสละแก่แผ่นดินและมนุษยชาติ ถึงจะไม่
เสียชาติเกิดมาเป็นคน

จุดเริ่มต้นสำคัญที่ผู้นำทำตัวอย่าง ให้เกิด
ขยายผลหมู่มวลไปเรื่อย ๆ

คสช.ประกาศเขย่าฉากรัฐวิสาหกิจ แหล่งผู้มี
อำนาจข้าราชการผู้ใหญ่นั่งหลายตำแหน่ง แอบ
แฝงผลประโยชน์ทับซ้อน พากันขยับตัวก่อนเจอดี
เหตุนี้ ผู้นำ คสช.คงต้องเป็นตัวอย่าง แม้
ต้องควบหลายเก้าอี้ โดยจำเป็นบ้าง ทางออกคือ
รับผลประโยชน์พอเพียงที่เดียว เกินกว่านั้นทำ
บุญเสีย แบบนี้ค่อยสมเหตุผลไม่น้อย เป็นต้น

ฉะนั้น ปัญหาสังคมใด ๆ ล้วนเกิดจากปัญหา
แต่ละคนรวม ๆ กันมากเข้า ทางแก้หนีไม่พ้น
ต้นตอตัวบุคคลเป็นสำคัญ

ตัวอย่าง หากเราแก้ปัญหาซีโงอทีนนาที่
ตัวเราเองได้ไม่ยาก มันก็ยืนยันได้เสมอว่า เรา
หนึ่งคนละที่ไม่มีวันโงขโมยเงินทองของใครเป็น
เด็ดขาด ขนาดเงินของเราเองแท้ ๆ ยังกล้าให้
แจกสะพัด ไม่หอบหวงเกินเป็นภาระหนักเปล่า ๆ

ศิลปินคนผู้มีศีลทีนนาฯ เวมณี เป็นชีวิตใน
จิตวิญญาณ ปัญหาจะซีโงเป็นโจร มันก็จบสิ้นไป
จากตัวเราเห็น ๆ ใครทำได้จริงย่อมยืนปฏิญาณ
ตนได้เสมอ

ศีลมีอวิปฏิสารเป็นอันสงส์ คือหมดเรื่อง
เดือดเนื้อร้อนใจ

สังคมจะปลดคนซีโงได้มากน้อยช้าเร็ว
ย่อมอยู่ที่คนไทยผู้ใหญ่ผู้โตเด็กเล็กจ้อยจะถือ
ศีลทีนนาเป็นชีวิตจิตใจอย่างไรโฉน... ๒

**“เพื่อนซี้” ของบางคน
เขามีอาชีพเป็นนักกฎหมาย
เป็นทนายมีฝีมือ !!**

ใครหลอกยิงลักษณะ : อเสวนา จ พาลานัง

สุดซาบซึ่งมงคลสูตร ๓๘ ข้อ ที่ชี้แนะรูปธรรม
การดำรงชีวิตบนโลกใบนี้

คิดอะไรไม่ออก อ่านทีละข้อก็จะเป็นหนทาง
ปฏิบัติ

มงคล ๓๘ ข้อ แต่จุดสตาร์ทเริ่มต้นเป็น
เรื่องสำคัญ หากติดกระดุมเม็ดแรกผิด เม็ดต่อ
ไปก็ไร้ความหมาย

อเสวนา จ พาลานัง ไม่คบคนพาล ต่อด้วย
ข้อ ๒ ให้คบบัณฑิต...

อย่าคบเพื่อนซี้ ต่อด้วยให้คบเพื่อนดี
เพียงเริ่มต้นแค่นี้ ชีวิตก็อึมเิบ สมบูรณ์
บริบูรณ์นี้รันดร !

บทเรียนประวัติศาสตร์การปกครองมีมากมาย
กษัตริย์ ฮองเต้ ท่านฮ่องทำให้ลายชาติบ้านเมือง
ทุบหม้อข้าวตัวเองก็เพราะเชื่อมั่น “เพื่อนซี้ ๆ”!

เมื่อความโชคร้ายมาเยือน “ผู้บริหาร” มีอยู่ ๒ ข้อ
ข้อแรก “เผด็จการความคิด” ชอบทุบโต๊ะ
พื้นธง จะเอาอย่างนี้ เหล่าเบ๊น้อยหยอยน้อยก็ได้แต่
นั่งเฉยบ ไม่กล้าแสดงความเห็น

จะตกรนรกหมกไหม้ ได้แต่ก้มหน้ารับชะตากรรม
ผู้บริหารประเภทนี้ทำงานที่ไหน ที่นั่นมีแต่
วังเวงและโง่งม !

ข้อ ๒ “ไม่เผด็จการแต่คบเพื่อนซี้” ก็ลง
นรกได้พอ ๆ กัน

“เพื่อนซี้” มีหลายมิติ ชวนโดดเรียน ชวน
ท้อแท้ ชวนหมดกำลังใจ ชวนให้เข้าใจผิด ชวน
เห็นผิดเป็นถูก

บ้างก็คอยแต่ประจบสอพลอ คอยเอาใจไปวัน ๆ

บ้างก็คอยจับผิดเพื่อนร่วมงานมารายงาน
หัวหน้า

เพราะเหตุนี้ในไตรภูมิพระร่วง ถึงบอกไว้
เปรตมีหลายประเภท

กินน้ำอสุจิ กินของโสโครกเป็นอาหาร !
บุคลาธิษฐาน-ธรรมาธิษฐาน ก็เป็นเช่นนี้
ทำให้แจ่มชัด ในสภาในสภาะธรรม

**“เพื่อนซี้” ของบางคน เขามีอาชีพเป็น
นักกฎหมาย เป็นทนายมีฝีมือ !!**

ปรึกษาอะไรก็ได้ ๆ ๆ ๆ ขอรับกระผม ไม่มี
ปัญหา เดี่ยวจัดให้

รัฐบาลภายใต้ระบอบชินวัตรอาจยามใจใน
ผลงานของเพื่อนซี้เหล่านี้

เพราะตลอดมาก็ใช้บริการสม่ำเสมอ
ทำผิดให้เป็นถูกด้วยการเปลี่ยนกฎหมาย
ใช้กฎหมายจัดการกับพวกฝ่ายตรงกันข้าม
ตีความผิด ๆ ในหลักกฎหมายโดยใช้พวก
มากลากกันไป

แต่สวรรค์ก็ยังมีตา ลingsค์ดีลิตี้ก็ยังมีจริง
หมองยุ่อมตายเพราะงู คนแก่ตายเพราะอิเหนา !

**รัฐบาลภายใต้ตระกูลชินวัตร ทำผิด
กฎหมายมาตลอด พอถูกพิพากษา ศาลตัดสิน
ก็ท้าวว่า “เขาเป็นพวกกัน !” “เขารวมหัวกัน
แกลั้งผม !”**

ความจริงหากไม่เหิมเกริม ไม่ยามใจ เมืองไทย
ก็คงถูกร้าห่อมจันท์ลุ่มจมทั้งประเทศ !

บทบาทนักกฎหมาย ทนายรอบตัวของ
รัฐบาลตระกูลชินวัตร หากไม่ทำตามคำสั่งคิดค้น

“นวัตกรรมใหม่ๆ” เพื่อปล้นประเทศก็ต้องดิ้นรน
สร้างงาน สร้างผลงานไปวัน ๆ เพื่อความอยู่รอด

“อยู่ไปก็เปลืองข้าวสุก” ตาคำนี้เจ็บปวด
กระตองใจ !

ทำงานกฎหมาย แพ้ชนะเขาก็ลอยตัวกันอยู่
แล้ว เหมือนหมอบางคนที่รักษาไม่เป็น เขาก็
ไม่ยอมบอก

รักษากันจนกว่าจะเบื่อ เปลี่ยนหมอ หรือ
หายเอง หรือตายกันไปข้างหนึ่ง !

เมื่อ “แพ็คดี” บอกเลย “ศาลถูกซื้อ”

เมื่อ “ชนะ” พูดคำเดียว “ฉันทง”

อยู่กับทนาย อยู่กับนักกฎหมายดี ๆ ก็โชคดี
แต่อยู่กับนักกฎหมายนักทนายที่ขยันทำมาหากิน
ต้องระวังตัวทุกฝีก้าว

มันจะล่อเงินเรา !

มันจะสร้างงานโชว์ว่า มันนี้แหละยอดขยัน !

มีมันนี้แหละจริงใจ ทำงานที่ดูเหมือนทุ่มเท
เต็มที่

รู้ทั้งรู้ว่าแพ้ แต่ก็ให้ความหวัง !

เรื่องมีมามากแล้ว ปรัชญาคติ มันก็จะให้ฟอง
ลูกเดียว อาสาว่าความให้

คุณ ๆ ทั้งหลายเคยมีบุคคลเหล่านี้อยู่ข้างตัว
บ้างไหม โปรดระมัดระวัง ?

หากเป็นคนดีแล้ว พวกนี้ก็จะแหกกันสร้าง
ผลงาน เอกสาร หนังสือ พยานบุคคลเสนอออก
มามากมาย ให้โลกเขาเห็นว่า “กูทำงาน !”

เรื่องสร้างภาพนี่มักแอบแฝงอยู่ในทุกวงการ
เลย จริง ๆ นะนายจ๋า !

สงสาร “ยิ่งลักษณ์” คนรวยจริง พวก
เหาฉลามก็ยอมมากเป็นธรรมดา

ขุนนางกังฉินก็มาก

พวกโชว์ความสามารถว่าขยัน ว่าเก่งก็เยอะ

ทำงานให้สำเร็จ แต่ไม่ประสพผลเป็นอีก
เรื่อง เป็นอีกประเด็น ไปตายตาบหน้า ค่อยว่ากัน

เป็นทนาย เป็นนักกฎหมาย ยังไงก็เข้าฮอส
๒ ต่ออยู่แล้ว

ชนะก็เพราะเก่ง แพ้ก็เพราะซื้อ ปิดประตูเสีย
มีแต่ได้ !

ทำงานวินวิน จะไปเครียดได้อย่างไร ! จริง
ไหม ๆ นะนายจ๋า !

น้ำลดตอผุด เมื่อหมดอำนาจ สิ่งที่เกิดตัน
ปกปิดไว้ก็จะเริ่มทยอยโผล่

รู้แล้วจะหนาว เพราะที่ผิด ๆ ไม่ยอมแก้ไข
ที่ปรึกษาาก็ให้กำลังใจ

เมื่อหมดอำนาจ ฝ่ายกฎหมายตัวจริงเขาจะ
เข้ามาจัดการ !

ก) เจ้านายครับ คดีนี้ชนะแน่ เขาว่าแต่งตั้ง
เพราะเป็นญาติพี่น้อง

แต่หย่ากันแล้วก็ไม่ใช้ญาติพี่น้อง

ข) เจ้านายครับ เอกสารของเราพร้อมที่สุด
เป็นพัน ๆ แผ่น รับรองชนะ

ค) เจ้านายครับ พยานบุคคลเพียบ ผมมา
ให้นับสิบ เจ้านายปลอดภัยแน่

ง...จ...ฉ...ช ฯลฯ และ ฯลฯ

ล้วนเป็นกำลังใจ ล้วนสร้างความหวัง

แต่ถ้าไปถามนักกฎหมายธรรมดา ๆ เขาก็รู้
“แค่หย่า” ก็ไม่พันผิด เอามาอ้างทำไม ?

เอกสารเป็นพันหน้าลอกเจ้านายได้ แต่
ลอกฝ่ายสืบสวนไม่ได้ ของจริงไม่กี่แผ่นก็เอาอยู่
ใช่ไหม ?

พยานบุคคลนับสิบ ก็แค่พยานข้างเคียง
พยานแวดล้อม น้ำหนักถือว่าน้อย แต่ก็แห่เสนอ
มาให้เจ้านายอุ่นใจ !

เอกสารขยะ พยานขยะ มีมาก ๆ ดูอุ่นใจ
แต่ไร้สาระ เจ้านายคงไม่รู้ !

วันนี้ “เพื่อนชั่ว” มีอยู่แทบทุกวงการ มาใน
ทุกรูปแบบ

เป็นนักบุญ เป็นเทพ เป็นเพื่อนสนิท เป็น
เพื่อนคู่คิด เป็นเพื่อนใจ เป็นคู่รัก ฯลฯ

โปรดอย่าวางใจ

ข้อสำคัญก็คือ เพื่อนช้วนั้นแม้จะรักเรา หวัง
ดีกับเรา แต่ก็ยังเป็นเพื่อนชั่ว

เป็นเรื่องจริง ยิ่งกว่านิยาย !

มงคลสูตร ๓๘ ข้อ ลึกซึ้งยิ่งนัก ดูแคลนไม่ได้เลย
นี่แหละคัมภีร์มนุษยชาติ !

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร

• ตมณะโพธิรักษ์ •

สวดก็เรียกว่า“กายแห่งธรรม”หรือธรรมกาย และ“กายแห่งพรหม”หรือพรหมกาย เป็นต้น ธรรมกาย หรือ พรหมกายนั้นๆ เป็น

เราได้พูดผ่านมาบ้างแล้ว ทั้งความเป็น “ธรรม”อันหมายถึง “สิ่งที่ทรงไว้เป็นแก่นชีพ หรือเป็นสมบัติ หรือเป็นคุณค่าในตัวเรา”

และทั้งที่เรียกว่า “อธรรม”อันหมายถึง “ความตกต่ำของสิ่งซึ่งทรงไว้เป็นแก่นชีพในตัวเรา” นั่นแหละคือ“ความเสื่อมของเรา” หรือ เราตกต่ำลง-ซัวลง-เลวลง-ไม่เจริญขึ้น

คำว่า “อ” ที่แปลว่า “ไม่” ซึ่งจะ “ไม่ใช่” หรือ “ไม่มี” หรือ “ไม่เป็น-ไม่ได้”อะไรก็ตาม ก็ล้วนแล้วแต่เป็น “การลบค่า”ของสิ่งนั้น

ดังนั้น เมื่อเติม “อ”(ไม่)เข้าไปในคำว่า “ธรรม” จึงทำให้ความเป็น “ธรรม”ที่บริบูรณ์ นั้นพร่องลงไปทันที แม้จะ “ไม่ใช่-ไม่มี-ไม่เป็น”เล็กน้อยเท่าใดก็ตาม ก็คือ “ธรรม” นั้นไม่ใช่ความเป็น “ธรรม” หรือไม่มีความเป็น “ธรรม”ที่เต็มสภาพของ “ธรรม”นั้น

ใช่มั้ย?

ความเป็น “ธรรม”แท้ๆ จึงหมายถึง ความเต็มของ “ความดี-ความมี-ความเป็น-ความควร” หรือความบริบูรณ์ความสมบูรณ์ เต็มที่ของ “ภาวะ”นั้นๆ

จะว่าเป็น “ความเต็มของความไม่”ดี” ก็มีความ “ไม่”อยู่นั้นแหละ จึงไม่ใช่ “ธรรม”

ซึ่งเมื่อเป็น “กาย”ก็หมายความว่า เป็น “องค์รวมหรือองค์ประชุม” ถ้าเป็น “ธรรม”สูง

“องค์รวมหรือองค์ประชุม”ที่เป็น “ธรรม” หรือเป็น “พรหม”ทรงไว้ในตัวเราที่เต็มๆ

และมันจะแสดงออก โดยการปรากฏทาง “กายกรรม-วจีกรรม” ซึ่งมี “มโน”เป็น ประธานตัวจริง ผู้ก่อให้เกิด “กรรม”ทุกการ เคลื่อนไหวขององค์ประชุมเป็นกิริยาทุกอย่าง ซึ่งมีได้ทั้งทำทางทั้งคำพูดและทั้งสัมผัส เสียงสำเนียงรวมทุกอริยาบถอยู่พร้อมๆกัน หรือองค์ประชุมแห่งวาจาเท่านั้นไม่มีทำทาง อย่างเป็นได้จริง ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้คือ มโนปุพพังคมา ชัมมา มโนเสฏฐา มโนเมยา

ผู้มีภูมิปัญญาพอที่จะรู้จริง เห็นได้จริง ก็สามารถสัมผัสรู้หรือหยั่งรู้ได้ จริงอยู่เสมอ หรือตามโอกาส

ธรรมกาย หมายถึง “องค์ประชุมของ ธรรมในตัวเรา”ที่เจริญถึงขั้น “ความสำเร็จ เต็มของธรรมนั้นๆ”(ธรรมกาย) หรือพรหมกาย ก็หมายถึง “องค์ประชุมของธรรมในตัวเรา”ที่เจริญถึงขั้น “ความสำเร็จเต็มในความเป็น พรหมนั้นๆ”(พรหมกาย)

ความเต็มแต่ละชั้น เต็มในชั้น “ดับ นรกชั้นต่ำสุดที่เรียกว่า “อบายของตน” ก็คือ วิมุตติ ไปได้แต่ละชั้นๆ

ถ้าภูมิธรรมแต่ละชั้นสามารถมีอย่าง แข็งแรงมั่นคงจนแน่นอน เทียงแท้ ไม่

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

เปลี่ยนแปลงไปจากที่ได้ภูมินั้นแล้ว และสามารถจะอนุโลมไปอุ้มชูช่วยอื่นๆได้ ก็เรียกผู้ถึงขั้นนี้ว่า *อมตะ*

และหากถึงขั้นสูงสุดเป็นที่สุดก็เรียกว่า *อรหัตต์*

นั่นคือ “องค์รวมหรือองค์ประชุม” ของคุณธรรมต่างๆที่ภาษาบาลีว่า “กาย” ของคุณธรรมต่างๆนั้น ทฤษฎีของพระพุทธเจ้าสามารถปฏิบัติได้ถึงที่สุดดังกล่าวสำเร็จผล

ซึ่งเรื่องอันเกี่ยวกับคำว่า “กาย” นี้จะต้องได้พูดกันอีกยาวและมาก เพราะ “กาย” คำนี้ มันกลายเป็นภาษาไทยจนคนไทยได้มิจฉาทิฏฐิในนิยามเดิมที่สำคัญยิ่งของมันไปเสียสิ้นแล้ว

โดยเฉพาะในชั้น “ปรมาตถธรรม” ที่เข้าสู่ความเป็น “อาริยะ” หรือ “โลกุตระ” อันหมายถึงการไปสู่วิมุตติหรือนิพพานกันจริง

ดังนั้น ในการศึกษาพุทธธรรมของพระพุทธเจ้าปัจจุบันนี้ เมื่อมิจฉาทิฏฐิในคำว่า “กาย” แม้คำเดียวนี้ แต่เป็นคำสำคัญยิ่งในการปฏิบัติธรรม จึงไม่สามารถบรรลุมรรคผลจริงกันได้

อาตมายืนยันกันขนาดนี้ ซึ่งความเห็นของอาตมานี้ แม้จะไม่เหมือนหรือมันค้านแย้งกับความเห็นที่ได้เชื่อถือกันมาเก่าก่อน ตามท่านผู้รู้หรือปราชญ์ที่สอนที่บอกต่อกันมาเนิ่นนาน ก็ต้องขออภัยอย่างยิ่งจริงๆ

แต่มันก็เป็นความจริง ตามที่อาตมา

มันใจ และจริงใจ

ก็นึกเสียว ที่อาตมาสาธยายนี้ เป็นแบบอาตมาเฉพาะก็แล้วกัน

ถ้าอาตมาหลงผิด มันก็เป็นโทษเป็นโมหะบาปของอาตมาเองแน่นอน เลี่ยงไม่ได้ ท่านผู้ใดเห็นได้ เข้าใจได้ เห็นด้วย เอาด้วย ก็เป็นเรื่องส่วนตัวเถิด

สำหรับผู้ไม่เห็นด้วย ก็นึกเสียว เป็นทางเลือกอีกทางหนึ่งในโลก อาตมาก็ขออนุญาตแสดงความเห็นของอาตมาบ้าง ก็แล้วกัน

ที่อาตมาทำอยู่นี้ไม่ได้เบียดเบียนใคร หรือแย่งลาภยศสรรเสริญที่เป็นกามสุขและอรรถทัตถสุขของใครเลย มีแต่อาตมาชักชวนและพาผู้คนทั้งหลายมาลดละกิเลสที่มันติดลาภยศสรรเสริญที่เป็นกามสุขและอรรถทัตถสุขอย่างแท้จริง จึงมีแต่การออกจากโลกธรรม

อาตมาจึงไม่ใช่คู่แข่งคู่แข่งของใคร เพราะความต้องการ (ตัณหา) มันคนละอย่าง

จุดประสงค์ที่อาตมาและชาวอโศกทำอะไรต่ออะไรอยู่ในโลกจึงคนละทางอยู่แก่ๆ อาตมาพาพวกเราต้องการปล่อยวางละล้างการติดยึดลาภยศสรรเสริญกามสุขอรรถทัตถสุขออกไปเสียด้วยซ้ำ อาตมาจึงไม่ใช่ทั้งความเป็นคู่แข่งคู่แข่ง ทั้งไม่ได้เบียดเบียนลาภยศสรรเสริญกามสุขอรรถทัตถสุขใครเลยแม้แต่น้อย

แท้ที่จริงแล้วนั้น ยิ่งกลับเป็นการลด

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

หรือหมดคู่แข่งคู่แข่งแก่ผู้ต้องการลาภยศ
สรรเสริญความสุขอัตตาทัดถสุขอยู่ด้วยเข้าไป

คนทางโลกที่ยังเป็นโลกีย์นั้นยังม
ความต้องการที่เป็นกาม(กามตัณหา) และ
ความต้องการที่เป็นภพ(ภวตัณหา) ซึ่งเป็น
ชีวิตที่ยังแสวงหาและสร้าง“ภพ”อยู่ครบครัน

แต่อาตมานั้นไม่ต้องการแล้ว“กาม”
ไม่ต้องการแล้ว“ภพ” จึงเป็นความต้องการ
“ไม่มีภพ”(วิภวตัณหา) ที่เป็นเป้าหมายสุดยอด
ล้ำค่ายิ่งของชีวิตในการปฏิบัติธรรม

อาตมาไม่ใช่คนประหลาดวิถิตถาร ที่
กลายเป็นคนพาซื้อ แบบคนอีเดียโตมรอน
ที่ไม่มี“ความต้องการอะไร”(ไม่มี“มโนสังฺฆเจตนา”
ในชีวิต) โดยเข้าใจพาซื้อมะลือที่ือ เป็นคนที่
ทำจิตตัวเองให้เป็นคนไม่มีความจงใจมุ่ง
หมายอะไร โดยตั้งใจไม่คิดเจริญก้าวหน้า
อะไร กลายเป็นคนมีชีวิตอยู่อย่างตั้งจิต
จงใจ(สังฺฆเจตนา)ทำจิตใจตนเองไม่ให้ต้องการ
อะไร ไม่ให้คิดอะไร ไม่พิจารณาอะไร

นั่น..มันเลยเถิดเลยตรงของความเป็น
จิตสามัญของคนสามัญไปแล้ว มันเข้าขั้น
ไม่สามัญปกติในความเป็นคนไปแล้ว

ที่ใครก็ตามที่ตั้งจิตจงใจ“ไม่ให้จิตมัน
คิดอะไร” ก็ตั้งใจทำจิตใจให้มันอยู่เฉยๆ นั่น
แหละมันคือ“มโนสังฺฆเจตนา”อยู่โทนโทแล้ว

คนไม่มี“มโนสังฺฆเจตนาหาร”ไม่ได้
ทรอก มันผิดความเป็นคนไปแล้ว แม้แต่
สัตว์เดรัจฉานทุกตัวมันก็มี“มโนสังฺฆเจตนา”

พระพุทธเจ้าจึงตรัสตายตัวยืนยันเลย
ว่า มนุษย์ต้องมี“มโนสังฺฆเจตนาหาร”

กล่าวคือ ต้องมี“จิตที่ตั้งใจหรือจงใจ”
ถึงขั้นเรียกว่า“ตัณหา”(ความต้องการ)เป็นเครื่อง
อาศัยของชีวิตในจิตอยู่เป็นธรรมดาทุกคน
แม้แต่อรหันต์ จนถึงขั้นพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าก็ยังมี“ความตั้งใจหรือจง
ใจ”(สังฺฆเจตนา)สร้างศาสนาของพระองค์ให้เป็น
ศาสนาขึ้นในโลกให้ได้ ดังนี้ เป็นต้น

ดังนั้น ความมี“มโนสังฺฆเจตนา”ของ
คน จนถึงขั้น“ตัณหา”จึง“ต้องมี”ในคนเป็น
เรื่องปกติสามัญธรรมชาติ

ถ้าใครไม่มี“ตัณหา”หรือไม่มี“ความตั้งใจ
หรือความจงใจ”เป็นเครื่องอาศัยในชีวิต ก็
ไม่ใช่คน หรือเป็นคนคิดเข้าขั้นวิถิตถารแล้ว

“มโนสังฺฆเจตนาหาร”นั้นท่านตรัสว่า
มี ๓ คือ ๑.กามตัณหา(ความต้องการกาม) และ
๒.ภวตัณหา(ความต้องการภพ) เป็นสามัญของ
คนที่ยังไม่คิดจะดับกิเลสให้สิ้นภพจบชาติ

ส่วนผู้ที่ต้องการจะ“ดับกิเลสให้สิ้นภพ
จบชาติ”ก็ต้องมี“วิภวตัณหา”(ความต้องการไม่มี
ภพ) แต่ทุกวันนี้เข้าใจพุทธธรรมกันเพี้ยนผิดไป
มาก จึงแปล“วิภวตัณหา”กันไม่สัมมาทิฐิ

ซึ่งปกติสามัญ คนย่อมมี“จิตจงใจ
มุ่งหมาย”เป็นเครื่องอาศัย(มโนสังฺฆเจตนาหาร)ให้
ชีวิตของตนดำเนินไปสู่จุดหนึ่งจุดใดอยู่เป็น
ธรรมดา อย่างน้อยก็ต้องจงใจมุ่งหมาย(สัง
ฆเจตนา)ความสุขความสบาย หรือจงใจมุ่งหมาย

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ความเจริญก้าวหน้าให้กับชีวิตไปสู่ดีขึ้น

สัตว์ทุกตัวโดยเฉพาะยังเป็นคนนั้น ต้อง“ตั้งใจ”(สัญญาเจตนา) ต้อง“จงใจ”(สัญญาเจตนา)ให้ เป็นอย่างนั้นอย่างนี้เพื่อชีวิตจะได้ดำเนินไป นั้น มันเป็นปกติสามัญของคนจริงๆ

ถ้าคนไม่มี“มโนสัญญาเจตนาหาร”เลยนั้น มันเป็นไปได้ไม่ได้ จะชั่วคราวมันก็เป็นธรรมดา ย่อมทำได้ แต่จะให้ตลอดไปนั้น เป็นไป ไม่ได้ อย่า“อุตริ”กันเลย

ซึ่งอาตมาและหมู่พวก ยังมีจิตตั้งใจจงใจมุ่งหมายต้องการกำจัด“กามภพ”ก็ไม่ให้มี พยายามศึกษาให้สัมมาทิฏฐิ “รูปภพ”ก็ไม่ให้มี และ“อรูปภพ”ก็ไม่ให้มี เป็นที่สุดให้ได้สำเร็จจริง เสร็จแล้วก็มีมโนสัญญาเจตนาหาร ทำงานเพื่อเป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษยต่อ (พหุชนหิตายะ) เพื่อทำความสุขให้แก่มวลมนุษยต่อ (พหุชนสุขายะ) อนุเคราะห์โลก(โลกานุกัมปายะ)ต่อ จน“ไม่มีภพ”(วิภว)ครบ ดับสิ้นทุกภพ จบ“ปรีนิพพานเป็นปรีโยสาน”ไปโน่นแหละ

ชีวิตและพฤติกรรมของอาตมาและหมู่ พวกที่ดำเนินชีวิตต้องการดังกล่าวนี และ ตั้งใจพากเพียรปฏิบัติตามนี้

ดังนั้น ชีวิตเช่นดังกล่าวนีจึงแทนที่จะ เป็นโทษเป็นภัยแก่ผู้ยังต้องการแสวงหาลาภ ยศสรรเสริญความสุขอัตตทัตถสุขอยู่ กลับ เป็นประโยชน์แก่เขาทั้งหลายผู้ยังต้องการ แสวงหาลาภยศสรรเสริญความสุขอัตตทัตถ สุขอยู่ด้วยซ้ำไป

เพราะเราชาวโคกทั้งหลายนั้น แต่ก่อน ก็คือคนเคยต้องการลาภยศสรรเสริญความสุข อัตตทัตถสุข และเคยเป็นคู่แข่ง เคยแก่งแย่งลาภยศสรรเสริญความสุขอัตตทัตถสุข จากสังคมในสังคมมาแล้ว เช่นกัน

ซึ่งบัดนี้ เราก็ได้พากันลดละเลิกออกมาจากการแก่งแย่งจากสังคม แล้วกลายมา เป็นผู้พากันสร้างสรรค์ด้วยใจที่ฝึกฝนรู้จักพอ เพราะกิเลสลดหรือดับความต้องการนั้นๆได้ ไปตามลำดับ(สันโดษ)

เมื่อกิเลสลดลงๆ จิตใจก็ไม่โลภมาก ไม่มักมาก จึงเป็นคนมักน้อย(อัปปิฉณะ) กล้าจน(อัปปิฉณะ) แม้ตนจะมีน้อยใช้น้อยกินน้อย ก็ได้ด้วยใจมันพอแล้วโดยไม่ได้เสียสุขภาพเลย ไม่ได้ทรมานตนเลย มีแต่สงบสบาย ไม่สุขไม่ทุกข์(อทุกขมสุข,อสังสัคคะ) ไม่สะสม(อปจยะ) พากเพียรขยันอยู่เสมอ(วิริยารัมภะ)

เมื่อเราพึ่งตนเองได้ เลี้ยงตนรอดแล้ว มีสิ่งกินสิ่งใช้อาศัยเพียงพอ มีส่วนเหลือ ส่วนเกิน เราจึงย้อนกลับเข้าไปอนุเคราะห์ สังคม นำส่วนเหลือส่วนเกินไปช่วยสังคม ด้วยระบบวิธีบุญนิยม ซึ่งได้แก่ การเสียสละ แก่สังคมแท้ๆ ไม่มีเล่ห์กล จะสละได้มาก หรือน้อยตามฐานะฐานะ

ตรงกับหลักสำคัญคือ “ขาดทุนของเรา คือกำไรของเรา”(over loss is our gain) ตามที่ในหลวงองค์ปัจจุบันนี้ของไทยมีพระราช ดำรัสให้กับสังคมโลกไว้

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

แทนที่เราจะเป็นคู่แข่งคู่แข่งของสังคม เรากลับเป็นผู้เข้าไปเป็นประโยชน์เกื้อกูลผู้อื่น หรืออนุเคราะห์สังคมด้วยซ้ำ

ซึ่งก็ตรงตามอุดมคติที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า “พหูชนหิตายะ-พหูชนสุขายะ-โลกานุกัมปายะ” ซึ่งเราทำได้เป็นผลสำเร็จบ้างแล้วพอสมควร ยังไม่ดีเลิศอะไรหรอก

ดังที่สังคมชาวอโศกมิได้เป็นได้และดำเนินชีวิตไปกับสังคม ก็คงเห็นกันได้ว่ามีวัฒนธรรมแห่งความดำรงนึกคิดที่สัมาหรือประกอบไปด้วยคุณธรรมตามพหุติภาพที่เป็นจริง เท่าที่ชาวอโศกเป็นได้นั้น(สัมาสังกัมปะ)

มีวัฒนธรรมแห่งการพูดการจาที่สัมาหรือประกอบไปด้วยคุณธรรมตามพหุติภาพที่เป็น เท่าที่ชาวอโศกเป็นได้จริงนั้น(สัมาวาจา)

มีวัฒนธรรมแห่งพฤติกรรมทั้งหลายหรือการงานที่สัมาหรือประกอบไปด้วยคุณธรรมตามพหุติภาพที่เป็นจริง เท่าที่ชาวอโศกเป็นได้นั้น(สัมากัมมันตะ)

มีวัฒนธรรมแห่งอาชีพที่สัมาหรือประกอบไปด้วยคุณธรรมตามพหุติภาพที่เป็นจริง เท่าที่ชาวอโศกเป็นได้นั้น(สัมาอาชีพ)

นี่คือ ผลธรรมที่มนุษย์พึงทำได้จริงตามทฤษฎีหรือความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าที่อาตมาเชื่อมั่นและภาคภูมิใจว่า たらบใดที่มีผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบโลกไม่ว่างจากอรหัตต์

ซึ่งมีตั้งแต่“อรหัตต์ในความเป็นโสดาบัน และอรหัตต์ในความเป็นสกิทาคามี-อรหัตต์

ในความเป็นอนาคามี-ที่สุดอรหัตต์ในความเป็นอรหัตต์”

ส่วนอรหัตต์ในความเป็นโพธิสัตว์นั้น ก็ไม่ใช่“อรหัตต์”ของตนอีกแล้ว มีแต่เพิ่ม“อรหัตตะ”ที่เป็นในผู้อื่น เพิ่มรู้ยิ่งขึ้นสะสมเป็น“สัมาสัมโพธิญาณ”ไปเรื่อยๆ

เออละ ทีนี้เราก็มารู้ถึงความ เป็น “กาย” กันต่อ

อาตมายืนยันอีกนะว่า ถ้าใครยังมีจิต ทัณฐิในคำว่า “กาย” กันอยู่ กำหนดหมาย (สัญญา)ความเป็น“กาย”ผิดไปจากสัจจะตาม ที่พระพุทธเจ้าทรงนิยามไว้แท้ๆ ก็แน่นอนว่า ไม่สามารถบรรลุมรรคผลนิพพานได้

หลายคนอาจจะแย้งอาตมาว่า ทุกวันนี้ มีผู้ปฏิบัติแล้วบรรลุธรรมเป็นพระอรหัตต์ กันอยู่เนี่ย ก็ขอยืนยันว่า นั่นมัน“มิจฉาผล”

มันไม่ใช่อรหัตต์แท้ นั่นแค่อรหัตต์เก๊ ถ้าบรรลุพุทธธรรมจริง ก็จรรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงความเป็น“กาย”สัมาทัณฐิแท้ตรงกัน กับที่อาตมากำลังสาธยายนี้แน่นอน

ตรงกันหมดทุกคำนั่นแหละ

เพราะ“กาย”คำนี้บ่งบอกสภาวะธรรม หยาบ-กลาง-ละเอียดที่ผู้ศึกษาจะต้อง“รู้แจ้ง เห็นจริง”หรือรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความจริงนั้นๆ สูงสุดก็ต้องพ้น“ความไม่รู้”(อวิชชา)ที่เหลือ หรือหมดสิ้น“ความลับ”(อหะ)ที่เหลือสุดท้าย

กล่าวคือ ต้องผ่าน“ความไม่รู้”(อวิชชา) ขึ้น“เนวสัญญานาสัญญายตนภูมิ” เป็นผู้มี

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

“ความรู้ยิ่งยอด”(พันวิชาสวะ เป็น“วิชา”สูงสุด)ในตนเอง จึงจะได้ผ่านภูมินี้ขึ้นเป็น“อรหันต์”

คือ “รู้”ชนิดที่“แจ้ง”(สัจ)ในความเป็น“นิโรธ” ซึ่งเป็น“นิโรธ”ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ โดยเฉพาะของพระองค์เอง เรียกว่า“สัญญาเวยตนิโรธ” มีในพุทธศาสนาที่สัมมาทิฏฐิเท่านั้น ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสลำดับไว้ในอริยสัจ ๔ ว่า “นิโรธ”นี้ต้องทำให้“แจ้ง”(สัจ)

ซึ่งผู้ปฏิบัติต้องสัมมาทิฏฐิจริงๆ ว่า *อัน..พึงทำให้แจ้ง(สัจฉิกัตตัพพะ)* นั้น “แจ้ง”(สัจ) คำนี้มันควรเป็นภาวะที่“แจ้ง”(สัจ)อย่างไรอย่างปรากฏ หรือควรเป็นภาวะที่“ดำ”(กิณหะ)อย่างมืด อย่างไม่รู้อะไรไม่เห็นอะไรเลย

ผู้ปฏิบัติที่บรรลุภาวะแห่ง“ความดับ”(นิโรธ) กำลังบรรลุ“นิโรธ”เองอยู่นั้น ควร รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความดับ”(นิโรธ)นั้น อย่างปรากฏภาวะเห็น“แจ้ง”อยู่ไหนที่หลุดๆ ด้วย“ธาตุรู้”ของตนเอง

หรือควรจมอยู่กับ“ความดับ”(นิโรธ)ในขณะที่กำลังบรรลุ“นิโรธ”เองอยู่ โดยตนเองไม่รู้ไม่เห็น“แจ้ง”ความดับ(นิโรธ)นั้นของตนในตนเลย

ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส อย่างไหนตรงก็ใช้วิจารณ์ญาณ หรือไหวพริบของแต่ละคนตัดสินดูเถิด

น่าจะพอใช้ปัญญาตัดสินได้แล้วใช่ไหมว่า อย่างไหนมีฉภาทิฏฐิ อย่างไหนสัมมาทิฏฐิ “สัญญาเวยตนิโรธ”นี้เป็นภูมิตั้งสูง

สุด เป็น“โลกุตระธรรม ๙” ชั้นที่ ๙ แม้จะนับเป็น“โลกุตระธรรม ๔๖”ที่ปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”ก็จะบรรลุไปตามลำดับ ก็เป็นชั้นที่ ๔๖ ปลายสุดอีกเช่นกัน ซึ่งเป็นภูมิตั้งสูงที่สุดท้าย หรือเป็น“ความรู้”(วิชา)ชั้นสุดยอดแห่งความรู้ยิ่งที่“พันทุกขอริยสัจ” สัมบูรณ์ (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐)

ซึ่งเป็น“นิโรธ”ชั้นสุดแห่งที่สุด *อัน..พึงทำให้แจ้ง(สัจฉิกัตตัพพะ)* จึงจะชื่อว่า“นิพพาน”

ผู้บรรลุ“สัญญาเวยตนิโรธ”แล้ว ได้ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความดับ”สูงสุดจริงในตน รู้ได้ด้วยตนเองแท้ จึงจะรู้จริงแท้ ว่า

ภาวะแห่งความหมดสิ้น“อวิชาสวะ” พัน“ความไม่รู้”(อวิชา)จนสิ้น“อาสวะ”เกลี้ยงสนิทเป็นที่สุดนั้น มันเป็นเช่นนี้เอง(ตถตา)

เป็นผู้“ไม่มีอะไรกลับ”(อหะ)แล้ว

“สัญญาเวยตนิโรธ” เป็น“นิโรธ”แบบพุทธโดยตรง มีจริงในศาสนาพุทธศาสนาเดียวเท่านั้น ศาสนาอื่นใดไม่สามารถมีได้ แม้แต่ชาวพุทธเองที่ไม่“สัมมาทิฏฐิ”แท้จริงก็ไม่สามารถมี“นิโรธ”ชนิดนี้ได้

เพราะเมื่อผู้ใดทำ“นิโรธ”ได้ ตั้งแต่เป็นครั้งแรก ก็ให้ทำทวนอีก ตามที่เคยทำได้สำเร็จนั้นแหละ ปฏิบัติทวนซ้ำแล้วซ้ำอีก ทำ“ความดับ”เช่นที่ทำได้นี้เองทวนอีกๆๆ เรียกว่า“ปฏินิสสัคคะ” ทำให้มาก(พหุสัมมัง)

ชื่อว่ารักษาผลธรรม(อนรักขนปธาน)ด้วย เป็นการสั่งสม“อเนญชาวิลังคาร”(การปรุงแต่ง

อันไม่หวั่นไหวให้สัมบูรณ์ด้วย

นี่คือการปฏิบัติ“มโนปริจาร ๓๖”(เคหสิต
เวทนา ๑๘ กับเนกขัมมสิตเวทนา ๑๘)ให้บรรลุผล
สูงสุดทั้ง ๓ กาล(อดีต ๓๖-ปัจจุบัน ๓๖-อนาคต ๓๖)
กระทั่งปริบูรณ์ด้วย“เวทนา ๑๐๘” จนพ้น
“อวิชชาสวะ ๘”ในข้อที่ ๗ ได้แก่ บรรลุหลุด
พ้น“ความไม่รู้ทั้งส่วนอดีตทั้งส่วนอนาคต”
(บุพพันตาปรันเต อัญญาถัง)

ซึ่งเป็นการปฏิบัติที่เกิดผล“วิมุตติ”ทั้ง
๒ ส่วน(อุกโตภาค) คือ ทั้ง“เจโตวิมุตติและ
ปัญญาวิมุตติ”ในทุกๆปัจจุบัน หมายความว่า
“เจโต”ซึ่งได้แก่ “จิต”นั้นเองสามารถ
ทำให้“กิเลสดับ”สำเร็จ ซึ่งก็คือทำ“สัญญา
เวทิตนโรธ”นั่นเองอีกๆ เทากับสังสมผล
“ความดับ”(นิโรธ)แบบพุทธรลงไปในจิต

จะนี้เป็นผลของจิตฝ่ายเจโตที่ชำนาญ
เข้าของเจริญทวีขึ้นได้ไปเรื่อยๆ

นั่นคือ ทุก“ปัจจุบันกาล”ผู้ประพฤติ
ปฏิบัติก็สามารถทำให้“กิเลสเป็นศูนย์”สำเร็จ

ทุก“อดีตกาล”ผู้ประพฤติปฏิบัติสำเร็จ
ก็สังสม“ความสูญจากกิเลส”นั้นตกผลึกลง
ลงไปผนึกอยู่ในจิต เกิดความควบแน่นยิ่งๆ
ขึ้นในจิตเป็นส่วนอดีต จึงเป็นความแนบแน่น
(อัปปนา) แล้วก็ยิ่งทวีขึ้นเป็นความแน่น
(พยุปปนา) กระทั่งทวีขึ้นถึงที่สุดเป็นความปัก
มั่น(เจตโส อภินิโรปนา)

เทากับสังสมผลแห่ง“ความดับ”(นิโรธ)
แบบพุทธรลงไปในจิต จนกระทั่ง“นิโรธ”ใน

จิตผู้ปฏิบัตินั้น เป็นภาวะยั่งยืน-ตลอดกาล-
ไม่แปรเปลี่ยนอีกแล้ว-ไม่มีอะไรหักล้างได้-
ไม่กลับกำเริบ

จึงเป็น“ความเที่ยง”(นิจจัง)ของ“นิโรธ”
ที่สามารถทำได้สำเร็จจริงแท้แน่นอน

ก็เป็นการเจริญพัฒนาปฏิบัติภาควิของ
ความเป็น“นิโรธ”ทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ
สูงขึ้นด้วยประสิทธิภาพของภาวะที่ยั่งยืน
(ฐวัง) ภาวะที่นิรันดร(ัสสตัง) ภาวะที่ไม่แปร
เปลี่ยน(อวิริณามธัมมัง) ภาวะที่อะไรมาหักล้าง
ไม่ได้(อสังหรัง) ภาวะที่ไม่กลับกำเริบอีกแล้ว
(อสังกุปัง) สู่วภาวะที่เที่ยง(นิจจัง)ได้แท้ๆ

อย่างเป็นจริง คือ “กิเลสเป็นศูนย์”
ไปตามลำดับแห่งกาล ทั้ง ๓ กาล

ส่วนนี้หมายถึง องค์ธรรมทั้ง ๓ ของ
“สังกัปปะ ๗” ได้แก่ อัปปนา-พยุปปนา-
เจตโส อภินิโรปนา สังสมผลที่สามารถทำ
อกุศลจิตนั้นๆให้“ดับ”เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น

ซึ่งมี“คุณนิธิ”(คลังแห่งความดีที่เป็นนิโรธแบบ
โลกุตระ)สูงและมากขึ้นไปกับกาลที่ได้ประพฤติ
ปฏิบัติตามที่มีผลได้แล้วนั่นเอง

นี่ส่วนหนึ่ง

อีกส่วนหนึ่งนั่น ซึ่งได้แก่ “ปัญญา”ก็
“รู้ร่วม”ไปด้วยทุกสภาวะแห่งความจริงตาม
ความเป็นจริงที่ทำได้ผลสำเร็จนั้น ไม่ว่าจะมรรค
หรือผล ล้วนเจริญดียิ่งขึ้นๆด้วยการรู้จักรู้
แจ้งรู้จริง เป็น“ญาณ”ที่เจริญปฏิบัติสัมภา
ซึ่งมีคุณราศี(คุณธรรมที่มีนั้นๆต้องมีมากจนแผ่ล้นออก

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ไปให้ผู้อื่นสัมผัสได้) สูงและมากขึ้นไปกับกาลที่ได้
ประพฤติปฏิบัติตามที่มีผลได้แล้วนั้น

ส่วนนี้หมายถึง องค์ธรรมทั้ง ๓ ของ
“สังกัปปะ ๗” ได้แก่ *ตักกะ-วิตักกะ-
สังกัปปะ* ซึ่ง“ปัญญา”ได้สั่งสมความเจริญ
เป็น“ผลแห่งการร่วมรู้”

“ร่วมรู้”อะไร?

ก็“ร่วมรู้”ทั้งสัมมาบรรคและสัมมาผล
ในความสามารถ“ทำกิจ”(เกิดกิจญาณ)ปฏิบัติ
ให้กุศลจิตนั้นๆ“ดับ”(นิโรธ)ได้ เป็นความเจริญ
ก้าวหน้ายิ่งขึ้น

จะนี้เป็นผลของจิตฝ่ายปัญญาที่ฉลาด
เฉลียวขึ้นเป็น“ญาณ”ชั้น“อัญญา”(ความรู้แจ้ง
แบบพิเศษเป็นโลกุตระ)เจริญทวีขึ้นได้ไปเรื่อยๆ

ทุก“ปัจจุบันกาล”ที่ปฏิบัติจริง ผู้ปฏิบัติ
ได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง” มี“ความจริง”
ทั้งรูปทั้งนามที่ได้สัมผัสมาตลอด อันครบ
พร้อม“องค์ประชุม(กาย)ของความจริงแห่งรูป
และนาม”ครบพร้อมตลอดกาลเวลาที่ผู้รู้ได้
ประพฤติเองมีบรรคมีผลสัมผัสเองจริงทั้งนั้น

จึงครบทั้ง“กิจ” ครบทั้ง“ญาณ”

นี่คือการบรรลุเป็นที่สุดของ“กิจญาณ”
อันสามารถทำ“กิเลสให้เป็นสูญ”ได้สำเร็จ
อย่างมี“ผล”สัมบูรณ์ถึงที่สุดแห่งที่สุดมันใจ
ได้ว่า “เที่ยงแท้”(นิจจัง)แน่นอนยิ่งแล้ว

ดังนั้น “อนาคตกาล”ในจิตของคนผู้มี
“คุณวิเศษ”นี้ “จิตก็ต้องเป็นสูญ”อย่างแน่นอน
เด็ดขาดแล้วจริง ด้วยประการฉะนี้

การปฏิบัติเช่นนี้เอง คือ การทำกิจอัน
ยิ่งใหญ่หรือทำกิจอันพิเศษนั้นทับทวีขึ้น
เรียกในภาษาศัพท์ว่า “อภิสังขาร”

กล่าวคือ ปฏิบัติอริยสัง ๔ ได้สำเร็จ
มรรคผล สำเร็จถึงขั้น “อเนกชาภิสังขาร”
(สร้างควมมีอำนาจไม่หวั่นไหวต่อกิเลสต่อปัจจัยที่ทำให้
เกิดกิเลส)เป็นที่สุด

เพราะได้ปฏิบัติสั่งสม“อเนกชา”(ความ
ไม่หวั่นไหว) โดยการปฏิบัติซ้ำทวนให้เกิด
ความมั่นคงยั่งยืนใน“ความไม่หวั่นไหว”ให้แก่
จิตตนเอง สั่งสม“ผลธรรม”ลงเป็น“ความ
ตั้งมั่นของจิต”ที่เรียกกันด้วยศัพท์ติดปาก
ว่า“สมาธิ”ซึ่งต้องเรียกว่า“สัมมาสมาธิ”นี้แล

เพราะทุกปัจจุบันที่ดำเนินชีวิตปกติก็ได้
“ทำกิจ” คือประพฤติปฏิบัติตามพุทธวิธีที่
สัมมาทิฐิ และสัมฤทธิ์ผลมาตลอดนั้นแหละ
ด้วยการทำให้มาก(พหุสัมมัง)มาอยู่เรื่อยๆ
กระทั่งสามารถสั่งสมผลแห่ง“เนกขัมมสิต
อุเบกขา”เจริญ“องค์ ๕”(ปริสุทธา-ปรโยหاتا-
มุกุ-กัมมัฏฐา-ปัสสา) เกิดผลสูงขึ้นๆไปตลอด
ปัจจุบันกาลที่ประพฤติปฏิบัติ

และเจริญ“สังขารุเบกขาญาณ” กิเลส
เป็น“ศูนย์”ทุกปัจจุบันที่ประพฤติปฏิบัติ จน
สะสมผลมากพอว่า *เที่ยง, ยั่งยืน, ตลอดกาล,
ไม่แปรเปลี่ยน, ไม่มีอะไรหักล้างได้, ไม่กลับ
กำเริบ* มี“ความรู้”(ญาณ)ในการประพฤติ
ปฏิบัติ(กิจ)นั้นไปตลอดสาย

เป็น“ความรู้”ที่เรียกว่าคุณวิเศษอันยิ่ง

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ใหญ่”ในความเป็นมนุษย์ เพราะคนผู้นี้ได้ บรรลุผลธรรมขั้นสูงสุดแล้ว

หรือจะกล่าวว่า เป็นการ“ตรวจสอบ ปรมาตถธรรมครบ“วิโมกข์ ๘”ด้วย“กาย” หรือตรวจสอบปรมาตถธรรมด้วย“อนุப்புพ วิหาร ๙”มาตลอด ก็ได้ทั้งสิ้น

กระทั่งมีผลจิตตั้งมั่นอย่างเที่ยงแท้ (นิจจัง) ยั้งยืน(ฐวัง) ตลอดกาล(สัสตัง) ไม่แปร เปลี่ยนเป็นอื่น(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไร มาหักล้างคุณสมบัตินี้ได้(อสังหรัง) ไม่กลับ กำเริบ(อสังกุปปัง)

ซึ่งต้องปฏิบัติ“วิญญาณฐิติ ๗”อย่าง ชำชองถึงที่สุด รู้จักรู้แจ้ง“สัตตาวาส ๙”ครบ ครันสูงสุด กระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น “กาย” ด้วย“สัญญา”ที่สัมมาทิฐิปฏิบัติบริบูรณ์

“กาย”สุดท้ายที่เสขบุคคลจะต้องรู้ ของตนในตนคือ “ความดับ”(นิโรธ)ชนิดที่เป็น “นิโรธ”(ความดับ)ทำสำเร็จได้ ซึ่งต้อง“รู้”กัน อย่าง“แจ้ง”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้ ชัดเจนว่า “สัจฉิ”(แจ้ง.ใส)

ไม่ใช่ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันอยู่แค่“นิโรธ” ชนิดที่“ดับจิต”ตนเข้าไปหมดสิ้นความเป็น “ธาตุรู้” ให้มันเป็นภาวะที่“ดับดำมืด”(กัณหา) เหมือนอย่างความเป็น“กายปัสสัทธิ”ของ พรหมที่ชื่อว่า“สุภกัณหา” ตามคำตรัสของ พระพุทธเจ้าที่ทรงยกตัวอย่างไว้ใน“สัตตาวาส ๙ หรือวิญญาณฐิติ ๗” ข้อ ๔ เท่านั้น

แต่“นิโรธ”หรือ“ความดับ”ชนิดพิเศษ

ที่เป็นของพระพุทธเจ้านี้ เมื่อทำให้“ดับ”ได้ แล้วในจิตตน ตนจะมีการรู้ภาวะที่ตนกำลัง มี“ความดับ”นั้นอยู่หลังๆต่างๆเลยทีเดียว

และการรู้“ความดับ”(นิโรธ)นี้รู้ชนิดที่ สัมผัส“เห็น”(ปัสสติ)ความเป็น“นิโรธ”ที่ตน ทำได้นั้นด้วย“จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชา-แสงสว่าง” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสยืนยัน ไว้มีมากมาย(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๔,๒๗ เล่ม ๑๘ ข้อ ๔๔๐ เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๐๐-๖๑๕ เป็นต้น)

ซึ่งต้องเป็นการรู้ชนิด“ตา”(จักขุ)สัมผัส เหตุปัจจัยภายนอก อันพาให้เกิดกิเลสได้ เช่น “ตา”ก็สัมผัส“รูป”ใดรูปหนึ่งอยู่

โดยมี “จักขุ” หรือ“ตา”ที่เป็นส่วนหนึ่งใน “องค์ประชุม” ซึ่งอยู่ในความเป็น“กาย”

“ความรู้”ก็มี“รู้”ในองค์ประกอบนั้นๆ อยู่ ด้วย“ตา”ที่ทำงาน“เห็น”เหตุปัจจัยต่างๆ เป็นปกติชีวิตสามัญที่สัมผัสตาตื่นอยู่ มิใช่หลง หรือหลับเข้าไปอยู่ในภวังค์ “ความรู้”ที่“รู้”ใน “องค์ประชุม”นั้นๆอยู่ ฉะนั้นเองคือ“ปัญญา”

และมี“ความรู้ยิ่ง”ที่เรียกว่า “ญาณ” เพราะเป็น“ความรู้”ที่ได้ศึกษาฝึกฝนมา เหนือวิสัยสามัญของปุถุชนเขารู้

ซึ่งเป็น“ความรู้”ที่เรียกว่า “วิชา”ที่ได้ “พ้นอวิชชา”ตามความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า

โดยเฉพาะท่านต้องยืนยันว่า ขณะที่มี “นิโรธ”นั้น มีอย่างครบครันด้วย“แสงสว่าง” เพื่อยืนยันกันให้ชัดว่า แตกต่างจากขณะที่มี “นิโรธ”แบบที่ไม่ใช่พุทธ จึงจะเป็น “นิโรธ”

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ที่ทำให้“แจ้ง”(สัจ) มีใช้ทำให้“ดำ”(กิณหะ)

แจ่มแจ้งชัดเจนใหม่ว่า “นิโรธ”(ความดับ) ของพุทธ ไม่ได้หลบหรือหลบตาเข้าไปอยู่ในภวังค์ แต่เป็น“นิโรธ”ชนิด“สัญญาเวทียิตนิโรธ”ที่เห็น“แจ้ง”(สัจ)

“แจ้ง”อย่างไร? ก็“แจ้ง”แบบมี“จักรุ-ปัญญา-ญาณ-วิชา-แสงสว่าง” มัน“รู้แจ้งเห็นจริง”กันจริงๆ

มันก็แตกต่างจากไม่แจ้งไง! ชัดมั๊ย? เห็นว่า“อกุศลจิต”หรือ“กิเลส”มันดับไป แตกต่างกับอีกภาวะหนึ่งไม่ใช่พุทธแบบหลับดับทวารทั้ง ๖ ทำ“นิโรธ”(ความดับ) ให้ตนเอง“ดำมืด”(กิณหะ) หลับไม่รู้อะไรเลยดับ“มืดดำ”ไปหมด ไม่มี“จักรุ-ปัญญา-ญาณ-วิชา-แสงสว่าง”ให้รู้ใ้ใดๆกันเลย ภาวะที่“นิโรธ”อยู่นั้น มัน“มืดดำ”อย่างไร? ยังไม่มี“ธาตุรู้” ตัวไหนสัมผัสรู้ได้เลย เรียกว่า “ไม่รู้”อะไรกันเลยจริงๆ

ต้องทำความเข้าใจกันอย่างซัดๆคมๆในเรื่องของ“นิโรธ”ที่เป็น“สัญญาเวทียิตนิโรธ”แบบของพระพุทธเจ้า กับ“นิโรธ”ทั่วไปที่ไม่ใช่“นิโรธ”แท้ๆของพุทธนั้น แม้จะมี“สัญญา”อย่างเดียวกัน คือ กำหนดหมายอย่างเดียวกันว่า“ดับ”หรือดับทุกข์-ไม่มีทุกข์ “ดับ”คือ “อกุศลภาวะนั้นไม่มีแล้ว” นั่นก็คือ “ความดับ”(นิโรธ)มีใน“องค์ประชุม”(กาย)นั้นแล้วในขณะนั้น ซึ่งได้แก่ “ความดับ อารมณ์ทุกข์”ใน“องค์ประชุม”(กาย)ขณะนั้น

ความไม่มี“อารมณ์ทุกข์หรือความรู้สึกทุกข์”ในขณะนั้น นั่นคือ “กาย”หรือ“องค์ประชุมของรูปนาม”ในขณะนั้น มันไม่ทุกข์เลย นี่คือ “กายอย่างเดียวกัน”ทั้งของแบบมิจฉาทิฎฐิ และของสัมมาทิฎฐิ

แต่มันมีนัยะแห่งสภาวะธรรมที่เป็น“กาย”สำคัญยิ่ง ซึ่งมีใช้วิสัยที่จะ“คาดเดาเอาได้ด้วยตรรกะ”(อตกการจา)จริงๆ

ถ้าไม่สามารถ“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วย ‘กาย’ สำเร็จอิริยาบถอยู่ ทั้งอัสวะของผู้นั้น ก็หมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา” ก็ไม่ชื่อว่าบรรลุดุสสุตเป็น“สัญญาเวทียิตนิโรธ” อันเป็นสภาวะธรรมที่อรหันต์ได้สัมผัสด้วยตน จึงจะต้องเรียนรู้“กาย”กันตั้งแต่คำว่า “สักกาย”ที่เป็น“อตตะ”ตัวแรกไปเลยทีเดียว ที่ตนเองต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ว่า คือ “ตัวตน”(อตตะ)ภาวะธรรมขั้นต้นของการพิสูจน์ญาณหยั่งรู้พุทธธรรม ซึ่งเป็นสังโยชน์ ข้อแรกใน “สังโยชน์ ๑๐”เลย ว่า คืออย่างไร?

และปฏิบัติยืนยนอธิบายได้ชัดเจนว่า สภาวะอย่างไร? ขณะใด? ไฉน? คือ การ “พันสังกายทิฎฐิสังโยชน์”

อีกทั้ง“กาย”ในที่อื่นๆ ก็ต้องอธิบาย สภาวะของธรรมนั้นๆได้ชัดเจน เช่น “กาย”ใน“วิญญาฐิติ ๗ หรือสัตตาวาส ๙” และคำว่า สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วย“กาย” หรือแม้แต่คำว่า กายสังขาร กายปัสสัทธิ กายสัมผัส กายานุปัสสนา กายกัมมัฏฐตา ●●

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

● โอวาทของบิดา
รักษาเมตตาไว้
ผิดพลาดให้อภัย
ตัดใจไม่จองเวร.

พุทธจริงไม่จองเวร

(ที่ขี้ติโกศลชาดก)

พระศาสดาประทับอยู่ ณ พระเชตวันมหาวิหาร กรุงสาวัตถี นครหลวงของแคว้นโกศล ทรงเฝ้าถึง**พวกภิกษุชาวโกศล**พีในแคว้นวังสะ ที่เกิดการทะเลาะทุ่มเถียงกัน ทำให้สงฆ์แตกเป็นสองฝ่าย พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตั้งเตือนสั่งสอนพวกภิกษุเหล่านั้น

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พวกเธอเป็นบุตรเกิดจากอกเรา เกิดจากปาก(สั่งสอน) เกิดจากธรรมของเรา ซึ่งบุตรไม่ควรทำลายโอวาทที่บิดาสอนไว้ แต่นี้พวกเธอไม่กระทำตามโอวาทของเรา ไม่เหมือนกับโบราณบัณฑิต แม้จับโจรผู้ฆ่าบิดามารดาของตนอยู่ในเงื้อมมือแล้ว ก็ไม่ฆ่าโจรด้วยคิดว่า จะไม่ทำลายโอวาทที่บิดาสอนไว้”

แล้วทรงนำเรื่องราวนี้มาตรัสเล่า

ใน.....

อดีตกาล **พระเจ้าพรหมทัตแห่งแคว้นกาลิ** ซึ่งมีอาณาจักรใหญ่ มีไพร่พลมาก ได้ยกกองทัพไปตีเมืองของ**พระเจ้าขีติ**แห่งแคว้นโกศล ที่มีอาณาจักรเล็ก ไพร่พลน้อย จึงสามารถยึดเมืองได้อย่างง่ายดาย

พระเจ้าขีติโกศลกับ**พระมหสิ**เสด็จหนีไปซ่อนตัวอยู่ ที่ชายแดนเขตกรุงพาราณสีของแคว้นกาลิ พระมหสิได้ประสูติ**พระราชโอรส**มีพระนามว่า**ทิมารุ**กาลต่อมา....**ทิมารุ**กุมารเติบโตจนรู้เพียงสาแล้ว

พระเจ้าขีติโกศลได้ให้ทิมารุกุมารไปหลบอยู่นอกกรุงพาราณสี ศึกษาเล่าเรียนศิลปะ จนกระทั่งสำเร็จทุกสาขา

แต่พระเจ้าพรหมทัตรับสั่งจับตัวพระเจ้าขีติโกศลกับพระมหสิมาได้ ทรงสั่งทรมาน ประจานสุดทายเป็นนำตัวไปประหารชีวิตนอกกรุงพาราณสี

ก่อนโดนประหาร **พระเจ้าขีติโกศล**ทอดพระเนตรเห็นทิมารุกุมารอยู่ในฝูงชน จึงได้ตรัสสั่งเสียด้วยโอวาทนี้ว่า

“ทิมารุ เจ้าอย่าเห็นแก่ยาว (อย่าได้จองเวรให้ยึดเยื้อ) เจ้าอย่าเห็นแก่สั้น (อย่าแตกร้างจากมิตรเรว่นัก) เสร็จทั้งหลายยอมไม่ระงับเพราะเวรเลย แต่ยอมระงับได้เพราะไม่จองเวร”

แต่ทิมารุกุมารยังคิดแค้นพระเจ้าพรหมทัตมาก หาโอกาสใกล้ชิด คอยรับใช้ ประพฤติตัวให้ถูกพระอริยาศัย กระทั่งพระเจ้าพรหมทัตแต่งตั้งทิมารุกุมารไว้ในตำแหน่ง **ผู้ไว้วางพระราชทัณฑ์ใกล้ชิด** คอยติดตามไปทุกแห่ง

อยู่มาวันหนึ่ง พระเจ้าพรหมทัตรับสั่งว่า

“เจ้าจงเทียมรถม้า พวกเราจะไปล่าเนื้อกัน”

ทิมารุกุมารพอได้โอกาส ก็ขับราชรถแยกออกจากหมู่เสนา(ทหาร)ไปไกล จนพระเจ้าพรหมทัตทรงเหน็ดเหนื่อย ขอนอนพัก โดยทรงพาดพระเศียรบรรทมอยู่บนตักของทิมารุกุมาร

เป็นโอกาสอย่างยิ่ง ที่ฆาตุกรรมชักพระแสง-
ขรรค์ออกจากฝัก หมายถึงพระเจ้าพรหมทัต
เป็นการล้างแค้น แต่ก็ยังใจไว้ได้ ด้วยระลึกถึง
โอวาทของพระเจ้าที่ฆิติโกศล จึงสอดพระแสงขรรค์
เก็บเข้าฝัก

แต่เดี๋ยวก็คิดแค้นขึ้นมาอีก หมายถึงพระเจ้า
พรหมทัตอีก แม้ครั้งที่ ๒ ...แม้ครั้งที่ ๓...แต่ทุกครั้ง
ก็ระงับห้ามใจไว้ได้ ด้วยโอวาทของพระราชบิดานั้น
เอง

ในที่สุด พระเจ้าพรหมทัตทรงสะดุ้งตกพระทัย
เสด็จลุกขึ้น แล้วตรัสด้วยพระอาการหวาดหวั่น
พรึ่นพริ้ง

“เราฝันไปว่าที่ฆาตุกรรมโอรสพระเจ้าที่ฆิติโกศล
พาดฟันเราด้วยพระแสงขรรค์ ทำให้เราหวาดกลัว
ตกใจยิ่งนัก รีบลุกขึ้น”

ทรงกล่าวจบ ที่ฆาตุกรรมก็ไม่รอช้า รีบจับ
พระเศียรของพระเจ้าพรหมทัตไว้ด้วยมือซ้าย ชัก
พระแสงขรรค์ด้วยมือขวา แล้วกล่าวข่มขู่ว่า

“ขอเดชะ ข้าพระพุทธเจ้าก็คือ ที่ฆาตุกรรม
โอรสของพระเจ้าที่ฆิติโกศล พระองค์ทรงก่อความ
ฉิบหายแก่พวกข้าพระพุทธเจ้ามากมาย ช่วงชิง
ทุกสิ่งทุกอย่างไป โดยเฉพาะปลงพระชนม์ของ
พระราชบิดาและพระราชมารดา บัดนี้เป็นเวลาที่
ข้าพระพุทธเจ้าได้พบคุณเวรละ

ก็เมื่อพระองค์ตกอยู่ในกำมือของข้าพระพุทธเจ้า
อย่างนี้แล้ว จะมีสิ่งใดเล่าทำให้พระองค์พ้นจากทุกข์
นี้ได้”

“เราตกอยู่ในอำนาจของท่านอย่างนี้ สิ่งที่จะ
ทำให้เราพ้นทุกข์ได้ ไม่มีเลย”

“ใช่แล้วพระองค์นอกจากความสุจริต(ประพฤติ
ดี) และวาจาสุภาพ(ถ้อยคำที่กล่าวถูกต้อง)แล้ว
ไม่ว่าเป็นทรัพย์หรือสิ่งของใด ก็ไม่มีเลยที่จะป้องกัน
พระองค์ในเวลาใกล้ตายได้

คนใดเข้าไปผูกเวรไว้ว่า คนนี้ได้ตำเรา คนนี้
ได้ฆ่าเรา คนนี้ได้ชนะเรา คนนี้ได้ลักของของเรา
ไป เสรของคณนั้นไม่สงบ

แต่ถ้าคนใดไม่เข้าไปผูกเวรไว้ว่า คนนี้ได้ตำเรา
คนนี้ได้ฆ่าเรา คนนี้ได้ชนะเรา คนนี้ได้ลักของของ

เราไป เสรของคณนั้นย่อมสงบ

ในกาลไหนๆ เสรในโลกนี้ย่อมไม่ระงับด้วยเวร
เลย แต่ย่อมระงับด้วยความไม่มีเวร นี่เป็นธรรม
มีมาแต่เก่าก่อนแล้ว”

แม้ทรงสดับเช่นนั้น พระเจ้าพรหมทัตก็ยังทรง
หวาดกลัวได้จับพระเศียรลงแทบเท้าของที่ฆาตุกรรม
แล้วตรัสวิงวอนขอร้อง

“ที่ฆาตุ จงไว้ชีวิตเราเถิด จงให้ชีวิตเราเถิด”

ที่ฆาตุกรรมเห็นอย่างนั้น ก็รีบกราบพูลทันที

“ข้าพระพุทธเจ้าหรือจะเอาเอื้อมประทานชีวิต
แก่พระองค์ พระองค์ต่างหากที่จะพระราชทานชีวิต
แก่ข้าพระพุทธเจ้า”

“ถ้าอย่างนั้น เจ้าจงให้ชีวิตแก่เรา และเราก็
จะให้ชีวิตแก่เจ้า”

จากนั้นทั้งสองก็ขึ้นรถม้ากลับเข้าสู่กรุงพาราณสี
พระเจ้าพรหมทัตทรงประกาศกับอำมาตย์ทั้งหลายว่า

“ท่านทั้งหลาย ชายหนุ่มผู้นี้คือ ที่ฆาตุกรรม
โอรสของพระเจ้าที่ฆิติโกศล ใครๆก็ห้ามทำร้ายเขา
เพราะชายหนุ่มผู้นี้ได้ให้ชีวิตแก่เรา และเราก็ได้ให้
ชีวิตแก่เขา”

แล้วพระเจ้าพรหมทัตก็ได้พระราชทานคินไพร-
พลและราชสมบัติของพระเจ้าที่ฆิติโกศล พร้อมทั้ง
พระราชทานพระธิดาภิเษกสมรสด้วย ตั้งแต่นั้นมา
พระราชราชทั้งสองพระองค์ก็ทรงสมัคสมานสามัคคี
บันเทิงพระทัยครองราชสมบัติสืบไป

.....

พระศาสดาทรงแสดงชาดกนี้แล้ว ตรัสว่า

“นี่แหละภิกษุทั้งหลาย พวกเธอเป็นบุตรเกิด
จากอกเรา เกิดจากปาก เกิดจากกรรมของเรา ซึ่ง
บุตรไม่ควรจะทำลายโอวาทที่เราสอนไว้ ควรกระทำ
ให้เหมือนโบราณบัณฑิต แม้จับโจรผู้ฆ่าบิดา
มารดาของตนอยู่ในเงื้อมมือแล้ว ก็ไม่ฆ่าโจรด้วย
คิดว่า จะไม่ยอมทำลายโอวาทที่บิดาสอนไว้”

แล้วทรงเฉลยบุคคลในชาดกให้รู้

“ที่ฆาตุกรรมในครั้งนั้น ได้มาเป็นเราตถาคต
ในบัดนี้”

๒

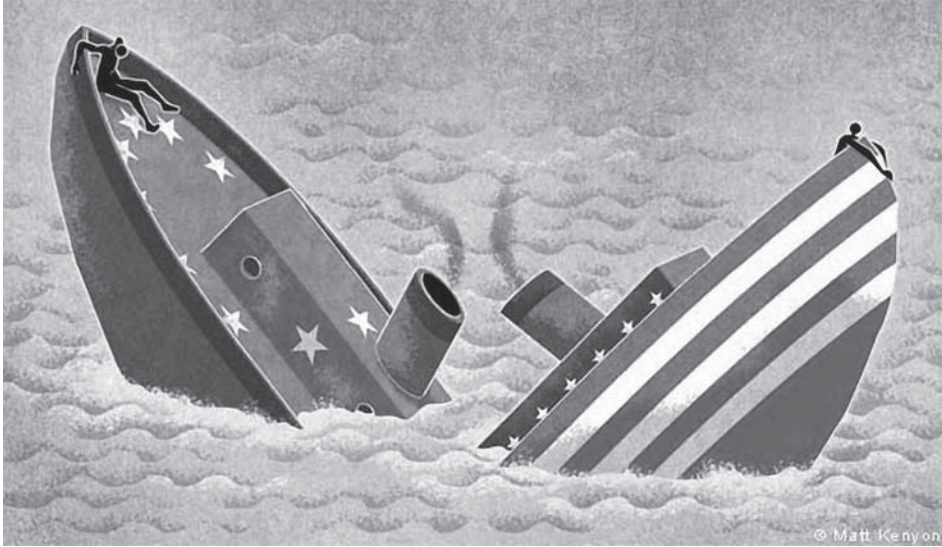
(พระไตรปิฎกเล่ม ๕ ข้อ ๒๔๓, พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๘๐๓
อรรถกถาแปลเล่ม ๕๘ หน้า ๘๔๘)

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวดี ชูโต

● ตอนจบ

นักรัฐศาสตร์คนสำคัญของสหรัฐฯ ชื่อ แซมมวล ฮันติงตัน
ให้ความเห็นว่า “สำหรับประเทศส่วนใหญ่ในโลก
สหรัฐฯ คือมหาอำนาจอันธพาล
ซึ่งเป็นภัยคุกคามต่อสังคมเหล่านั้น”

<http://www.veteransnewsnow.com/wp-content/uploads/2012/07/Approaching-Financial-Abyss.jpg>

สหรัฐอเมริกา: ประเทศที่ล้มเหลว???

(USA : Failed State)

ในเดือนมิถุนายน ๒๐๐๓ (๒๕๔๖) ชาวยุโรปแสดงความปรารถนาอย่างชัดเจนที่จะเป็นอิสระจากอิทธิพลทางการทูตและความมั่นคงของสหรัฐฯ มากขึ้น และเมื่อนายฮอร์ช บุช (ลูก) เดินทางไปเยี่ยมสหราชอาณาจักรในเดือนพฤศจิกายน ๒๐๐๓ (๒๕๔๖) การสำรวจทัศนคติที่ทำโดย “คณะกรรมการยุโรป” เปิดเผยว่า ชาวยุโรปมีความเห็นว่าสหรัฐฯ เป็นภัยร้ายแรงต่อสันติภาพของโลกพอ ๆ กับเกาหลีเหนือ

ในเยอรมัน พนักงานต้อนรับในร้านอาหารและบาร์จำนวนมากบอกลูกค้าว่า “ไม่เสียใจ ไม่

จำหน่ายโคคาโคลาอีกแล้ว เนื่องจากสภาวะการณ์ทางการเมืองในขณะนี้” ในกรุงลอนดอน ผู้บริโภคคว่ำบาตรสินค้าอเมริกัน ๓๓๐ ชนิด รวมทั้งช็อกโกแลตแท่ง กางเกงยีนส์ และภาพยนตร์อเมริกัน ในนครซูริก สำนักงานท่องเที่ยวซึ่งเคยจัดการเดินทางไปสหรัฐฯ ทุกปี ได้ยกเลิกการจัดเพราะ “ไม่ชอบในสิ่งที่สหรัฐฯกระทำ” สถาบันวิจัย “Pew” ได้สำรวจความคิดเห็นในเมืองหลวงของยุโรปตะวันตก พบว่ามีความรู้สึกต่อต้านสหรัฐฯ อย่างกว้างขวาง และแม้ในอังกฤษเอง ความรู้สึกที่ติดต่อสหรัฐฯ

ได้ลดลงเหลือเพียงร้อยละ ๔๓ ในปี ๒๐๐๓ (๒๕๔๖) ในอียิปต์ผู้บริหารชาวอียิปต์ของบริษัทอเมริกัน แห่งหนึ่งกล่าวว่า “สถานการณ์แย่งแย่ง ร้อย ๆ ยอด ขายสินค้าอเมริกันของบริษัทตกลงร้อยละ ๕๐ เรากำลังพยายามอยู่รอดเท่านั้น”

โจ ไนย์ ศาสตราจารย์ของมหาวิทยาลัย ฮาร์วาร์ดกล่าวว่า “โลกกำลังเสียสมดุล ตั้งแต่ กรุงโรม ไม่มีประเทศใดมีอิทธิพลเหนือประเทศ อื่นเช่นในปัจจุบัน นักวิเคราะห์ทั้งฝ่ายซ้ายและ ฝ่ายขวา กำลังกล่าวว่า จักรวรรดิอเมริกันกำลัง ครอบงำศตวรรษที่ ๒๑”...แถมเป็นการครอบงำ ด้วยความตั้งใจและวางแผนล่วงหน้าทั้งสิ้น ???

ระหว่างการครองตำแหน่งของบิล คลินตัน นักรัฐศาสตร์คนสำคัญของสหรัฐฯ ชื่อ แซมมวล ฮันติงตัน ให้ความเห็นว่า “สำหรับประเทศส่วนใหญ่ในโลก สหรัฐฯ คือมหาอำนาจอันธพาลซึ่งเป็นภัยคุกคามต่อสังคมเหล่านั้น” และนายโรเบิร์ต เจอร์วิส ประธานสมาคมรัฐศาสตร์อเมริกันเตือนว่า “ในสายตาของคนส่วนใหญ่ในโลก สหรัฐฯ คือรัฐอันธพาลอันสำคัญ” ความเห็นด้านลบต่อสหรัฐฯ นั้น ไม่ใช่เพิ่งเกิดขึ้น แต่มีมานานแล้วและรุนแรง ขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตั้งแต่ปี ๒๐๐๓ (๒๕๔๖) คำที่ถูกใช้กับสหรัฐฯ ได้แก่คำว่า “จักรวรรดินิยม” หรือคำว่า “ยโสโอหัง” และคำเหล่านี้ยังคงอยู่จนถึงปัจจุบัน !!!

ล่าสุดนิตยสารไทม์ฉบับ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๐ ได้เผยแพร่ผลสำรวจทัศนคติของผู้คนใน ๒๗ ประเทศทั้งในอเมริกาเหนืออเมริกาใต้ยุโรปเอเชีย และออสเตรเลีย พบว่า ผู้คนร้อยละ ๕๑ ของ ประเทศที่สำรวจรวมทั้งเยอรมัน อังกฤษ ฝรั่งเศส จีน และออสเตรเลีย ต่างมีทัศนคติทางด้านลบ ต่อสหรัฐฯ อีกร้อยละ ๑๙ มีความรู้สึกที่เป็นกลาง และร้อยละ ๓๐ มีทัศนคติทางด้านบวก ซึ่งรวมถึงฟิลิปปินส์ ไนจีเรีย และเคนยา

มาย ลาย หญิงสาวชาวจีนที่เกิดและเติบโต ในประเทศจีนซึ่งเพิ่งแต่งงานกับชาวนิวยอร์ค ได้ กล่าวยืนยันในงานเลี้ยงงานหนึ่งที่แมนฮัตตัน

สหรัฐฯ ว่า “ชาวจีนร้อยละ ๙๙ ในประเทศจีนมี ความสุขที่สหรัฐฯ ถูกโจมตีในกรณี ๙/๑๑” การ กล่าวเช่นนี้นำไปสู่ความแปลกใจและถกเถียงกัน อย่างกว้างขวางในหมู่ชาวอเมริกันว่า ทำไม สหรัฐฯ จึงถูกเกลียดชังจากชาวโลก ทั้ง ๆ ที่พวกเขาต่างก็คิดว่าสหรัฐฯ เป็นที่นิยมและเป็นที่ยก ของผู้คนทั่วโลก ความจริงดังกล่าวนำไปสู่ความ สลดใจ โกรธซึ่ง ความรู้สึกต่อต้าน ความรักชาติ การอยากจะทำอะไรก็ได้และความมั่งคั่งของชาว อเมริกัน อย่างไรก็ตาม พวกเขาต่างก็ย้อนกลับไปสู่คำถามเดิม คือ “ทำไมพวกเขาจึงเกลียด เรา???” นายยอร์ช บุษ มักกล่าวกับประชาชน อเมริกันอยู่เสมอว่า “พวกเขาเกลียดเสรีภาพของเรา” และ “พวกเขาอิจฉาความสำเร็จของเรา” แต่สิ่งที่นายยอร์ช บุษ ไม่เคยกล่าวถึงเลยคือ ความเกลียดชังนั้น นอกจากจะปรากฏอยู่ในหมู่ ชาวผิวดำในแอฟริกา ชาวผิวเหลืองในเอเชีย ชาว พ้นเมืองในอเมริกาใต้ และโดยเฉพาะชาวมุสลิม แล้ว แม้แต่ชาวยิวในยุโรปซึ่งมีคุณค่าทาง การเมือง เศรษฐกิจและสังคมเหมือน ๆ สหรัฐฯ ก็แสดงออกถึงความชิงชังและการต่อต้านด้วยการ ทำลายร้านแมคโดนัลด์ในฝรั่งเศส หรือการไม่ บริโภคโคคาโคลาในเยอรมัน ในอังกฤษ ความ ชิงชังเพิ่มพูนขึ้นหลังเหตุการณ์ ๙/๑๑ ชาว อังกฤษเลิกใช้สินค้าอเมริกันมากขึ้นเรื่อย ๆ ชาว ฝรั่งเศสร้อยละ ๖๗ ไม่พอใจการถูกครอบงำโดย โลกาภิวัตน์ ร้อยละ ๕๒ ปฏิเสธระบบเศรษฐกิจ แบบอเมริกัน และร้อยละ ๘๐ ไม่ต้องการเลียน แบบวิถีชีวิตของชาวอเมริกัน ผู้นำทางความคิด ชาวเยอรมันคนหนึ่งถึงกับกล่าวว่า “เราเริ่มติด เชื่อความชิงชังสหรัฐฯ มาจากฝรั่งเศส และยุโรป จะสามารถผนึกรวมกันได้แน่นอนยิ่งขึ้นก็เพราะ ความเกลียดชังสหรัฐฯ” แม้ในออสเตรเลียซึ่งเป็น สหราชอาณาจักรของสหรัฐฯ ในอิรัก ก็มีเว็บไซต์ที่กล่าว ว่าสหรัฐฯ สมควรโดนโจมตีเมื่อ ๙/๑๑

๒๑.สรุป : โดยปกติในแต่ละประเทศจะมีกลุ่ม

อิทธิพลและนายทุนที่มีพลังทางเศรษฐกิจและการเมืองซึ่งสร้างความร่ำรวยให้ตัวเองและพรรคพวกอยู่แล้ว ปรากฏการณ์ดังกล่าวแม้จะสร้างความแตกต่างทางรายได้ระหว่างคน “มี” และคน “ไม่มี” และบางครั้งก่อให้เกิดความขัดแย้งต่าง ๆ แต่ก็ไม่หนักหนาสาหัสถึงขั้นล่มสลายเพราะเงิน ทรัพยากรและผลประโยชน์อื่น ๆ ยังหมุนเวียนอยู่ภายในประเทศเป็นส่วนใหญ่

แต่หลังจากสงครามโลกครั้งที่ ๒ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตั้งแต่ นายโรนัล เรแกน ของสหรัฐฯ และ นางมากาเร็ต แธทเชอร์ ของอังกฤษ เริ่มผลักดันระบบทุนนิยมเสรีอย่างจริงจังโดยเฉพาะสหรัฐฯ ได้ใช้ธนาคารโลก (World Bank) ซึ่งมีชาวอเมริกันดำรงตำแหน่งผู้ว่าการประจำองค์การการค้าโลก (World Trade Organization) และ องค์การการเงินระหว่างประเทศ (International Monetary Fund - ผู้ว่าเป็นตัวแทนจากยุโรป) เป็นเครื่องมือในการตั้งลากทั้งจูง ทั้งบังคับโดยตรงและทางอ้อมให้ประเทศต่าง ๆ เปิดรับทุนนิยมเสรีจนบริษัทข้ามชาติของสหรัฐฯ และประเทศอุตสาหกรรมได้ขยายตัวกว่า ๑,๓๐๐ เปอร์เซนต์ และขยายสาขากว่า ๓,๐๐๐ เปอร์เซนต์ จนขนาดเศรษฐกิจที่ใหญ่ที่สุด ๕๑ อันดับจาก ๑๐๐ อันดับแรกคือบริษัทข้ามชาติ ในปี ๒๕๔๘ บริษัทกว่า ๔๐๐ ในจำนวน ๑,๐๐๐ บริษัทที่ใหญ่ที่สุดในโลกเป็นของสหรัฐฯ และอีก ๔๐๐ จากจำนวนรวมดังกล่าว เป็นบริษัทของประเทศอุตสาหกรรมอื่นๆ ส่วนที่เหลืออีก ๒๐๐ บริษัท จึงเป็นของประเทศที่เหลืออีกประมาณ ๑๗๐ ประเทศรวมกัน

บริษัทข้ามชาติของสหรัฐฯ และประเทศอุตสาหกรรมดังกล่าวซึ่งมีขนาดเศรษฐกิจที่ใหญ่กว่าประเทศส่วนใหญ่ได้สร้างความร่ำรวยโดยกระจายกันไปดุคกลิ่นทรัพยากร แรงงานราคาถูก และผลประโยชน์อื่น ๆ ทั่วโลกยิ่งกว่าสมัยล่าอาณานิคม และอุตสาหกรรมสกรปรกทั้งหลายก็ได้แยกย้ายกันไปทิ้งขยะพิษและทำลายสิ่งแวดล้อมทั่วโลกตามข้อเสนอแนะของนายลอเรนส์ ซัมเมอร์

อดีตหัวหน้านักเศรษฐศาสตร์ชาวสหรัฐฯ ประจำธนาคารโลก (ต่อมาเป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลังของสหรัฐฯ) จอห์น เกอร์ฮาร์ด ชโรเดอร์ อดีตนายกรัฐมนตรีของประเทศเยอรมนี ถึงกับกล่าวว่า “เปรียบเสมือนฝูงตั๊กแตนที่แยกย้ายกันไปกัดกินพืชในพื้นที่หนึ่ง ๆ พอหมดแล้วก็ย้ายไปกัดกินที่อื่นต่อไป”...เหมือนชาวเขาที่ทำไร่เลื่อนลอย???

สำหรับกลุ่มอิทธิพลหรือนายทุนระดับชาติของประเทศต่าง ๆ ถ้าถูกรอบงำทางปัญญาหรือโลภมาก ก็จะร่วมกับนายทุนต่างชาติกัดกินประเทศของตนเองอย่างตะกละตะกลามเสียเลย (บริษัทเกษตรข้ามชาติของไทยก็ร่วมทุนกับบริษัทเกษตรพืชตัดต่อพันธุกรรมของต่างชาติแล้ว)

นายเฟเดอริโก เมเยอร์ อดีตผู้อำนวยการใหญ่ขององค์การยูเนสโก ได้เปิดเผยว่า “ระหว่างปี ๑๙๘๐ (๒๕๒๓) ซึ่งเป็นปีที่นายโรนัล เรแกน ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีของสหรัฐฯ และเริ่มผลักดันระบบทุนนิยมเสรีอย่างจริงจัง จนถึงปี ๑๙๙๗ (๒๕๔๐) ซึ่งประเทศไทยเกิดวิกฤตการณ์ “ต้มยำกุ้ง” ประมาณ ๑๕ ประเทศเท่านั้นที่ต่างรื่นเริงกับการเติบโตทางเศรษฐกิจ ในขณะที่อีกกว่า ๑๐๐ ประเทศต้องตกอยู่ในสภาวะชะงักงัน ถดถอยหรือล่มสลายทางเศรษฐกิจ รายได้เฉลี่ยของผู้คนกว่า ๑,๖๐๐ ล้านคนหรือ ๑ ใน ๔ ของโลก ลดลงจากเดิม ในขณะที่ค่าครองชีพสูงขึ้นกว่าเดิมหลายเท่า ส่งผลให้เกิดการขยายตัวของความแตกต่างด้านรายได้ยิ่งขึ้น

คนยากจนที่สุดร้อยละ ๒๐ ของประชากรโลก มีส่วนแบ่งในรายได้จากทั้งหมดของโลกเพียงร้อยละ ๑.๑ เท่านั้น ซึ่งต่ำกว่าส่วนแบ่งร้อยละ ๑.๔ และร้อยละ ๒.๓ ในปี ๑๙๙๑ (๒๕๓๔) และ ๑๙๖๐ (๒๕๐๓) ตามลำดับ ในขณะที่เดียวกันคนที่รวยที่สุดร้อยละ ๒๐ ของประชากรโลกมีรายได้เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มคนดังกล่าวเพิ่มขึ้นจาก ๓๐ : ๑ ในปี ๑๙๖๐ (๒๕๐๓) เป็น ๖๑ : ๑ ในปี ๑๙๙๑ (๒๕๓๔) และ ๘๒ : ๑ ในปี

๑๙๙๕ (๒๕๓๘)” ร้อยละ ๑ ของคนในโลกมีทรัพย์สิน เท้าเท่ากับคนที่ยากจนที่สุดร้อยละ ๕๗ ของ ประชากรโลก และคนร้อยละ ๒๐ ซึ่งอยู่ใน ประเทศร่ำรวยบริโภคและใช้จ่ายถึงร้อยละ ๘๖ ของการบริโภคและการใช้จ่ายทั้งหมดในโลก

สำหรับในสหรัฐฯ เอง พอล ครุกแมน นักเศรษฐศาสตร์ที่มีชื่อเสียงของสหรัฐฯ กล่าวว่า “ระหว่างปี ๑๙๗๙-๑๙๙๗ (๒๕๒๒-๒๕๔๐) หรือ ช่วงเวลา ๑๘ ปี รายได้เฉลี่ยของคนอเมริกันชั้น กลางเพิ่มขึ้นเพียง ๙ เปอร์เซ็นต์ ในขณะที่รายได้ ของคนที่รวยที่สุดในสหรัฐฯ ร้อยละ ๑.๐ ของ ทั้งหมดเพิ่มขึ้นถึง ๑๔๐ เปอร์เซ็นต์ คนอเมริกัน ๖๐ ล้านคนต้องทนกับรายได้สุทธิที่ลดลงในทศวรรษ ๑๙๙๐ (๒๕๓๓) และคนอเมริกันถึง ๓๔.๕ ล้านคน กลายเป็นคนยากจนในปี ๑๙๙๘ (๒๕๔๑)” คน อเมริกันส่วนหนึ่งก็น่าจะเกลียดสหรัฐฯ เองด้วย???

ความเหนือกว่าขององค์กร ความสามารถในการ ประกอบการ การทำงานหนักอย่างต่อเนื่อง และเทคโนโลยีที่ก้าวหน้า ไม่น่าจะใช้คำตอบ ของการที่ชาวโลกเกลียดชังสหรัฐฯ เพราะโดย ธรรมชาติ คนเก่งมักได้รับความชื่นชมหรืออย่าง มากก็ถูกอิจฉา คำตอบน่าจะเป็นเพราะการใช้ พลังอำนาจของตนเพื่อการปล้นชิงและหา ประโยชน์ฝ่ายเดียว ด้วยความโลภและเห็นแก่ตัว แม้แต่การช่วยเหลือประเทศอื่น ก็ช่วยเป็นเงิน จำนวนเล็กน้อย เมื่อเทียบกับประเทศอุตสาหกรรม อื่น ๆ และปกติมักเป็นการช่วยเหลือทางการทหาร และเพื่อประโยชน์ของสหรัฐฯเองประเทศเล็ก ๆ อย่าง สวีเดนและเดนมาร์คให้ความช่วยเหลือประเทศ อื่นมากกว่าสหรัฐฯมาก เมื่อคิดตามส่วนของจีดีพี ยิ่งกว่านั้นสหรัฐฯ ได้แสดงความยโสโอหังและ การครอบงำอย่างโจ่งแจ้ง รวมทั้งสนับสนุนลัทธิ ทุนนิยมเสรีและบริโภคนิยมอย่างสุดขีดเพราะเป็น ระบบที่สหรัฐฯได้เปรียบ ตลอดจนไม่สนใจยดีที่ จะร่วมมือกับประชาคมโลกในเรื่องสิทธิมนุษยชน การลดความร้อนของโลก การลดการผลิตอาวุธ และการเลิกการใช้กับระเบิด การให้สิทธิและ

คุ้มครองแรงงานเด็ก การตั้งศาลอาชญากรรม โลกและอื่น ๆ แต่กลับใช้สิทธิคัดค้านการลงมติ ของสมัชชาใหญ่ขององค์การสหประชาชาติเพื่อ รักษาผลประโยชน์ของตนเองอย่างไม่อ้อมค้อมกว่า ๑๐๐ ครั้งในเวลาเพียง ๒๐ ปี

ฟรานซิส เบคอน นักคิดชาวอังกฤษในยุค ปฏิวัติอุตสาหกรรมกล่าวไว้พอสรุปได้ว่า “จุด มุ่งหมายของการค้นหาองค์ความรู้และวิทยาการ ต่าง ๆ ก็เพื่อมุ่งตอบสนองความต้องการของ มนุษย์ให้มีความสุขสมบูรณ์” อย่างไรก็ตาม ฟรานซิสและนักคิดชาวตะวันตกส่วนใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสหรัฐฯ ไม่ได้กล่าวถึงความ ต้องการที่ไม่มีที่สิ้นสุด (ความโลภหรือ greed) ต่อความสมบูรณ์พูนสุขของมนุษย์กลุ่มหนึ่ง ที่พยายามนำพลังต่าง ๆ ที่ตัวเองมีมาสร้างความ สุขให้กลุ่มของตนเองอย่างไร้ขอบเขต จน มนุษยชาติแทบทั้งโลกรวมไปถึงธรรมชาติและสิ่ง แวดล้อม ต่างต้องตกทุกข์ได้ยากอย่างแสนสาหัส และถูกทำลายอย่างย่อยยับที่สุดเท่าที่เคยมีใน ประวัติศาสตร์ฉะนั้น จึงกล่าวโดยสรุปได้ว่า สหรัฐฯ “ล้มเหลวอย่างยิ่ง” ในการเป็นสมาชิกที่ดีของ สังคมโลก???

ท่านพุทธทาสภิกขุ พระมหาเถระชาวไทยซึ่ง เป็นที่ยอมรับในระดับโลกกล่าวไว้ว่า “ถ้ามี ศีลธรรมอยู่ในโลก นายทุนก็กลายเป็นเศรษฐีใจ บุญกันหมด นายทุนหากินด้วยการบีบบังคับ ขูดรีดเพื่อเพิ่มทุน ส่วนเศรษฐีใจบุญนั้นทำอะไรได้ มา เหลือใช้ก็แบ่งปันให้ผู้อื่น ถ้าศีลธรรมจัดโลกก็ เอาผลประโยชน์ของมนุษย์ทุกคนเป็นใหญ่ ถ้าเอา เศรษฐกิจและการเมืองจัดโลก ก็เอาประโยชน์ ของตนหรือพรรคพวกของตนเป็นใหญ่ ดังที่ ปรากฏอยู่ทุกวันนี้ แล้วดูเกิดผลจะต่างกันอย่างไร” นอกจากนี้ท่านพุทธทาสภิกขุยังกล่าวไว้อีกว่า “ระบบการปกครองทุกระบบนั้นดีหมด ไม่ว่า จะเป็นระบบกษัตริย์ คอมมิวนิสต์ สังคมนิยม หรือประชาธิปไตย ตราบเท่าที่ระบบนั้น ๆ มี ศีลธรรมอยู่ภายใน แต่ประชาธิปไตยที่ไร้ธรรม

นั่นร้ายที่สุดยิ่งกว่าระบบใด เพราะคนคนหนึ่ง หรือกลุ่มหนึ่ง สามารถยื้อแย่งต่อสู้อะไรก็ตามที่ผู้อื่นอย่างป่าเถื่อนที่สุด อย่างนี้เรียกว่า ประชาธิปไตยนายทุน มันยิ่งกว่าที่ทาสใน ประชาธิปไตยนายทุน มีทาสโดยจำยอม ระบบ ประชาธิปไตยมันเป็นระบบที่ครองโลก ถ้าระบบนี้ มีดีมีดี โลกก็จะมีดีมีดี แล้วมันก็กำลังมีดีมีดี ถ้า ไม่มีศีลธรรม มันก็จะเป็นประชาธิปไตย “โกง” เฟ่งหาส่วนเกิน เฟ่งหาของผู้อื่นมาเป็นของตน นายทุนรู้จักแต่สู้เอาส่วนเกินของคนส่วนใหญ่”

ในวาระโอกาสหนึ่ง นายยอร์ช บุษ (ลูก) กล่าวว่า วิถีการดำรงชีวิตของชาวอเมริกัน (ละโมภนิยมและปล้นชิง) ไม่ใช่เป็นเรื่องที่จะนำมา เปรียบเทียบได้” สหรัฐฯ จะไม่มีวันได้อยู่ อย่างสงบสุขตราบเท่าที่สหรัฐฯ ยังมีทัศนคติ ดังกล่าว

สำหรับประเทศไทย น่าสลดใจที่มีคนบางกลุ่ม ยังนิยมชมชื่นกับวิถีของ “นายทุนโจร” หรือ “ทุนนิยมสามานย์” อยู่ในปัจจุบันโดยไม่สำเหนียกเลยว่า นั่นเป็นการนำพาประเทศไทยไปสู่ความหายนะ และตกเป็นอาณานิคมอย่างสมบูรณ์ในที่สุด !!!

๒

๒๓. อ้างอิง :

๑. ไกรศักดิ์ ชุณหะวัณ และ วรศักดิ์ มัทธโนบล, “ฟองสบู่เข้าตา เทวดาทกสวรรค์” สำนักพิมพ์โอเพนบุ๊ก ๒๕๔๗ - ไกรศักดิ์ฯ เป็นอดีตสมาชิกวุฒิสภา

๒. Kishore Mahbubani, “Beyond the Age of Innocence : Rebuilding Trust Between America and the World”, Public Affairs Ltd, USA. ๒๐๐๖ - Kishore เคยเป็นเอกอัครราชทูตของสิงคโปร์ ประจำองค์การสหประชาชาติถึง ๒ สมัย ปัจจุบันเขาเป็นคณบดีของคณะนโยบายสาธารณะ มหาวิทยาลัยสิงคโปร์ ศาสตราจารย์ แชมมวล ฮันทิงตัน ของฮาร์วาร์ด กล่าวถึงหนังสือเล่มนี้ว่า “น่าสนใจ คมคายและมีทัศนคติที่ลึกซึ้ง เต็มไปด้วยความทรงจำส่วนตัวอดีตทั้งในด้านดีและไม่ดีของสหรัฐฯ”

๓. Geoff Tanses และ Joyce Dsilva, The Meat

Business : Devouring a Hungry Planet, Earthscan Publications Ltd., ๒๐๐๐ - จอห์น และ จอยส์ฯ เป็นบรรณาธิการและร่วมกับนักคิดนักเขียนอีก ๒๐ คน ซึ่งเขียนหนังสือเล่มนี้เพื่อเปิดเผยความเลวร้ายของการผลิตเนื้อและเกษตรเชิงเดี่ยว ระบบทุนนิยมเสรี องค์กรการเงินระหว่างประเทศ ธนาคารโลก โอเอ็มเอฟ ฟิชซีเอ็มไอและความเห็นแก่ตัว และการเอาเปรียบอย่างไร้ทางอายุของประเทศอุตสาหกรรม

๔. Jessica Williams, “50 Facts That Should Change the World, Disinformation Company Ltd., New York, NY, 2004-Jessicaฯ เป็นนักหนังสือพิมพ์และผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ของบีบีซี (British Broadcasting Service) เธอเคยทำงานวิจัยและผลิตรายการสัมภาษณ์บุคคลสำคัญ เช่น โนม ชอมสกี ฯลฯ

๕. โจเอล แอนเดอร์ส, “อเมริกาบ้าสงคราม” แปลโดย ภิญญา ไตรสุริยธรรมา สำนักพิมพ์โอเพนบุ๊ก ๒๕๔๗ - โจเอลฯ เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยจอห์นฮอปกิน ในบัลติมอร์ สหรัฐฯ นายแรมเซย์ คลาร์ค อดีตอธิบดีกรมอัยการของสหรัฐฯ กล่าวเกี่ยวกับหนังสือเล่มนี้ว่า “ลัทธิทหารนิยมของสหรัฐฯ เป็นอาชญากรรมซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบอย่างใหญ่หลวงต่อผู้คนบนโลกนี้ แต่สหรัฐฯ ก็ยังไม่เข้าใจ เราต้องทำอะไรสักอย่างแล้ว”

๖. John Cavanagh และ Jerry Mander, “Alternatives to Economic Globalization” Berret-Kochler Publishers, Inc., San Fransico, CA, ๒๐๐๔ - จอห์น และเจอร์รี เป็นบรรณาธิการและร่วมกันเขียนหนังสือเล่มนี้ ซึ่งมีนักต่อต้านโลกาภิวัตน์และทุนนิยมเสรีที่มีชื่อเสียงระดับโลก ๒๑ คน ร่วมกันเขียน ผู้เขียนบางคนซึ่งเป็นที่รู้จักกันดี เช่น ดร.เดวิด ซี.คอร์เทิน, ศาสตราจารย์ ดร.วอลเดน เบลโล, วันทนา คิวะ, เฮเลนา นอร์เบิร์ก-ฮอดจ์, คอลลิน ไฮน์ส, ซารา แอนเดอร์สัน ฯลฯ

๗. Joseph E. Stiglitz, “Making Globalization Work”, Penguin Books Ltd., USA, ๒๐๐๖ - โจเซฟฯ เป็นนักเศรษฐศาสตร์ที่ได้รับรางวัลโนเบลในปี ๒๕๔๔ เขาทำงานกับธนาคารโลกในตำแหน่งรองประธานอาวุโสและหัวหน้านักเศรษฐศาสตร์ระหว่างปี ๒๕๔๐-๒๕๔๓ และก่อนหน้านั้น เขาเป็นประธานที่ปรึกษาทางเศรษฐกิจของประธานาธิบดี บิล คลินตัน (๒๕๓๖-๒๕๔๐) เขาเป็นนักเศรษฐศาสตร์ระดับโลกที่ไม่เห็นด้วยกับระบบทุนนิยมเสรีและโลกาภิวัตน์ เขาเขียน

หนังสือขายดีหลายเล่ม เช่น เมื่อบรรษัทครองโลก โลกยุค
หลังบรรษัท และ Globalization and Its Discontents

๘. Charles Derber, “Regime Change Begins at
Home : Freeing America from Corporate Rule, Berrett-
Kochler Publishers Inc., CA, USA, ๒๐๐๔ - ชาร์ลส์
เป็นศาสตราจารย์ทางสังคมวิทยาที่มหาวิทยาลัยบอสตัน
สหรัฐฯ และเคยเป็นผู้อำนวยการโครงการปริญญาโททาง
ด้านเศรษฐกิจสังคมและความเป็นธรรมด้วย เขาจบปริญญา
เอกจากมหาวิทยาลัยชิคาโก และเขียนหนังสือที่เป็นที่ยอมรับ
ระดับโลก ๘ เล่ม เขาได้รับเชิญไปพูดตามมหาวิทยาลัยใน
สหรัฐฯ บ่อย ๆ และถูกสัมภาษณ์โดยนิตยสารนิวส์วีค บิลเนลส์
ไทม์ และอื่น ๆ เขาสนับสนุนการเปลี่ยนแปลงสังคมสหรัฐฯ
และร่วมมือกับขบวนการระดับรากหญ้าอย่างใกล้ชิด

๙. ชัชวรินทร์ ไชยวัฒน์, “สงครามล้างโลก” สำนักพิมพ์
สมาพันธ์ ๒๕๔๕

๑๐. Ziauddin Sardar และ Merryl Wyn, “Why Do
People Hate America”, Icon Books Ltd, UK, ๒๐๐๔ -
ซิดดิน เป็นนักเขียนนักจัดรายการทางวิทยุและนักวิจารณ์ทาง
วัฒนธรรม เขาเขียนหนังสือหลายเล่มเกี่ยวกับ “ยุคหลัง
ทันสมัยและวัฒนธรรม” เขาเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง
เพราะเขาอุทิศตัวอย่างสม่ำเสมอให้แก่หนังสือพิมพ์และ
นิตยสารระดับชาติและระดับสากล สำหรับเมอร์ริล เธอเป็น
นักเขียนและนักมานุษยวิทยา เธอเคยเป็นนักจัดรายการโทรทัศน์
ที่ทำงานกับวิทยุบีบีซี เธอเขียนหนังสือขายดีหลายเล่ม และ
หนังสือที่ทั้งสองร่วมกันเขียนเล่มนี้ถูกตีพิมพ์ซ้ำถึง ๘ ครั้งแล้ว

๑๑. Ziauddin Sardar, “American Dream : Global
Nightmare”, Icon Books Ltd., UK, ๒๐๐๔

๑๒. ดร.เดวิด ซี คอร์เทิน , “โลกยุคหลังบรรษัท” แปล
โดย เจษณี สุขจิตติกาล สำนักพิมพ์สวนเงินมีมา ๒๕๔๕ ดร.เดวิด
เคยเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด สหรัฐฯ เคยทำงาน
กับองค์การยูเนสโกของสหรัฐฯ ในเอเชียเป็นเวลานาน และเห็น
ผลของการพัฒนาที่ไม่ถูกต้องภายใต้การขึ้นขี่ของสหรัฐฯ

๑๓. เดวิด ลอย, “ตลาด : ลัทธิใหม่ของศาสนา” แปล
และเรียบเรียงโดย พระชัยยศ อโสรโร สำนักพิมพ์มูลนิธิโกลบอล
คิมทอง ๒๕๔๗ - เดวิดเป็นศาสตราจารย์ชาวอเมริกันซึ่งสอน
อยู่ที่มหาวิทยาลัยบุงเกีย ประเทศญี่ปุ่น

๑๔. David Rose, “Guantanamo : American’s War

on Human Rights, Faber & Faber Ltd, London, ๒๐๐๔ -
เดวิดเป็นนักข่าวที่ติดตามเรื่องคุกกวนตานาโมอย่างใกล้ชิด

๑๕. Thon Burnett & Alex Games, “Who Really
Runs the World”, Collins & Brown, London, ๒๐๐๕ -
เป็นหนังสือที่เปิดเผยเบื้องหลังเหตุการณ์ต่างๆ

๑๖. นาโอมิ โคลน์, “รื้อแห่งการกักกันหน้าตาแห่งโอกาส”
แปลโดย พิภพ อุดมอิทธิพงศ์, มูลนิธิโกลบอลคิมทอง ๒๕๔๖ -
นาโอมิเป็นนักต่อสู้เพื่อสังคมที่ยุติธรรมของชาวสหรัฐฯ ซึ่ง
ย้ายไปอาศัยอยู่ในประเทศคานาดา เธอเขียนหนังสือขายดีชื่อ
No Loco ด้วย

๑๗. โนม ชอมสกี, “ฝ่าพายุก่อการร้าย” แปลโดย พิภพ
อุดมอิทธิพงศ์ สำนักพิมพ์มูลนิธิเด็ก ๒๕๔๗ - โนมเป็น
ศาสตราจารย์ด้านภาษาของสถาบันเอ็มไอที เขาเป็นนักคิด
นักเขียนที่มีอิทธิพลในสหรัฐฯ หนังสือพิมพ์นิวยอร์กไทมส์
กล่าวถึงเขาว่า “เป็นนักแพร่กระจายความจริง”

๑๘. Noam Chomsky, “Hedgemony or Survival”,
South End Press, MA, ๒๕๔๗

๑๙. Noam Chomsky, “Rogue States : The Rule of
Force in the World Affairs, South End Press, Canada, ๒๐๐๐

๒๐. Patrick Hossay, “Unsustainable : A Primer of
Global Environmental and Social Justice, Zed Books
Ltd., New York & London, ๒๐๐๖ - Patrick ได้รับ
ปริญญาเอกจาก New School of Social Science และสอน
วิชา International Development and Environmental
Politics ที่ Richard Stockton College of New Jersey
เขาอำนวยการโครงการอนุรักษ์ชุมชนและนิเวศวิทยาใน
อเมริกากลาง และร่วมต่อสู้เพื่อความยุติธรรมทางสังคมและ
สิ่งแวดล้อมด้วย

๒๑. ปีเตอร์ ลิลเลย์, “เปิดโปงวงจรการฟอกเงิน” แปล
โดย รดาพร หงษ์ทอง สำนักพิมพ์เนชั่นบุ๊ค ๒๕๔๗

๒๒. Peter Singer, “The President of Good and Evil :
Taking George W.Bush Seriously” - peter เกิดในออส-
เตรเลียและจบจากมหาวิทยาลัยเมลเบิร์นและมหาวิทยาลัย
ออกซ์ฟอร์ด เขาเคยสอนที่มหาวิทยาลัยลาโทรบ และ
มหาวิทยาลัยโมนาช ตั้งแต่ปี ๑๙๙๙ (๒๕๔๒) เขาเป็น
ศาสตราจารย์ด้าน Bioethics ที่มหาวิทยาลัยพรินซ์ตัน เขา
เป็นผู้จัดตั้งและเป็นประธานสมาคม International Bioethics

เขายังเป็นประธานสมาคมนิติศาสตร์ด้วย เขาเขียนหนังสือขายดีหลายเล่ม

๒๓. ประวัติศาสตร์สากล : อเมริกา เล่ม ๑ ฉบับเอ-บี, พิมพ์โดยราชบัณฑิตยสถาน ๒๕๔๗

๒๔. พิทยา ว่องกุล, “วิกฤติสื่อมวลชน”, โครงการวิทยุธรรม ๒๕๔๑ - พิทยาเป็นเอ็นจีโอที่เป็นที่รู้จักกันดีในประเทศไทย เขาเป็นประธานคณะกรรมการการเผยแพร่และส่งเสริมงานพัฒนา (ผลพ.) ซึ่งมีบทบาทในการเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับผลกระทบของนโยบายการพัฒนาต่อคนด้อยโอกาส และส่งเสริมการมีส่วนร่วมของสาธารณชนในการพัฒนาสังคม

๒๕. ท่านพุทธทาสภิกขุ “ความอยู่รอดของประเทศไทย” สำนักพิมพ์สุภาพใจ ๒๕๔๓

๒๖. Federico Mayor และ Jerome Binde, “The World Ahead”, Zed Books Limited, London, ๒๐๐๑ - เฟเดอริโกฯ และเจอโรมเป็นอดีตรัฐมนตรีว่าการใหญ่และผู้อำนวยการฝ่ายวิเคราะห์และประเมินขององค์การยูเนสโก

๒๗. พริตจีโอฟคาปรา, “โยงโยที่ซ่อนเร้น” ,แปลโดย วิศิษฐ์-ณัฐพล วัจวิญญู และ สว่าง พงศ์ศิริพัฒน์ โครงการจิตวิวัฒน์ สนับสนุนโดย สสส. ๒๕๔๔-พริต จีโอฟเป็นศาสตราจารย์ทางฟิสิกส์ที่มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย เบิร์กลีย์ เขาเป็นนักคิดนักเขียนที่มีชื่อเสียง เขาเป็นผู้เขียน “เด้าแห่งฟิสิกส์” ที่โด่งดังและยังเขียนเรื่องจุดเปลี่ยนแห่งศตวรรษที่ขายดีด้วย

๒๘. Mark Lynas, “Six Degrees : Our Future On Hotter Planet” ,Clays Ltd., London ๒๐๐๗

๒๙. น.พ.มาร์เซีย แอนเจิลส์, “กระซอกหน้ากากธุรกิจ ยาช้ำชาติ” แปลโดยคณะแพทย์ไทยซึ่งนำโดย น.พ.วิชัย โชควิวัฒน์ สนับสนุนการพิมพ์โดย สสส., ๒๕๔๙ - พ.ญ.มาร์เซีย เป็นอดีตรับรองอธิการวารสารการแพทย์นิวอิงแลนด์ ปัจจุบันเป็นอาจารย์ในภาควิชาเศรษฐศาสตร์สังคม คณะแพทย์ มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด เธอเป็นผู้มีชื่อเสียงระดับโลกในเรื่องนโยบายสาธารณสุขและเวชจริยศาสตร์ นิตยสารไทมส์เคยยกย่องเธอเป็น ๑ ใน ๒๕ ผู้ทรงอิทธิพลสูงสุดในสหรัฐฯ

๓๐. Melissa Rossi, “What Every American Should Know About Who’s Really Running the World”, Penguin Group, USA, ๒๐๐๖ - เมลิสซา คือผู้ที่เขียนหนังสือขายดีเรื่อง “What Every American Should Know About

the Rest of the World (๒๐๐๓) และ The Armchair Diplomat on Europe (๒๐๐๕) เธอเขียนให้นิตยสารนิวสวีค เนชั่นแนล จีโอกราฟิก และทราเวลเลอร์ด้วย

๓๑. Michael Moore, “Stupid White Men”, Penguin Books Ltd., London ๒๐๐๒ - ไมเคิลเป็นนักต่อต้านความรุนแรงและสงครามหนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือขายดีทั่วโลก และเขายังเขียนหนังสือขายดีชื่อ “Downsize This” ด้วย เขาได้รับรางวัลตุ๊กตาทองในฐานะผู้สร้างภาพยนตร์สารคดีชื่อ “Bowling For Columbine” ซึ่งเปิดเผยวัฒนธรรมปืนและความรุนแรงในวัยรุ่นของสหรัฐฯ

๓๒. Robert F.Kenedy, “Crime Against Nature”, Penguin Books Ltd., USA, ๒๐๐๕ - โรเบิร์ตฯ เป็นนักกฎหมายอาวุโสขององค์กรพิทักษ์สิ่งแวดล้อมและเป็นประธานของสันนิบาตเพื่อการปกป้องน้ำและแม่น้ำ เขายังเป็นศาสตราจารย์ผู้วิจัย และนักกฎหมายที่มหาวิทยาลัย University of Law และเคยเป็นอัยการเขตของเมืองนิวยอร์กด้วย เขาเขียนและร่วมเขียนหนังสือเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและสิทธิมนุษยชนหลายเล่ม

๓๓. วันชัย ดันติวิทยาพิทักษ์ “ณ ที่ดวงตะวันฉายแสง ข้าจะไม่สู้รบอีกต่อไป” สำนักพิมพ์หัวหอม ๒๕๔๔

๓๔. ดร.พระวินัย บุญญญาโน, “รู้เรื่องสหรัฐอเมริกา : พระพุทธศาสนาและพระธรรมทูตไทย” โรงพิมพ์สหธรรมิก ๒๕๔๒

๓๕. Will Hutton และ Anthony Giddens, “Global Capitalism”, The New Press New York, USA, ๒๐๐๐ - วิลฯ เป็นนักเขียนและเขาเขียนหนังสือขายดีเรื่อง The States We Are In และ State to Come ส่วนแอนโทนี่ฯ เป็นผู้อำนวยการของ London School of Economics เขาเขียนหนังสือขายดีหลายเล่ม

๓๖. William Blum, “Rogue State : A Guige to the World’s Only Superpower”, Zed Books Ltd., UK, ๒๐๐๖ - วิลเลียมเคยทำงานกับกระทรวงกลาโหมของสหรัฐฯ แล้วลาออกเพราะเขาไม่พอใจการกระทำของสหรัฐฯ ในเวียดนาม ต่อมาเขาทำงานกับอดีตเจ้าหน้าที่ซีไอเอในลอนดอน หนังสือของเขาชื่อ Killing Hope ซึ่งเป็นเรื่องการปฏิบัติงานแทรกแซงของฝ่ายทหารและซีไอเอ ตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่ ๑ หนังสือเล่มนี้ได้รับความนิยมระดับโลก และโนม ชอมสกีกล่าวว่า “เป็นหนังสือที่ดีที่สุดในทุกเรื่องนั้น” ระหว่างป

๒๕๔๕-๒๕๔๗ เขาเป็นนักเขียนบทความประจำของนิตยสาร The Ecologist ซึ่งพิมพ์ในกรุงลอนดอนและเผยแพร่ทั่วโลก หนังสือที่เขาเขียนถูกแปลใน ๑๕ ภาษา และปัจจุบันเขาเผยแพร่ข่าวสารรายเดือนในหัวเรื่อง The Anti - Empire Report ที่ WWW.killinghope.org

๓๗. วิภา อุดมฉันท, “ฆ่าและโทรทัศน์อเมริกา”, คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาฯ, สำนักพิมพ์ธนาเพรส แอนด์ กราฟิค ๒๕๔๕

๓๘. ศูนย์ศึกษาเศรษฐศาสตร์การเมือง คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาฯ “ทุนผูกขาดวินาศกรรม” ,๒๕๔๔

๓๙. สุเมธพันธ์ ปรัชญาบารมีตา, “เกิดเป็นคน” สำนักพิมพ์สาร

๔๐. Amy Chua, “World On Fire” ,Arrow books ๒๐๐๔ - เอมีชา ไมเซินักต่อต้านโลกาภิวัตน์ เธอเพียงต้องการจะเตือนล่วงหน้าว่า การส่งออกประชาธิปไตยและทุนนิยมเสรีของสหรัฐฯ ได้ก่อให้เกิดการขัดแย้งและความไม่พอใจขึ้นทั่วโลกซึ่งจะนำไปสู่ความรุนแรงและหายนะในที่สุด หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือขายดี ซึ่งแนะนำโดยนิตยสารนิตยสารไทมส์ เธอเขียนบทความลงในวารสารของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด มหาวิทยาลัยโคลัมเบียและเยลด้วย

๔๑. Anita Roddick, “Take It Personally : How Globalization Effects You and Powerful Ways To Challenge It”, Harper Collins Publisher Ltd., London, ๒๐๐๑ - แอนิตา คืออดีตเจ้าของเครื่องสำอาง “บอดีชอป” เธอเป็นบรรณาธิการและร่วมเขียนหนังสือเล่มนี้กับนักต่อสู้เพื่อสังคมอีกหลายคน เช่น นาโอมิ โคลน์, ดร.เดวิด ซี.คอปเพิน, ชาร์ล เคอนาฮาน, มาร์ติน คอร์, เจอร์รี่ แมนเดอร์, เดวิด มอร์ริส ฯลฯ นอกจากนี้ยังมีองค์กรต่าง ๆ ร่วมแสดงความคิดเห็นด้วย เช่น กรีนพีซ, Rain Forest, Action Network, Global Exchange, Multimonitor ฯลฯ

๔๒. ศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พันธเสน, “พุทธเศรษฐศาสตร์” สำนักพิมพ์อมรินทร์ ๒๕๔๗ - ดร.อภิชาติ เป็นศาสตราจารย์ทางเศรษฐศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

๔๓. อนุช อาภาภิรม, “ความรุนแรงในยุคโลกาภิวัตน์” มูลนิธิวิถีชีวิต ๒๕๔๓

๔๔. International Council on Human Right, “สิทธิมนุษยชนหลังกรณี ๙/๑๑”, แปลโดย ดร.พวงทอง ภวัครพันธุ์, สำนักพิมพ์คบไฟ, ๒๕๔๔ - องค์กรนี้ตั้งขึ้นในปี ๒๕๔๑ และมีสำนักงานอยู่ที่กรุงเจนีวา ภาระหน้าที่คือทำวิจัยในเรื่องสิทธิ

มนุษยชนที่ถูกกระทบในระดับภูมิภาคและระดับโลก องค์กรนี้เป็นองค์กรอิสระและไม่มุ่งกำไร ภายใต้กฎหมายของสวิสเซอร์แลนด์

๔๕. อีริก ชลอสเซอร์, “มหาอำนาจฟาสต์ฟู้ด” แปลโดย สุชนิตย์ เทพอนันต์ ๒๕๔๖ อีริคา เป็นนักหนังสือพิมพ์ชาวอเมริกันที่เขียนเรื่องราวต่าง ๆ ในลักษณะสืบสวนสอบสวน (investigative journalist) เขาเคยได้รับรางวัลหลายรางวัล

๔๖. Eric Schlosser, “Reefer Madness and the Tales from the American Underground”, Penguin Books Ltd., New York, USA, ๒๐๐๔

๔๗. Eric Schlosser และ Charles Wilson, “Chew On This”, Penguin Books Ltd.,UK, ๒๐๐๖

๔๘. นิตยสารเอฟพี (FP - Foreign Policy), Carnegie Endowment for International Peace, ๕-๖/๔๙, ๙-๑๐/๔๙ และ ๑๑-๑๒/๔๙

๔๙. Hans - Peter Martin & Harald Schumann, “The Global Trap : Globalization & Assault on Democracy and Prosperity” - ฮันส์-ปีเตอร์จับปริญญาเอกด้านรัฐศาสตร์และกฎหมายจากมหาวิทยาลัยเวียนนา เขาเคยเป็นนักข่าวต่างประเทศในอเมริกาใต้ของนิตยสาร Der Spicgel ในปัจจุบันเขาเป็นสมาชิกสมทบของ Club of Rome และจัดรายการวิทยุให้สถานีบีบีซี เขาเขียนหนังสือขายดีระดับนานาชาติ ซึ่งจำหน่ายได้จำนวนล้าน ๆ เล่ม ส่วน Harald จบการศึกษาด้านรัฐศาสตร์และการวางแผนสิ่งแวดล้อมจาก Technical University of Barlin เขาเขียนหนังสือขายดีหลายเล่ม และในปัจจุบันเขาเป็นผู้ช่วยหัวหน้าสำนักงานของนิตยสาร Der Spicgel ประจำเมืองเบอร์ลิน

๕๐. The World Almanac and Book of Facts, World Almanac Education Group, Inc., New York USA, ๒๐๐๖

**ขอให้ทุกคนรักษาศีล
รักษาเพียงศีล ๕
ก็สามารถจะทำอะไรได้สำเร็จ
และทุกคนอยู่ด้วยความสุข
.....
ฯพณฯนายกรัฐมนตรี พลเอกเปรม ติณสูลานนท์
วันสงกรานต์ ๑๓ เม.ย. ๒๕๒๕**

สวรรค์ลวง - นรกจริง! ที่บราซิล

๑. เปิดสนามด้วยความมั่งคั่งงามของสิ่งแวดลอม ร้องเพลง We Are One เราเป็นหนึ่งเดียวกัน(แม่ป่าเมซอนจะหรรึมแฮร์ม ตุ๋นอยเหลือเกิน)

๒. เบื้องหลังชาวบราซิลนับพันโดนถล่มด้วยแก๊สน้ำตา

การจะส่งดาวเทียมขึ้นสู่วงโคจร ระยะแรกต้องอาศัยจรวดขับเคลื่อน เพื่อให้พ้นแรงดึงดูดของโลกก่อน จากนั้นค่อยปล่อยเข้าสู่วงโคจร โดยไม่ถูกแรงโน้มถ่วงของโลกดึงให้ตกกลับลงมาฉับใด การต้องอาศัยคนที่มีคุณภาพและคุณธรรม (ซึ่งถ้าไม่มีทางเลือกอื่น ก็จำเป็นต้องมาจากการทำรัฐประหาร) เพื่อช่วยวางพื้นฐานบ้านเมือง ให้พัฒนาไปสู่ “ประชาธิปไตยที่มีคุณภาพหรือคุณธรรม” ได้อย่างมั่นคง ในระยะยาวก็มีลักษณะเฉกเช่นเดียวกันฉับนั้น

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

การที่ฝ่าย “เสื้อเหลือง” โจมตีนักการเมือง ที่มาจากการเลือกตั้งตามกติกาของระบอบ ประชาธิปไตยด้วยข้ออ้างเรื่องไม่มีคุณภาพ (เพราะ ขาดความรู้ความสามารถเพียงพอที่จะทำหน้าที่ บริหารราชการแผ่นดินได้อย่างมีประสิทธิภาพ) และ ไม่มีคุณธรรม (เพราะมุ่งใช้อำนาจทางการเมืองใน การสร้างประโยชน์สุขให้กับตนเองและพวกพ้อง ยิ่งกว่ามุ่งสร้างประโยชน์สุขให้กับประชาชนทั้ง ประเทศโดยรวม) ตลอดจนเสนอทางออกด้วยการ เรียกร้องให้ทหารทำรัฐประหาร แล้วแต่งตั้ง “คนดีมีคุณธรรม” (โดยการขออนายกรัฐมนตรี พระราชทานจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ) มาบริหารบ้านเมืองในช่วงระยะเปลี่ยนผ่าน เพื่อ วางพื้นฐานการพัฒนาาระบบสังคมการเมืองไทย

ไปสู่การเมืองที่ดีในอนาคต ทำให้เรียกแนวคิด ทางการเมืองแบบนี้โดยกว้าง ๆ ได้ว่าเป็นแนวคิด แบบ “คุณธรรมที่ไม่ค่อยเป็นประชาธิปไตย” (เนื่องจากสนับสนุนการทำรัฐประหารที่ไม่ใช่วิถี ทางประชาธิปไตย)

ขณะเดียวกันการที่ฝ่าย “เสื้อแดง” โจมตีกลุ่ม อำนาจเก่าซึ่งไม่ยอมรับนักการเมืองที่มาจากการ เลือกตั้งโดยประชาชนส่วนใหญ่ ทำรัฐประหาร แล้วเขียนรัฐธรรมนูญปีพ.ศ.๒๕๕๐ ขึ้นมาปกป้อง อำนาจซึ่งเนื่องมาจากการรัฐประหาร โดยฝ่าย เสื้อแดงต้องการจะแก้ไขรัฐธรรมนูญปี ๒๕๕๐ เพื่อให้อำนาจรัฐอยู่ในมือของนักการเมืองที่ มาจากประชาชนอย่างสมบูรณ์ แต่ไม่ได้มุ่งแก้

ปัญหาการทุจริตโงกโงนและการซื้อเสียงของนักการเมือง จึงอาจเรียกแนวคิดทางการเมืองแบบนี้โดยกว้าง ๆ ได้ว่าเป็นแนวคิดแบบ **“ประชาธิปไตยที่ไม่ค่อยมีคุณธรรม”** (เนื่องจากมุ่งสนับสนุนแต่การเลือกตั้งตามรูปแบบประชาธิปไตยในมิติเชิงปริมาณของจำนวนผู้ออกเสียง โดยละเลยความสำคัญด้านมิติเชิงคุณภาพและคุณธรรมของตัวนักการเมืองที่มาจากกาเลือกตั้ง)

ทั้งนี้ถ้าไปถามฝ่าย **“เลื้อเหลือง”** ก็คงได้รับคำปฏิเสธอย่างแนบเนียนว่า ตนไม่ใช่พวก **“คุณธรรมที่ไม่คำนึงถึงประชาธิปไตย”** เพียงแต่ประชาธิปไตยที่แท้จริงจะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัย **“คนที่มีคุณภาพและคุณธรรม”** มาช่วยวางพื้นฐานระยะแรกให้เหมือนการจะส่งดาวเทียมขึ้นสู่วงโคจร ระยะแรกต้องอาศัยจรวดเป็นพาหนะขับเคลื่อน เพื่อส่งดาวเทียมให้พ้นแรงดึงดูดของโลกก่อน จากนั้นค่อยปล่อยดาวเทียมเข้าสู่วงโคจร โดยไม่ถูกแรงโน้มถ่วงของโลกดึงให้ตกกลับลงมาฉ่นใด การต้องอาศัยคนที่มีคุณภาพและคุณธรรม (ซึ่งถ้าไม่มีทางเลือกอื่นก็จำเป็นต้องมาจากการทำรัฐประหาร) เพื่อช่วยวางพื้นฐานของบ้านเมืองให้พัฒนาไปสู่ **“ประชาธิปไตยที่มีคุณภาพหรือคุณธรรม”** ได้อย่างมั่นคงในระยะยาวก็มีลักษณะเฉกเช่นเดียวกันฉนั้น

หรือถ้าไปถามฝ่าย **“เลื้อแดง”** ก็คงได้รับคำปฏิเสธอย่างหนักแน่นเช่นเดียวกันว่าตนไม่ใช่พวก **“ประชาธิปไตยที่ไม่คำนึงถึงคุณภาพหรือคุณธรรม”** เพียงแต่พวกตนไม่เชื่อว่าการทำรัฐประหารจะเป็นหนทางให้ได้มาซึ่งคนที่มีความจริงใจจะช่วยวางพื้นฐานของประชาธิปไตยที่มีคุณภาพดังเช่นที่กล่าวอ้าง เพราะตลอดระยะเวลาหลายสิบปีที่ผ่านมาหลังการปฏิวัติเปลี่ยนแปลงการปกครองแผ่นดินเมื่อปีพ.ศ.๒๔๗๕ ได้มีเหตุการณ์รัฐประหารเกิดขึ้นหลายต่อหลายครั้ง(ซึ่งถ้าทำไม่สำเร็จก็กลายเป็นกบฏ) โดยการรัฐประหารทุกครั้งล้วนแต่อ้างเหตุผลแบบเดียวกันนี้ทั้งลั้นว่าต้องการ

จะให้คนดีมีความรู้ความสามารถมาบริหารบ้านเมืองช่วงระยะเวลาหนึ่ง เพื่อวางพื้นฐานการสร้างประชาธิปไตยที่มีคุณภาพให้กับบ้านเมืองในระยะยาว แต่การทุจริตโงกโงนที่เกิดขึ้นภายใต้รัฐบาลที่มาจากการทำรัฐประหารก็หาได้น้อยไปกว่ารัฐบาลที่มาจากกาเลือกตั้งโดยประชาชนไม่ จึงลุ่มล่อยให้ประชาชนมีโอกาสเลือกตั้งตามวิถีทางประชาธิปไตยไปเรื่อย ๆ จะดีกว่า เพราะในที่สุดประชาชนจะเกิดกระบวนการเรียนรู้ขึ้นเองว่าจะหาวิธีควบคุมและเลือกนักการเมืองที่มีคุณภาพเพื่อให้เข้ามาบริหารบ้านเมืองได้อย่างไร เหมือนเช่นพัฒนาการของระบบการเมืองแบบประชาธิปไตยในนานอารยประเทศหลายประเทศซึ่งตอนแรกก็ประสบปัญหาบางอย่างเช่นเดียวกันแต่สุดท้ายก็ผ่านพ้นมาได้ เป็นต้น

ขณะที่ความขัดแย้งทางการเมืองรอบนี้ทำให้คนไทยจำนวนมากตระหนักถึงวงจรปัญหาที่นำไปสู่**ภาวะความแปลกแยก (alienation)** ของบ้านเมืองจาก**ประชาธิปไตยที่มีคุณภาพและคุณธรรม** (ซึ่งเป็นเงื่อนไขของปัญหาที่แฝงอยู่ในระบบสังคมการเมืองไทยนับแต่การปฏิวัติเปลี่ยนแปลงการปกครองแผ่นดิน พ.ศ.๒๔๗๕) ฉนั้น ถ้าหากจะถอยหลังกลับสู่สถานะเดิม (status quo) ของ **“ระบบการเมืองที่ไม่ค่อยมีคุณภาพและคุณธรรม”** มวลชนฝ่ายเลื้อเหลืองคงไม่ยินยอม ครั้นจะถอยหลังกลับสู่สถานะเดิมของ **“ระบบการเมืองที่ไม่ค่อยเป็นประชาธิปไตย”** มวลชนฝ่ายเลื้อแดงก็คงไม่ยินยอมอีกเช่นกัน ในที่สุดความขัดแย้งทางการเมืองครั้งนี้ จึงกลายเป็นพลังขับเคลื่อนทางประวัติศาสตร์ตามตรรกะของกฎวิชาวิธิตี (Dialectic) ^(๑) ที่บีบให้ระบบสังคมการเมืองไทยจำเป็นต้องก้าวไปข้างหน้า (เนื่องจากถอยหลังกลับสู่สถานะเดิมไม่ได้ดังเหตุผลที่กล่าวมา) เพื่อยกระดับสู่ความเจริญงอกงามยิ่งขึ้นอีกชั้นของ **“ประชาธิปไตยที่มีคุณภาพและคุณธรรม”** เมื่อนั้นภาวะความขัดแย้งทางสังคมจึงจักคลี่คลายลงได้ เพราะสามารถบรรลุถึงบรรทัดสุดท้ายของ

“เป้าหมายร่วม” ที่ทั้งฝ่ายเสือเหลืองและฝ่าย
เสือแดงต่างมุ่งหวังตรงกัน (เพียงแต่ที่ผ่านมา
อาจมีจุดเน้นของเป้าหมายและวิถีทางที่จะนำไป
สู่เป้าหมายดังกล่าวที่เห็นแตกต่างกันเท่านั้น)

ระเบียบแบบแผนทางสังคม (๒)

มนุษย์ถือว่าเป็นสัตว์สังคม (social animal)
เพราะมีพฤติกรรมตามธรรมชาติที่มักจะอยู่รวม
กันเป็นสังคม เพื่อช่วยเหลือเกื้อกูลกันในการหา
อาหารและต่อสู้กับภัยคุกคามทั้งหลาย ขณะ
เดียวกันมนุษย์ก็มีธรรมชาติที่อยากได้ อยากมี
อยากเป็นต่าง ๆ เพราะถูกรอบงำด้วยกิเลส
ตัณหาอุปาทาน อีกทั้งมนุษย์แต่ละคนเกิดมามี
ศักยภาพและโอกาสที่ไม่เท่าเทียมกัน เช่น บาง
คนฉลาดกว่า แข็งแรงกว่า มีอุปนิสัยที่ขยันอดทน
สู้งานหนักมากกว่า ตลอดจน **มีโชคดีกว่า** เป็นต้น
ธรรมชาติเหล่านี้ทำให้คนที่มีศักยภาพและโอกาส
เหนือกว่ามักจะใช้ศักยภาพของตนดูดซับ **มูลค่า
ส่วนเกิน** (surplus value) ของผลผลิตที่เกิดจาก
แรงงานของผู้คนในระบบสังคมนั้น ๆ เพื่อมา
ตอบสนองความอยากได้ อยากมี อยากเป็น
ประการต่าง ๆ ของตนเอง จนก่อให้เกิดความ
เหลื่อมล้ำ ไม่เท่าเทียมในการบริโภคผลิตผลโดย
รวมที่เกิดขึ้นในระบบสังคมดังกล่าว (๓) ความ
เหลื่อมล้ำไม่เท่าเทียมจึงเป็นธรรมชาติปรกติ
อย่างหนึ่งของระบบสังคมนมนุษย์

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

เชิงอรรถ

๑. ภาษาวินิจฉัย (Dialectic) เป็นแนวคิดทาง
ปรัชญาที่อธิบายถึงพัฒนาการของสิ่งต่าง ๆ ใน
ธรรมชาติที่เกิดจากพลังความขัดแย้ง ๒ ด้าน ซึ่งเป็น
ปัจจัยที่บีบให้ต้องยกระดับของพัฒนาการให้อยู่เหนือ
ภาวะความขัดแย้งดังกล่าว โดยรายละเอียดจะแตกต่าง
กันไปตามแนวการอธิบายของนักปรัชญาแต่ละสำนัก
อาทิ ภาษาวินิจฉัยแบบจิตนิยม (Dialectic Idealism)

ของเฮเกล หรือภาษาวินิจฉัยแบบวัตถุนิยม (Dialectic
Materialism) ของ มาร์กซ์ เป็นต้น อนึ่งทางสาย
กลางในพุทธปรัชญาและหลักเศรษฐกิจพอเพียงที่
อธิบายจากพื้นฐานทางพุทธปรัชญาก็มีลักษณะของ
พัฒนาการที่เรียกได้ว่าเป็นภาษาวินิจฉัยแบบพุทธ
(Dialectic Buddhism) ได้เช่นกัน โดยดูรายละเอียด
เรื่องนี้เพิ่มเติมได้ใน สุนัย เศรษฐบุญสร้าง, **แนวทาง
ปฏิบัติ ๗ ขั้นสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียง : จากแนว
ปฏิบัติสู่แนวคิดทางทฤษฎีของเศรษฐกิจพอเพียง**,
(กรุงเทพฯ : มูลนิธิวิถีสุข, ๒๕๔๙) หน้า ๑๐๑-๑๑๖.

๒. ดูรายละเอียดหัวข้อนี้เพิ่มเติมใน สุนัย เศรษฐ-
บุญสร้าง, **สังคมวิทยาของความแตกแยกในระบบ
สังคมการเมืองไทย**, (กรุงเทพฯ : มูลนิธินิวชีวิต,
๒๕๕๓) หน้า ๑๑๙-๑๓๖.

๓. มูลค่าส่วนเกิน (surplus value) คือมูลค่า
ส่วนที่เกินจากต้นทุนของพลังแรงงานที่แฝงอยู่ในผล
ผลิตต่าง ๆ เช่น สินค้าชิ้นหนึ่งใช้พลังแรงงานจำนวน
เท่ากับ ๘ ชั่วโมงแรงงานในการผลิตขึ้นมา แต่การที่
บุคคลผู้นั้นจะมีชีวิตและเรี่ยวแรงทำงานได้ ๘ ชั่วโมง
ย่อมต้องบริโภคอาหารและปัจจัยจำเป็นต่อการดำรง
ชีวิต ซึ่งสมมติคิดเป็นมูลค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๕ ชั่วโมง
แรงงาน (สำหรับการผลิตอาหารและปัจจัยที่จำเป็น
ต่อการดำรงชีวิตเพื่อให้มีเรี่ยวแรงทำงานได้ครบ ๘
ชั่วโมง) ในกรณีนี้มูลค่าส่วนเกินของพลังแรงงานที่
แฝงอยู่ในสินค้านี้จะเท่ากับ ๘-๕ = ๓ ชั่วโมง
แรงงาน เป็นต้น แนวความคิดเรื่องการดูดซับหรือ
การขูดรีด (exploitation) มูลค่าส่วนเกินจากพลัง
แรงงานโดยกลุ่มคนซึ่งอยู่ในสถานะที่ได้เปรียบอันมีต่อ
กลุ่มคนซึ่งอยู่ในสถานะที่เสียเปรียบกว่าภายใต้แบบวิถี
การผลิต (mode of production) แบบหนึ่ง ๆ เช่น
เจ้าของที่ดินเอาเปรียบมูลค่าส่วนเกินจากพลังแรงงาน
ของชาวนา หรือนายทุนเจ้าของกิจการเอาเปรียบมูลค่า
ส่วนเกินจากพลังแรงงานของกรรมกร เป็นต้น คือ
ทฤษฎีสำคัญของสำนักเศรษฐศาสตร์การเมืองมาร์กซิสม์
ดูรายละเอียดเรื่องนี้เพิ่มเติมใน สุนัย เศรษฐบุญสร้าง,
**ทางออกวิกฤตความขัดแย้งแตกแยกในระบบสังคม
เมืองไทย**, (กรุงเทพฯ : มูลนิธิวิถีสุข, ๒๕๕๒) หน้า ๔๓-๔๔.

● นายทนต์

คสช. ได้เปิดช่องทางให้ประชาชน
เสนอข้อคิดเห็นแนวปฏิรูปประเทศ
เพื่อความสงบที่ยั่งยืน

คณะกรรมการเตรียมการปฏิรูปเพื่อคืนความสงบให้คนไทย
สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย

ไม่ว่าท่านจะอยู่ กลุ่มไหน สีไหน..
ขอเชิญมาร่วมปฏิรูปประเทศกับเรา

หัวข้อขอปฏิรูป!

๑. การเมือง / การปกครอง
๒. เศรษฐกิจ , ๓. สังคม
๔. พลังงาน / สิ่งแวดล้อม
๕. การทุจริตคอร์รัปชัน
๖. องค์การอิสระตาม
รัฐธรรมนูญ
๗. เรื่องอื่นๆ

ส่งแนวคิดของท่านมาที่

คณะกรรมการเตรียมการปฏิรูป
เพื่อคืนความสุขให้คนในชาติ
ตู้ ปณ. ๙๙ ไปรษณีย์สาขามหาดไทย
กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๖ หรือ
E mail : กปรท@mod.go.th
ดูข้อมูลเพิ่มเติม <http://กปรท.mod.go.th/>
โทร ๐๒-๖๒๒ ๓๐๖๕ (ในเวลาราชการ)

ประเทศไทย
ต้องการคุณ

ข้อเสนอปฏิรูปประเทศ

ด้วยทางคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) ได้เปิดช่องทางให้ประชาชนเสนอข้อคิดเห็นแนวปฏิรูปประเทศเพื่อความสงบที่ยั่งยืน

ผมก็ขอเสนอความเห็นผ่านทาง น.ส.พ.เรา-คิดอะไรเป็นเบื้องต้นดังนี้

๑. ทำอย่างไรระบบตำรวจจึงจะเป็นตำรวจของประชาชน มิใช่ตกอยู่ในการครอบงำของนักการเมือง เท่าที่เห็นมา ศาลและทหาร ดูจะเป็นที่พึ่งของประชาชนได้มากกว่าตำรวจ

๒. ระบบของศาลและทหาร เป็นระบบที่นักการเมืองซื้อได้ยากกว่าตำรวจ จากเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ผ่านมาโดยภาพรวม แต่จะมีวิธีอย่างไรที่ศาลและทหารจะไม่ตัดลินลงโทษหรือปฏิบัติต่อคนที่ออกมาปกป้องชาติ กับคนที่ออกมาทำลายชาติเสมอกัน

๓. ข้าราชการไม่ควรเป็นบอร์ด หรือกรรมการในบริษัทใด ๆ เพราะเป็นช่องทางการเอื้อผลประโยชน์แก่กันและกันในทางมิชอบ ซึ่งปัจจุบันเป็นกันมาก ทำให้ภาพข้าราชการไม่น่าศรัทธามากขึ้น

๔. สร้างหลักประกันที่ทำให้มั่นใจว่า การเลือกตั้งจะได้คนดีที่ประชาชนส่วนใหญ่เลือกจริง ๆ โดยปราศจากการหาเสียงแบบเดิม ๆ แต่จะมีเสียงอันเกิดจากผลงานที่ผู้สมัครได้ทำให้แก่ท้องถิ่นจริง ๆ จนคนในท้องถิ่นส่วนใหญ่เป็นคนเลือกจริง ๆ มิใช่คนมีเงิน เมื่อคนมีอิทธิพลบังคับหรือใช้ผลประโยชน์หลอกล่อ

๕. นักการเมืองหรือข้าราชการไม่ควรไม่มีเงินเดือนมาก แต่ควรมีสวัสดิการเพียงพร้อมทุกด้าน (ยิ่งถ้าไม่มีเงินเดือนได้ยิ่งดี) เพื่อคนดีไม่มุ่งผลประโยชน์ แต่มีใจรักในการทำงานเพื่อส่วนรวมจริง ๆ ผมเชื่อว่ายังมีคนดี ๆ ที่พร้อมทำงานอย่างเสียสละเพื่อส่วนรวมในชาติอีกมาก หากเราไม่มุ่งคัดแต่คนมีความรู้

ถ้าระบบในหน่วยงานทั้งข้าราชการประจำและข้าราชการการเมืองไม่เอื้อผลประโยชน์สูงในทางเงินตรา เราจะหาคนดีที่ตั้งใจมาเสียสละจริง ๆ ได้ง่ายขึ้น ในประชากรไทยไม่ต่ำกว่า ๓๐ ล้านคน ผมว่าเป็นเครื่องกรองคนที่จะมาเป็นนักการเมืองและประชากรได้อย่างชะงัดในเบื้องต้น

๒

● **ทะเลาะวิวาทแก้กัน
ยัดมันฉันทูกแก้ผิด
ไม่มีเมตตาสักนิด
ไม่คิดเห็นใจบ้างเลย.**

พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ
หมู่บ้านสามคาม ในแคว้นลัทธิกะ

สมัยนั้น สามเณรจนทะได้จำพรรษาอยู่ที่
กรุงปาวา นครหลวงของแคว้นมัลละ ครั้น
ออกพรรษาแล้ว ได้เดินทางไป
ที่หมู่บ้านสามคาม เข้าหา
พระอานนท์เล่าเรื่องราวนี้ว่า

“ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ที่เมือง
ปาวา นิครนถ์นาฏบุตรเพิ่ง
ตายใหม่ ๆ นั้น พวกนิครนถ์

(นักบวชศาสนาเซน) ที่เป็นศิษย์ ก็แตกกันเป็น
๒ พวก เกิดขัดใจทะเลาะวิวาทกัน พุดจาเสียดสีกัน
ท่านไม่รู้ทั่วถึงธรรมวินัยนี้ แต่เรารู้ทั่วถึงธรรม
วินัยนี้

ท่านจะรู้ทั่วถึงธรรมวินัยนี้ได้อย่างไร
ท่านปฏิบัติผิด แต่เราปฏิบัติถูก
คำพูดของเรามีประโยชน์ คำพูดของท่าน
ไม่มีประโยชน์

คำที่ควรพูดก่อน ท่านพูดทีหลัง
คำที่ควรพูดทีหลัง ท่านพูดก่อน
ข้อปฏิบัติอย่างดียิ่งของท่าน กลายเป็นผิด
แม้คำพูดของท่านที่ยกขึ้นมา เราก็อชมัดได้

ท่านจงแก้คำพูด หรือ จงถอนคำพูดเสียเถิด
พวกนักบวชนิครนถ์ทะเลาะกันแล้ว มีแต่
ความย่อยยับล่มจมเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ทำให้
พวกศิษย์ของนิครนถ์นาฏบุตรที่เป็นคฤหัสถ์
นุ่งขาวท่มขาว พวกกันเบือหนาย คลายยินดี ถอดใจ
แล้วกับพวกนักบวชนิครนถ์ ถอดใจแล้วกับธรรม-
วินัย ที่นิครนถ์นาฏบุตรกล่าวไว้ผิด สอนไว้ผิด
ไม่ได้นำออกจากทุกข์ ไม่เป็นไปเพื่อความสงบระงับ
แต่เป็นเสมือนสลูบที่พัง ไม่เป็นที่พึ่งพาอาศัยได้”

พระอานนท์ได้ฟังเรื่องราวนี้แล้ว กล่าวว่า

มูลเหตุที่วิวาทกัน

“ดูก่อนจนทะ เรื่องนี้มีเค้าพอที่จะเข้าเฝ้า
พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ มาเถิด เราทั้งสองไปเข้า
เฝ้าด้วยกัน”

เมื่อทั้งสองเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว
พระอานนท์ได้กราบทูลเรื่องราวนี้ทั้งหมด
สุดท้ายทูลถึงข้อวิตกกังวลของตน

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์มีความ
คิดอย่างนี้ว่า กาลใดเมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าทรง
ล่วงลับไปแล้ว ยอว่าได้เกิดความวิวาทขึ้นในหมู่
สงฆ์เลย เพราะความวิวาทนั้นไม่ใช่ความเกื้อกูล

แก่ชนหมู่มาก ไม่ใช่ความสุขของชนหมู่มาก ไม่ใช่
ประโยชน์ของชนหมู่มาก แต่เป็นความไม่เกื้อกูล
เป็นความทุกข์แก่เทวดา (คนใจสูง) และมนุษย์
(คนใจประเสริฐ) ทั้งหลาย”

“ดูก่อนอานนท์ ธรรมเหล่าใดที่เราแสดงแล้ว
แก่เธอทั้งหลายด้วยความรู้อยิ่ง คือ สติปฏิฐาน ๔
(การตั้งสติพิจารณาสิ่งทั้งหลาย) สัมมัปปธาน ๔
(ความเพียรระครองตั้งจิตมั่น) อิทธิบาท ๔ (ธรรม
อันเป็นที่ตั้งแห่งความสำเร็จ) อินทรีย์ ๕ (ความมี
อำนาจกระทำเพื่อความหลุดพ้น) พละ ๕ (ความมี
พลังกระทำเพื่อความหลุดพ้น) โพชฌงค์ ๗ (องค์
แห่งการตรัสรู้) อาริยมรรคองค์ ๘ (ข้อปฏิบัติสู่
ความเป็นอาริยะ)

อานนท์ เธอเคยเห็นภิกษุของเราแม่ ๒ รูป
มีคำพูดต่างกันในธรรมเหล่านี้หรือ”

ข้าพระองค์ยังไม่เคยเห็นภิกษุแม่ ๒ รูป มี
คำพูดต่างกันในธรรมเหล่านี้เลย แต่อาจมีได้ หาก
กาลใดพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงล่วงลับไปแล้ว จะเกิด
ความวิวาทกันขึ้นในหมู่สงฆ์ เพราะเหตุแห่งอาชีวะ
(การเลี้ยงชีพ) หรือเพราะเหตุแห่งปาติโมกข์
(วินัยลงโทษอันเป็นข้อห้ามประพฤติดีของภิกษุ)”

“อานนท์ ความวิวาทที่เกิดขึ้นเพราะเหตุแห่ง
การเลี้ยงชีพ หรือเพราะเหตุแห่งวินัยลงโทษอัน

เป็นข้อห้ามประพฤติดุสิตของภิกษุ นั่น เป็นเรื่องเล็กน้อย แต่ความวิวาทที่เกิดขึ้น **เพราะเหตุแห่งมรรค** (ข้อปฏิบัติ) หรือ **เพราะเหตุแห่งปฏิบัติ** (การปฏิบัติ) นี้แหละความวิวาทนั้นไม่ใช่ความเกือกุลแก่ชนหมู่มาก ไม่ใช่ความสุขของชนหมู่มาก ไม่ใช่ประโยชน์ของชนหมู่มาก แต่เป็นความไม่เกือกุลเป็นความทุกข์แก่เทวดา และมนุษย์ทั้งหลาย

ก็แล้วมูลเหตุแห่งความวิวาทนี้ มี ๖ อย่างคือ

๑. เป็นผู้มักโกรธ มีความผูกโกรธ
๒. เป็นผู้ลบหลู่ มีความตีเสมอ
๓. เป็นผู้ริษยา มีความตระหนี่
๔. เป็นผู้โอ้อวด มีมารยา
๕. เป็นผู้ปรารถนาลามก มีความเห็นผิด
๖. เป็นผู้ยึดมั่นในความคิดเห็นของตน มีความดี้อัน สละความยึดมั่นยาก

ภิกษุใดกระทำเหตุเหล่านี้ ภิกษุนั้นย่อมไม่มีความเคารพ ไม่มีความยำเกรงในพระศาสดา-ในพระธรรม-ในพระสงฆ์ จะเป็นผู้บกพร่องในสิกขา (ข้อศึกษาปฏิบัติ) แล้วย่อมก่อความวิวาทให้เกิดขึ้นในหมู่สงฆ์ เป็นความวิวาทที่ไม่เกือกุลแก่ชนหมู่มาก ไม่ใช่ความสุขของชนหมู่มาก ไม่ใช่ประโยชน์ของชนหมู่มาก แต่เป็นไปเพื่อความไม่เกือกุลเพื่อความทุกข์แก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย

ดูก่อนอานนท์ ถ้าพวกเขาพิจารณาเห็น **มูลเหตุแห่งความวิวาทเช่นนี้ได้** ในภายในหรือในภายนอก พวกเขาจะพึงพยายาม **ละมูลเหตุอันลามก (หยาบช้าเลวทราม) นั้นเสียในที่นั้น**

แต่ถ้าพวกเขาพิจารณาไม่เห็นมูลเหตุแห่งความวิวาทเช่นนี้ได้ ในภายในหรือในภายนอก แม้อย่างนั้น พวกเขาจะพึงปฏิบัติไม่ให้มูลเหตุอันลามกนั้น **ลุกลามต่อไปในที่นั้นได้**

การละมูลเหตุแห่งความวิวาทอันลามกนี้ ย่อมมีได้ด้วยอาการอย่างนี้ ความไม่ลุกลามต่อไปของมูลเหตุแห่งความวิวาทอันลามกนี้ ย่อมมีได้ด้วยอาการอย่างนี้แล

อานนท์ ยังมีธรรมอันเป็นที่ตั้งแห่งความระลึกถึงกัน (สาราณียธรรม) ที่จะ เป็นเหตุก่อความรักกัน (ปิยภระณะ) ก่อความเคารพกัน (ครุ-

ภระณะ) เป็นไปเพื่อความเกือกุลช่วยเหลือกัน (สังคหะ) เพื่อไม่วิวาทกัน (อวิวาทะ) เพื่อความพร้อมเพรียงกัน (สามัคคิยะ) เพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (เอกิกภาวะ) ธรรมนี้มี ๖ อย่างคือ

๑. เป็นผู้มียกกรรมประกอบด้วยเมตตา ในเพื่อนที่ร่วมประพฤติพรหมพรหมจรรย์ (ผู้ร่วมปฏิบัติธรรมด้วย) ทั้งในที่แจ้งที่ลับ

๒. เป็นผู้มิวจิกรรมประกอบด้วยเมตตา ในเพื่อนที่ร่วมประพฤติพรหมจรรย์ ทั้งในที่แจ้งที่ลับ

๓. เป็นผู้มิมีนกรรมประกอบด้วยเมตตา ในเพื่อนที่ร่วมประพฤติพรหมจรรย์ ทั้งในที่แจ้งที่ลับ

๔. เป็นผู้มิลาภใดเกิดโดยธรรม ได้แล้วโดยธรรม ย่อมแบ่งปันลาภนั้น ไม่บริโภคแต่เฉพาะผู้เดียว บริโภคเฉลี่ยทั่วไปกับเพื่อนที่ร่วมประพฤติพรหมจรรย์ผู้มีศีล

๕. เป็นผู้เสมอกันโดยศีล ในศีลทั้งหลายที่ไม่ขาด ไม่ทะลุ ไม่ต่าง ไม่พร้อย เป็นไท อันวิญญูชนสรรเสริญ ไม่ถูกตมทา (ความดีนรปรารถนา) และทิวฐิ (ความเห็น) ครอบงำ เป็นไปพร้อมเพื่อสมาธิ (จิตตั้งมั่น) ร่วมกับเพื่อนผู้ประพฤติพรหมจรรย์อยู่ ทั้งในที่แจ้งที่ลับ

๖. เป็นผู้เสมอกันโดยทิวฐิ ในทิวฐิที่เป็นของพระอาริยะ อันจะนำกิเลสออก ชักนำผู้กระทำตามเพื่อความสิ้นทุกข์โดยถูกต้อง ร่วมกับเพื่อนผู้ประพฤติพรหมจรรย์อยู่ ทั้งในที่แจ้งที่ลับ

ถ้าหากว่าพวกเขาพึงสมาทาน (ถือปฏิบัติ) ธรรมอันเป็นที่ตั้งแห่งความระลึกถึงกัน ๖ อย่างนี้ อยู่ พวกเขาจะยังมีทางที่จะว่ากล่าวกันได้ น้อยบ้างมากบ้าง ซึ่งจะอดทนอดกลั้นแก่กัน และกันไว้ไม่ได้เสียหรือ”

“ย่อมได้ พระพุทธเจ้าข้า”

“ดีละ เพราะฉะนั้น พวกเขาพึงสมาทาน สาราณียธรรมทั้ง ๖ อย่างนี้ จงประพฤติเกิดจะเป็นไปเพื่อประโยชน์ เพื่อความสุขแก่พวกเขาตลอดกาลนาน”

พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสพระภาษิตนี้แล้ว พระอานนท์ชื่นชมยินดีพระภาษิตนี้ยิ่งนัก ๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ “สามคามสูตร” ข้อ ๕๑)

บทความพิเศษ

● บุญถึง ลือชา

ประชาธิปไตย การเลือกตั้งจะเดินหน้าอย่างเชื่อมั่น
ถ้าปราบปรามการคอร์รัปชันอย่างได้ผล
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การซื้อสิทธิ์ขายเสียง
ที่มีเต็มแผ่นดิน.

คอร์รัปชันซากเนาที่เรื้อรัง

● ต่อจากฉบับที่ ๒๘๗

๖. การเลือกตั้ง...คือการคอร์รัปชัน

การเลือกตั้ง คือการคอร์รัปชัน

นี่คือความจริงที่เกิดขึ้นในประเทศไทยขณะนี้

หากทำวิจัยประเมินความคิดเห็นของประชาชน

ทั้งประเทศ เชื่อได้ว่าคำตอบน่าจะออกมาทางเดียวกัน นั่นคือชี้ให้เห็นว่า การซื้อสิทธิ์ขายเสียง เป็นเรื่องปกติของการเลือกตั้งในระบบประชาธิปไตย

การเลือกตั้งมีหลายระดับ นับแต่การเลือกตั้งผู้แทนราษฎร องค์การบริหารส่วนตำบล เทศบาล องค์การบริหารส่วนจังหวัด การเลือกตั้งสมาชิกสภากรุงเทพมหานคร การเลือกตั้งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครรวมถึงการเลือกกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน เสาหลักแห่งการปกครองส่วนภูมิภาค

การเลือกตั้ง คือทางออกให้ประชาชนได้มาใช้สิทธิ์ใช้เสียง ได้ขึ้นเป็นผู้บริหาร สามารถสั่งใช้งบประมาณได้อย่างเต็มกอบเต็มกำ มันคือทางออกทางเดียวที่ทำให้ประชาชนได้มีโอกาสผ่านคลาย หายใจคลายอึดอัด มิสิทธิมีเสียงใน

การปกครองบ้านเมืองได้พอสมควร แทนที่จะเป็นภาคราชการเพียงฝ่ายเดียว ที่ยึดครององคาพยพประเทศไทยฝ่ายเดียวมาโดยตลอดจากอดีตถึงปัจจุบัน

แต่นั้นแหละ ถ้ามว่า ผู้ที่ผ่านการเลือกตั้งขึ้นไปนั่งในสภา หรือผู้บริหารภาคประชาชน เป็นตัวแทนโดยแท้จริงของประชาชนจริงหรือไม่

คำตอบก็คือ ประชาชนไม่แน่ใจในกระบวนการดังกล่าว เพราะถึงอย่างไร ประชาชนก็ยังทุกข์เดือดร้อนเรื่องปากท้อง ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินเกือบทุกหย่อมหญ้า ไม่อย่างนั้น คงไม่เกิดมีอบสวนยาง มีอบชวานาชาวไร่อย่างแน่นอน

แท้จริงกระบวนการการเลือกตั้ง คือเครื่องมือของชนชั้นผู้ปกครองในระดับหนึ่งในหมู่บ้าน ตำบล ก็คือเครื่องมือของผู้มีอันจะกินในหมู่บ้านตำบล ที่ยึดกุมสภาพเศรษฐกิจภายในพื้นที่ ถ้านายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ก็คือผู้มีอันจะกินใน

ระดับจังหวัด ฐานะฟูเฟื่องในระดับจังหวัด ผู้แทนราษฎรก็เช่นกัน ต้องเป็นผู้มีอันจะกินในระดับหนึ่งของจังหวัดเช่นกัน นั้นรวมถึงเทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล ก็เฉกเดียวกัน

เขาหาใช้ตัวแทนภาคประชาชนอย่างแท้จริง มีใช้ตัวแทนของคนรากหญ้า หรือคนยากจนในชนบท

ยิ่งประเทศไทย กำหนดให้ผู้สมัครรับเลือกตั้ง ต้องสังกัดพรรคการเมือง ก็เหมือนเป็นการตอกย้ำให้ผู้แทนของประชาชนต้องมีสังกัด ดุจพนักงานในบริษัท แลก็มีเงินเดือนอีกต่างหาก พรรคการเมืองเริ่มเข้ามามีบทบาทนำมากยิ่งขึ้นทุกที ปัจจุบัน ถึงขั้นทุ่มเม็ดเงินจำนวนมหาศาลเพื่อใช้อำนาจเงินซื้อชะตาประเทศไทย การเลือกตั้งจึงมีการซื้อสิทธิ์ขายเสียงกันอย่างเนืองนิจ แม้แต่พระภิกษุผู้มีชื่อเสียง เป็นที่เคารพนับถือของผู้คนทั่วประเทศ ก็บ่นเทศนาธรรมให้ญาติโยมได้รับรู้อย่างล้นหลามต่อการเลือกตั้งระบอบประชาธิปไตย ที่ใช้เงินหรือการคอร์รัปชันเป็นเครื่องมือ

การประกาศของรัฐบาลหรือผู้แทนราษฎรที่ผ่านการเลือกตั้ง ว่าประเทศไทยมีการปกครองระบอบประชาธิปไตย ส.ส.และรัฐบาลได้รับความไว้วางใจจากเสียงส่วนใหญ่ของประเทศ จึงไม่ได้รับการเชื่อถือหรือไว้วางใจจากประชาชนได้อย่างสนิทใจ การประท้วงคัดค้าน จึงมีตามมาอย่างเป็นมหกรรมไม่เว้นแต่ละวัน

ยิ่งรัฐบาลเสนอเงื่อนไข เน้นการสร้างหนี้ เปิดโอกาสให้ประชาชนมีรถคันแรก บ้านหลังแรก เปิดเครดิตบัตรเอทีเอ็มภาคเกษตรกร เอาใจประชาชนชนิดสุด ๆ เพื่อให้ประชาชนเลือกพรรคของตน

ผลพวงตามมา คือการสร้างหนี้สินให้ภาคประชาชน ขณะพรรคของตนก็นั่งกุมเม็ดเงินจำนวนมหาศาล เพื่อบริหารล้างผลาญประเทศชาติอย่างเป็นมหกรรม

นั่นคือสภาพบ้านเมืองของเราในปัจจุบัน ที่

คำว่า คุณธรรมแทบจะไม่หลงเหลือ นอกจากมือใครยาวสาวได้สาวเอา

การคอร์รัปชันจึงเห็นอย่างเป็นระบบ ในทุกภาคส่วนของแผ่นดิน เมื่อระบบทุนนิยมเข้ามา กุมสภาพเกือบจะทุกหย่อมหญ้า คำว่า ความสงบร่มเย็น ไม่น่าจะหลงเหลือบนแผ่นดินแล้ว

การปฏิรูปประเทศไทย จึงเริ่มก่อกระแสสร้างแนวคิด ความฝันใหม่ให้แก่ประชาชนที่ไร้หวัง

การดึงเอาการปรองดองเข้ามาเป็นสัญลักษณ์ เริ่มเดินหน้าใหม่เพื่อประเทศชาติบ้านเมือง ทว่าสภาพก็ยิ่งพว้าเลือนเต็มทน แม้กระทั่งบุคคลผู้เริ่มจุดประเด็นความคิด เพียงแต่สร้างภาพลักษณ์ วาดหวังใหม่ให้กับประชาชน เมื่อฟ้าสีทองผ่องอำไพ ประชาชนจะเป็นใหญ่ในแผ่นดิน แท้จริง สิ่งที่ชอบอยู่กันบึ้งจิตใจของผู้ในแผ่นดิน ก็คือจริยธรรม จิตสำนึกแห่งความพอเพียง การยึดมั่นความดีงาม การสร้างสรรค์ สิ่งอันเป็นประโยชน์นั้นมีอยู่แล้วในจิตสำนึกของประชาชนคนไทยทุกคน

เพียงแต่ต้องกระตุ้น สร้างแบบอย่าง ทำลายกำแพงแห่งความเห็นแก่ตัวให้สิ้นซาก ประชาชนก็พร้อมจะเดินตามอย่างแน่นอน

ไม่ต้องไปรื้อหรือกรัฐฐธรรมบุญ สร้างกฎระเบียบ เพื่อสร้างมาตรฐานแห่งการเห็นแก่ตัวมากยิ่งขึ้น กฎระเบียบทุกอย่างจะดำเนินไปอย่างนุ่มนวลในทันที ไม่สร้างพิษบาตผลให้กับผู้ใดอย่างแน่นอน ถ้าบุคคลผู้นั้นลดละความเห็นแก่ตัวลง

การหยุดระบบอันชั่วร้ายลงให้ได้เป็นสิ่งจำเป็น มิใช่ขยุ่งส่งเสริม ให้ก้าวไปข้างหน้าอย่างไม่หยุดยั้ง เพื่อก้าวตามโลกให้ทัน นับเป็นความคิดที่จะต้องทบทวน

ประชาธิปไตย การเลือกตั้งจะเดินหน้าอย่างเชื่อมั่น ถ้าปราบปรามการคอร์รัปชันอย่างได้ผล โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การซื้อสิทธิ์ขายเสียง ที่มีเต็มแผ่นดิน.

๒

หลังจากนายพลพตได้บุกยึดกรุงพนมเปญปี ๒๕๑๘
แผ่นดินกัมพูชาก็แดงฉานไปด้วยเลือด
ของประชาชนผู้บริสุทธิ์ที่ตกเป็นเหยื่อความโหดเหี้ยม
ชาวเขมรนับล้านคนถูกฆ่าอย่างป่าเถื่อน

ความหยาบช้าในจิต

เมื่อผู้มีอำนาจที่ไร้ศีลธรรม สั่งผู้ใต้บังคับบัญชา
จัดการฆ่าเชลยศึกที่เป็นทหารและพลเรือนใน
ค่ายกักกัน ผู้ใต้บังคับบัญชาก็จำต้องทำตาม
คำสั่งซึ่งเป็นกฎระเบียบอันแสนจะโหดร้ายนั้น ใน
ความรู้สึกของบรรดาพวกสมุนบริวารก็คงจะไม่
ต่างกัน ความรู้สึกของมือเพชรฆาตของเรือนจำ
ที่ต้องทำหน้าที่ประหารนักโทษรายแล้วรายเล่า
ตามหน้าที่ ซึ่งก็เป็นชะตาชีวิตหรือวิบากกรรมที่
จัดสรรให้หลายคนต้องเกี่ยวข้องกับการฆ่าและ
ทรมานผู้อื่น

สงครามโลกครั้งที่สองเริ่มขึ้นในปี ๒๔๘๒
ฮิตเลอร์ได้ยึดตราทัพบุกประเทศโปแลนด์ และ
อีกหลายประเทศในยุโรปพร้อมกับสถานการณ์
ทางเอเชีย ญี่ปุ่นก็เริ่มนโยบายชาตินิยม แล้วก่อ
สงครามเอเชียบูรพาขึ้นที่ประเทศจีนและภูมิภาค

เอเชีย การยกพลขึ้นบกของญี่ปุ่นในประเทศไทย
ในปี ๒๔๘๔

สงครามยุคโบราณเกิดขึ้นเพราะผู้มีอำนาจ
ต้องการผู้คนของเผ่าพันธุ์อื่น เอามาใช้เป็น
พลเมืองของตนเพื่อจะได้ขยายพลพรรคให้กว้าง
ใหญ่มากขึ้น การฆ่าคนที่เป็นเชลยศึกจึงลดน้อย
ซึ่งต่างกับในยุคของสงครามโลกครั้งที่สอง
ประเทศเป็นมหาอำนาจมุ่งหวังทรัพยากร
ธรรมชาติของประเทศอื่น ๆ เป็นเรื่องใหญ่ ผู้คน
กลายเป็นส่วนเกินที่ไร้ประโยชน์ จึงถูกฆ่าเพื่อ
ขยายอิทธิพลปกครองในรูปแบบใหม่

เมื่อชาวยิวได้รวมตัวกันประท้วงต่อต้าน
สงครามของชาวเยอรมันอย่างเต็มที่ ที่วอร์ซอ
จึงเป็นเหตุให้ฮิตเลอร์สั่งทหารเยอรมันออก
ปราบปรามพวกชาวยิวอย่างเต็มพิกัด ในปี ๑๙๔๐

ทหารเยอรมันได้จำกัดเขตกักกันให้ชาวยิวกว่า ๓ ล้านคนให้อยู่อย่างแออัดถึงปี ๑๙๔๓ ชาวยิวได้เสียชีวิตเนื่องจากการขาดอาหารหรืออดตายไปไม่ต่ำกว่า ๑๐ รายต่อวัน ชาวยิวจำนวนมากตายเพราะเกิดโรคระบาดอย่างหนักและฆ่าตัวตาย ชาวยิวบางส่วนก็จะถูกทหารเยอรมันบังคับส่งทยอยไปยังค่ายกักกันขณะที่เอาชีวิต ซึ่งในค่ายมรณะนั้นจะมีห้องรมแก๊สที่สามารถบรรจุชาวยิวได้ครั้งละ ๒,๐๐๐ คน ชาวยิวยังถูกฆ่าด้วยการยิงทิ้ง ล้มตายกองกองอย่างน่ากลัว สิ้นสงครามชาวยิวเสียชีวิตที่นี้คาดกันว่าประมาณ ๓ ล้านกว่าคน

เป็นผลพวงของอำนาจของคนคนเดียว ที่มีอุดมการณ์ชาตินิยมแต่ไร้ศีลธรรม จึงโหดร้ายทารุณและสุดแสนจะป่าเถื่อน และขยายพลังอันน่ากลัวไปสู่สมุนบริวารให้ยึดมั่นเป็นอุดมการณ์ที่สุดจะเลวร้ายนั้น แล้วไปฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ผู้คนที่มีความดีหรือมีแนวความคิดที่แตกต่างให้ล้มตายย่อยยับไปอย่างไร้ความปราณี ประวัติศาสตร์ได้จารึกเหตุการณ์อันน่าสะพรึงกลัวให้อุชคนรุ่นหลังได้ศึกษารับรู้กัน

ตกมาในยุคของสงครามฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในประเทศกัมพูชา ในช่วงเขมรแดงเรื่องอำนาจหลังจากนายพลพตได้บุกยึดกรุงพนมเปญได้ในปี ๒๕๑๘ ทัวทั้งแผ่นดินกัมพูชาก็แดงฉานไปด้วยเลือดของประชาชนผู้บริสุทธิ์ที่ตกเป็นเหยื่อความโหดเหี้ยมชาวเขมรนับล้านคนถูกฆ่าอย่างป่าเถื่อน ซึ่งก็เป็นอีกรูปแบบหนึ่งของสงครามภายในประเทศที่มีผู้คนล้มตายไปมากมายไม่แพ้สงครามระดับโลก

คำว่าสงครามไม่มีใครปรารถนา เพราะสงครามจะทำให้เกิดอึดอัดขัดสนในเรื่องปัจจัยสี่และสู่มเสียดกับความเป็นความตายของชีวิตในทุกขณะ

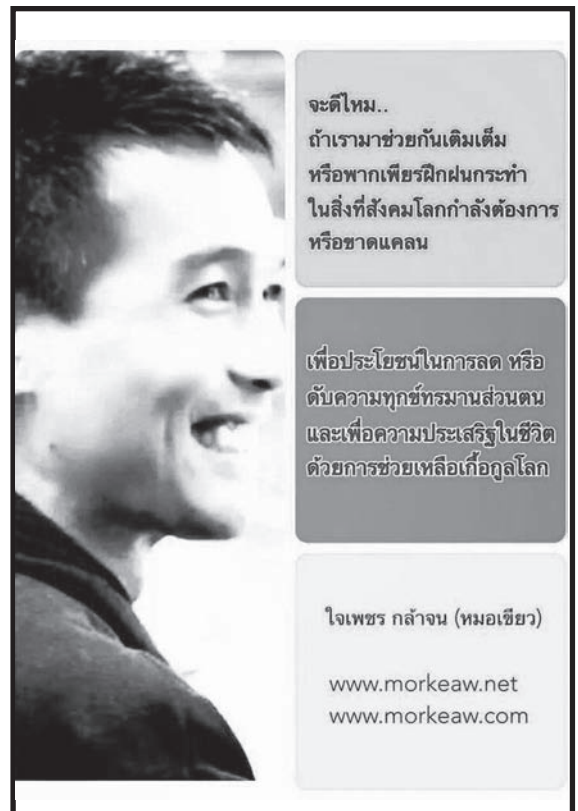
สงครามที่ทหารเยอรมันฆ่าชาวยิวนับล้านเขาก็ทำไปเพื่อหวังให้ชาติบ้านเมืองของตนจะได้เป็นใหญ่ คนที่พวกเขาฆ่าก็ยังเป็นคนของเผ่าพันธุ์อื่น ๆ แต่สงครามในประเทศกัมพูชาที่

ทหารเขมรแดงฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ไปนั้น ล้วนเป็น คนเขมรชนชาติเดียวกัน เพียงเพื่อชิงเอาความ เป็นใหญ่เอามาให้แก่ตนเอง

หลายคนยังคงจำได้ที่ทักษิณเคยพูดเอาไว้ว่า “ถ้าผมอยู่ไม่เป็นสุข ใครก็อย่าหวังว่าจะได้อยู่เป็นสุข” ฟังแล้วก็รู้สึกได้เลยว่า ทักษิณจะช่วงชิงอำนาจที่เคยเป็นใหญ่นั้นก็กลับคืนมาครอบครองอีกครั้ง หากไม่ได้มาก็จะปลุกคนเสื้อแดงให้ออกมาจับปืนมาทำสงครามกลางเมือง คนไทยก็จะเดือดร้อนกันไปถ้วนหน้า ทักษิณจึงมีจิตใจที่เลวร้ายเหนือกว่าฮิตเลอร์และนายพลพต เพราะทักษิณทำร้ายได้แม้กระทั่งลูกเมียพร้อมเครือญาติของตนเอง รวมทั้งคนไทยทุกคน ไม่ต้องมีใครได้มีความสุข เพราะ

“ถ้าผมอยู่ไม่เป็นสุข ใครก็อย่าหวังว่าจะได้อยู่เป็นสุข”

๒

จะดีไหม...
ถ้าเราช่วยกันเติมเต็ม
หรือพากันเพียรฝึกฝนกระทำ
ในสิ่งที่สังคมโลกกำลังต้องการ
หรือขาดแคลน

เพื่อประโยชน์ในการลด หรือ
ดับความทุกข์ทรมานส่วนตน
และเพื่อความประเสริฐในชีวิต
ด้วยการช่วยเหลือเกื้อกูลโลก

โจเพชร กล้าจน (หมอเขียว)

www.morkeaw.net
www.morkeaw.com

การพัฒนากฎหมายอิสลาม ในประเทศไทย

อย่างไรก็ตาม การใช้กฎหมายอิสลามตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการใช้กฎหมายอิสลามในเขตจังหวัดปัตตานี นราธิวาส ยะลา และสตูล พ.ศ. ๒๔๘๙ นั้น ในทางปฏิบัติทำให้เกิดปัญหาหลายประการ เช่น ปัญหาการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐเกี่ยวกับการใช้กฎหมายอิสลาม ทั้งเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง เจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่ที่ดิน และเจ้าหน้าที่สรรพากร ปัญหาความเชื่อว่าการกฎหมายมีผลบังคับเฉพาะในศาล ปัญหาการขยายขอบเขตครอบคลุมจังหวัดอื่นนอกเขต ๔ จังหวัดภาคใต้ ปัญหาเรื่องจำเลยที่

เป็นมุสลิมย้ายภูมิลำเนาออกจากเขต ๔ จังหวัดภาคใต้เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ใช้กฎหมายอิสลาม ในการบังคับคดี ปัญหาอายุความรดก ปัญหาการอุทธรณ์ฎีกา คำวินิจฉัยชี้ขาดของคณะตุลาการ รวมทั้งปัญหาเกี่ยวกับบทบาท ฐานะ และคุณสมบัติของคณะตุลาการ ดังที่สมบูรณ พุทธจักร ได้สรุปว่า “พระราชบัญญัติว่าด้วยการใช้กฎหมายอิสลามในเขตจังหวัดปัตตานี นราธิวาส ยะลา และสตูล พ.ศ. ๒๔๘๙ ยังขาดรายละเอียดต่าง ๆ ที่เป็นโครงสร้างสำหรับการใช้กฎหมายอิสลาม เพียงแต่กำหนดให้ศาลชั้นต้นโดยคณะ

ยุติธรรมเป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาดข้อกฎหมายอิสลาม ไม่ได้กำหนดขอบเขตการใช้กฎหมายอิสลามและวิธีพิจารณาคดีเอาไว้เป็นการเฉพาะ ตลอดจนสถาบันทางศาสนาอื่น ๆ ที่จำเป็นต่อการบริหารกฎหมายอิสลามเหมือนกับประเทศฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ จึงก่อให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติ การใช้กฎหมายอิสลามจึงไม่อาจจะสนองตอบนโยบายของรัฐในการพัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้...”

กระทรวงยุติธรรมได้จัดให้มีการสัมมนาการใช้กฎหมายอิสลามขึ้น เมื่อวันที่ ๑๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๕ เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว การสัมมนาในครั้งนี้ นับเป็นการสัมมนาเกี่ยวกับการใช้กฎหมายอิสลามครั้งแรกภายหลังจากที่ได้มีการใช้กฎหมายนี้มาเป็นเวลา ๓๕ ปี แต่ผลสรุปของการสัมมนาจำกัดอยู่เฉพาะกรณีการเยียวยาปัญหาการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐเกี่ยวกับการใช้กฎหมายอิสลามในกรณีที่มีการขัดแย้งกับหลักกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กฎหมายอาญา หรือกฎหมายอื่นซึ่งเป็นปัญหาปลีกย่อย ในขณะที่รากเหง้าของปัญหาที่แท้จริงหลายปัญหายังมิได้รับการพิจารณาเพื่อหาทางแก้ไข เช่น ประเด็นปัญหาการใช้กฎหมายอิสลามให้มีผลบังคับนอกศาล ปัญหาการขยายขอบเขตครอบคลุมจังหวัดอื่นนอกเขต ๔ จังหวัดภาคใต้ ปัญหาเรื่องจำเลยที่เป็นมุสลิมย้ายภูมิลำเนาออกจากเขต ๔ จังหวัดภาคใต้เพื่อหลีกเลี่ยงการบังคับใช้กฎหมายอิสลาม ปัญหาการอุทธรณ์ ฎีกาคำวินิจฉัยชี้ขาดของคณะตุลาการศาลฎีกาและอื่น ๆ ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญ แต่ที่ประชุมสัมมนาส่วนใหญ่เห็นว่าเป็นปัญหาในทางปฏิบัติที่สามารถแก้ไขได้โดยทางการบริหารและการปกครอง มิจำเป็นต้องแก้ไขด้วยบทกฎหมาย

ผลของการสัมมนาสะท้อนให้เห็นความเข้าใจอย่างจำกัดเกี่ยวกับสถานะของกฎหมายอิสลามในระบบกฎหมายไทย จึงมิได้นำไปสู่การปรับปรุงพัฒนาและแก้ไขปัญหาการบังคับใช้กฎหมายอิสลามตามที่คาดหวัง ปัญหาที่แท้จริงยังมิได้รับการแก้ไข การใช้กฎหมายอิสลามจึงไม่อาจสนอง

ตอบนโยบายของรัฐในการพัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้ตามที่พึงประสงค์จนกระทั่งผ่านพ้นไปอีกกว่า ๒๐ ปี เมื่อปัญหาความไม่สงบและความรุนแรงในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ได้ปะทุขึ้นมาอีกครั้งในปี พ.ศ. ๒๕๔๗ และเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลาานาน จึงเกิดกระแสการเรียกร้องให้มีการปรับปรุงการใช้กฎหมายอิสลาม แม้ว่าปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้มีสาเหตุมาจากหลายประการและมีความสลับซับซ้อนด้วยหลายปัจจัย แต่การปรับปรุงพัฒนาการใช้กฎหมายอิสลามและการจัดให้มีองค์กรศาลเฉพาะที่เหมาะสมก็เป็นมาตรการหนึ่งที่ได้ถูกหยิบยกมากล่าวถึงควบคู่ไปกับมาตรการอื่น ๆ เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาที่ต้นเหตุและไม่ใช้อาวุธและความรุนแรง หากเป็นการใช้อาวุธทางปัญญาและองค์ความรู้เป็นฐานตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการอิสระเพื่อความสมานฉันท์แห่งชาติที่ให้เอาชะนวนความรุนแรงด้วยพลังสมานฉันท์และให้ปรับปรุงเรื่องการปรับใช้กฎหมายอิสลามและระบบศาลอิสลามหรือศาลชารีอะฮ์ด้วย

ข้อเสนอเรื่องการปรับปรุงพัฒนาการใช้กฎหมายอิสลามจึงได้รับความสนใจจากหลายฝ่าย ทั้งหน่วยงานภาครัฐและเอกชน มีการจัดเวทีประชุมสัมมนาและการศึกษาดูงานหลายครั้ง เช่น ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ (ศอ.บต.) ร่วมกับกระทรวงยุติธรรมจัดโครงการประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อรับฟังความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบที่เหมาะสมในการดำเนินคดีครอบครัวและมรดกตามหลักศาสนาอิสลามในจังหวัดชายแดนภาคใต้ เมื่อวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ณ โรงแรม ซี เอส ปัตตานี โดยที่ประชุมได้มีฉันทานุมัติให้กระทรวงยุติธรรมเป็นผู้รับผิดชอบในการจัดตั้งคณะทำงานเพื่อพัฒนาระบบการบังคับใช้กฎหมายอิสลามและนำไปสู่การจัดทำร่างข้อบัญญัติว่าด้วยครอบครัวและมรดกในเวลาต่อมา

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

● นายชิง วินเทอร์

๑. คุณภาพเยาวชน ช้าแหละระบบการศึกษาไทย ล้มเหลว เด็กหลุดระบบก่อปัญหาสังคม บ้า กวดวิชาเกิดความเหลื่อมล้ำ (เดลินิวส์ ๒๕ เม.ย. ๕๗)

๒. คุณภาพครู แผลสถาบันผลิตครูเพื่อ น.ศ.หมื่น อาจารย์แค่ ๒๐ (ไทยโพสต์ ๒๙-๓๐ เม.ย. ๕๗)

๓. โลกียสุข อังกฤษไฟเขียว“คูเกย์” แต่งงาน (มติชน ๓๐ มี.ค. ๕๗)

๔. คุณภาพคน ตะลึงผลสอบ “อปท.” ทั่วไทย ส้มคร ๕ แสนผ่านภาค ก.-ข. แค่ ๒% ไม่พอ บรรจกว่า ๗,๐๐๐ ตำแหน่งว่าง (มติชน ๒๓ พ.ค.๕๗)

๕. บำเหน็จรางวัลพวกฟ้อง เผยประวัติ นายชัยเกษมนิติสิริ อดีตกรมวิ. ยุติธรรมปี ๒๕๕๐ เป็นอัยการสูงสุด และได้เป็นกรรมการ ตำแหน่งต่าง ๆ มากมาย ในสมัยรัฐบาลยิ่งลักษณ์ (เดลินิวส์ ๒๔ พ.ค. ๕๗)

๖. คุณภาพไซเฟอร์ ลั่นทนรถโดยสาร โพลร้องเพิ่มโทษนิด้าโพลเปิดผลสำรวจพฤติกรรมสุதியข์ของ

รถสาธารณะ (ไทยโพสต์ ๒๒-๒๓ พ.ค.๕๗)

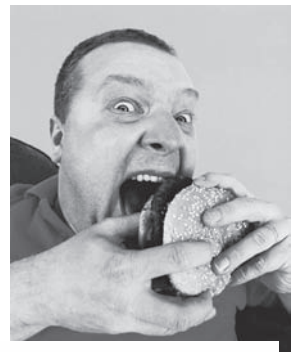
๗. อนาคตจะเหลืออะไร ป้าทั่วประเทศมีแค่๑๐๒ ล้านไร่ (มติชน ๒๒ พ.ค. ๕๗)

๘. ภัยเงียบ สหรัลลยกระดบอันตราย ลือลามกร รุนแรงเข้าขั้นวิกฤต (มติชน ๒๖ พ.ค. ๕๗)

๙. ธรรมชาติวิบัติ ผู้เชี่ยวชาญชี้เอาฟเตอร์ช็อกไม่เล็ก นับจากแผ่นดินไหวที่ จ.เชียงราย ๙๓๔ ครั้งแล้ว (ไทยโพสต์ ๒๖-๒๗ พ.ค.๕๗)

๑๐. อาหารยุคโลกา-ภิวัตน์ “ฟาสต์ฟู้ด” ...อาหารก่อมะเร็งลำไส้ ภัยร้ายใกล้ตัวที่คนวัยทำงานอย่าละเลย (ไทยโพสต์ มี.ค. ๕๗)

๑๑. ลาก - ยศ - สรรเสริญ “เยาวเรศ ชินวัตร” ผู้ถูกเสนอชื่อรับรางวัล บุคคลดีเด่น ด้านส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชาย ทำจดหมายเปิดผนึกประกาศสละสิทธิ์หลังถูกต่อต้านหนักให้เหตุผลเพื่อสร้างความปรองดอง (ไทยโพสต์ ๕-๖ มี.ค. ๕๗)

การเป็นหมอมต้องมีความพิสดาร มีความรู้กว้างขวาง
ละเอียดลออ ลุ่มลึก ถี่ถ้วน
รู้รอบ รู้ทั่วถึงในเรื่องของโรคแต่ละโรคชัดเจน ถ่องแท้
ถึงสาเหตุของการเกิดโรคนั้นๆ

(ตอนที่ ๑)

คำว่า **พิสดาร** แปลว่า *กว้างขวาง ละเอียดลออ* การเป็นหมอ หรือ **แพทย์** ไม่ใช่เรื่องเล่น
ยังเป็น **อาจารย์แพทย์** ยิ่งไม่ใช่เรื่องเล่นๆ อีก เพราะ **ต้องสอนคนไปรักษาคน**

ฉะนั้น การเป็นหมอมต้องมีความพิสดาร มีความรู้กว้างขวาง ละเอียดลออ ลุ่มลึก ถี่ถ้วน
รู้รอบ รู้ทั่วถึงในเรื่องของโรคแต่ละโรคชัดเจน ถ่องแท้ ถึงสาเหตุของการเกิดโรคนั้นๆ รู้ตั้งแต่
ปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายใน รู้แม้การลุกลามของโรคชัดเจน การควบคุมยับยั้ง แม้
ฟื้นฟูบำรุงจนกระทั่งโรคหายดีขึ้นแม้โรคที่เป็นเรื้อรังใดๆ หมอมต้องหมั่นเรียนรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ
ต้องรู้จักสังเกตุอาการต่างๆ ของโรค เห็นพิกัดสมุฏฐานในการแก้ปัญหาได้ชัดเจน และ
รักษาโรคเป็นลำดับ

ผู้เป็นหมอมต้องมาเรียนรู้เรื่องของ คัมภีร์ฉันทศาสตร์
ขอให้ผู้สนใจศึกษาใช้วิจารณญาณด้วย

เป็นแพทย์นี้ยากนัก จะรู้จักซึ่งกองกรรม
 ตัดเสียซึ่งบาปกรรม ลิบลี่ตัวจึงเที่ยงตรง
 เป็นแพทย์ไม่รู้ใน คัมภีร์ไสยท่านบรรจง
 รู้แต่ยามาอ่าองค์ รักษาไข่มอ้เห็ดขาม
 บางหมอกก็กล่าวคำ มุลาช้ำกระหน่ำความ
 ยกตนว่าตนงาม ประเสริฐยิ่งในการยา
 บางหมอกก็เกียจกัน ที่พวกอันแพทย์รักษา
 บ้างกล่าวเป็นมรรยา เขาเจ็บน้อยว่ามากครั้น
 บ้างกล่าวอุบายให้ แก่คนไข้นั้นหลายพัน
 หวังลาภจะเกิดพลัน ด้วยเชื่อถ้อยอาตมา
 บางทีไปเยียนไข่มอ้ บ่ มีใครจะเชียวหา
 กล่าวยกถึงคุณยา อันตนรู้ให้เชื่อฟัง
 บางแพทย์ก็หลงเล่ห์ ด้วยกาเมเข้าปิดบัง
 รักษาโรคด้วยกำลัง กิเลสโลกเจตนา
 บางพวกก็ถือตน ว่าไข่มอ้นอนาถา
 ใ้หายจะเสียยา บ่ ห่อนลาภจะพึงมี
 บางถือว่าคนเฒ่า เป็นหมอเก่าช้านาญติ
 รู้ยาไม่รู้ที่ รักษาได้ก็ชื่นบาน
 แก่กายไม่แก่รู้ ประมาณผู้อุดมญาณ
 แม้เด็กเป็นเด็กชาญ ไม่ควรหมิ่นประมาทใจ

จาก....คัมภีร์ฉันทศาสตร์

คัมภีร์แพทย์แผนไทย

มีหลายคัมภีร์ ซึ่งมีมักจะรวบรวมอยู่ในตำราต่าง ๆ คัมภีร์ที่ควรศึกษาเป็นพื้นฐาน ได้แก่

๑) คัมภีร์สมุฏฐานวินิจฉัย กล่าวถึงการค้นหาสาเหตุแห่งไข้ การวินิจฉัยโรค การตรวจโรค การพยากรณ์โรคและไข้ต่างๆ โดยกล่าวถึงกองพิภุคตสมุฏฐาน ๔ ประการ ได้แก่ ธาตุ-สมุฏฐาน อุตุสมุฏฐาน อายุสมุฏฐาน และกาลสมุฏฐาน

๒) คัมภีร์โรคนิทาน กล่าวถึง ความมรณะสิ้นอายุด้วยโบราณโรค และปัจจุบันโรค และลักษณะพิการและแตกของธาตุทั้ง ๔

๓) คัมภีร์ธาตุวิภังค์ กล่าวถึง การเสียชีวิตของบุคคล ธาตุทั้ง ๔ ขาดเหลือ ธาตุทั้ง ๔ พิการตามฤดู และธาตุทั้ง ๔ พิการ

๔) คัมภีร์ธาตุวิวรรณ์ กล่าวถึง ธาตุทั้ง ๔ พิการ ฤดู ๓ ฤดู ๔ ฤดู ๖ ให้ธาตุพิการ ธาตุ ๔ วิปลาส และธาตุ ๔ เป็นตรีโทษ

๕) คัมภีร์ฉันทศาสตร์ กล่าวถึง จรรยาแพทย์ทั้บ ๘ ประการ ประเภทไข้ต่าง ๆ ลักษณะน้ำนมดีและชั่ว ปวง ๘ ประการ มรณะญาณสูตร และโรคแห่งกุมาร

๖) คัมภีร์ตักศิลา กล่าวถึง ลักษณะอาการ การรักษาไข้พิษ ไข้กาฬต่างๆ

๗) คัมภีร์สิทธิสารสงเคราะห์ กล่าวถึง ลักษณะลำบองราหูอันบังเกิดใน ๑๒ เดือน

๘) คัมภีร์มุขโรค กล่าวถึงโรคที่เกิดในปากคอ เป็นเพราะโลหิตมี ๑๙ ประการ

๙) คัมภีร์ปฐมจินดา กล่าวถึงต้นเหตุ มนุษย์เกิดโลหิตระดูสตรี ครรภ์วาระกำเนิด ครรภ์รักษา ครรภ์วิปลาส ครรภ์ปริมนทล ครรภ์ประสูติ รูปลักษณะกุมารและลักษณะชาง

๑๐) คัมภีร์มหาโชตรัต กล่าวถึง โรคโลหิตระดูสตรีปกติโทษ และระดูทุจจริตโทษ

๑๑) คัมภีร์ธาตุบรรจบ กล่าวถึงโรคอุจจาระธาตุ และมหาภูตรูป

๑๒) คัมภีร์อุทรโรค กล่าวถึงมาน ๑๘ ประการ

๑๓) คัมภีร์มูงฉาปักขันทิกา กล่าวถึงโรคที่เกิดกับทางเดินปัสสาวะ

๑๔) คัมภีร์กษัย กล่าวถึง กษัยเกิดเป็นอุปปาติกะโรค ๑๘ จำพวก และกษัยเกิดแก่กองธาตุสมุฏฐานอีก ๘ จำพวก

๑๕) คัมภีร์อดีตสาร กล่าวถึง ปัจจุบันกรรมอดีตสาร ๖ จำพวก และโบราณกรรมอดีตสาร ๕ จำพวก

๑๖) คัมภีร์ทิพยมาลา กล่าวถึง ลักษณะผี (วิณโรค)

๑๗) คัมภีร์ไพจิตรมหาวง กล่าวถึง ลักษณะและประเภทต่างๆ ของผี

๑๘) คัมภีร์วิถิกุญฐโรค กล่าวถึงโรค

เรือนต่างๆ สาเหตุการเกิดโรคเรือน และ
แหล่งที่เกิดโรคเรือน

๑๗) คัมภีร์ชวตาร กล่าวถึงโรคลมอัน
มีพิษต่างๆ

๒๐) คัมภีร์มัญชุสวาระวิเชียร กล่าว
ถึง ลมที่ทำให้เกิดโรค และมีอาการต่างๆ ตาม
ลักษณะของลม ๑๐ ประการ

๒๑) คัมภีร์รอกภัยสันตา กล่าวถึงโรค
ที่เกี่ยวข้องกับตา

ผู้ที่เป็นหมอดูต้องรู้สาเหตุของโรคที่เกิดจาก
**ปัจจัยภายนอกและภายใน รู้ถึงการ
ลูกกลมของโรคต้องรู้จักยา รู้จักรสยา มี
จิตวิทยาแก้ปัญหาโรคของคนไข้
และการปรุงยา**

มัจจุรังกายนอก

๑. ดิน คือ **สนามแม่เหล็กโลก** ภูเขา
ที่ราบสูงที่ราบต่ำ ชายหาด เส้นรุ้ง เส้นแวง เส้น
ศูนย์สูตร ทุกอย่างเกี่ยวข้องกับสนามแม่เหล็กโลก
สัมพันธ์กับร่างกาย ธาตุดิน

๒. น้ำ คือ ทะเล มหาสมุทร แม่น้ำ ลำคลอง
น้ำตก บ่อ หนองน้ำ อ่างน้ำ **สัมพันธ์กับร่าง
กาย ธาตุลม**

๓. ลม คือ ลมเหนือ ลมใต้ ลมตะวันตก ลม
ตะวันออก ลมตามทิศต่างๆ ลมบกและลมทะเล
สัมพันธ์กับร่างกาย **ธาตุน้ำ**

๔. ไฟ คือ แสงแดด แสงไฟฟ้า เสาไฟฟ้า
แรงสูง เสาส่งสัญญาณโทรศัพท์ หม้อแปลง
ไฟฟ้าแรงสูง เครื่องใช้ไฟฟ้าทุกชนิด **สัมพันธ์
กับร่างกาย ธาตุไฟ**

**๕. ฤกษ์ ๓ (หนาว ฝน ร้อน) และ ฤกษ์ ๖
(คิมหันต์ วัสสันต์ วัสสถาน สาระทะ
เหมันต์ ศิศิระ)**

๖. กาล ๓ เช้า กลางวัน เย็น **(กลางคืน
เที่ยงคืน รุ่งอรุณ)**

มัจจุรังกายใน

๑. ธาตุดิน ๒๐ ประการ คือ
- **ผม ขน เล็บ ฟัน เยื่อในกระดูก กระดูก**
อวัยวะนี้มีความสัมพันธ์กับ **ไต**

- **หนัง เนื้อ** สัมพันธ์กับ **ม้าม**
- **เส้นเอ็น พังผืด** สัมพันธ์กับ **ตับ**
- **ปอดกับ ลำไส้ใหญ่** มีความสัมพันธ์กัน
- **หัวใจกับ ลำไส้เล็ก** มีความสัมพันธ์กัน
- **อาหารใหม่ อาหารเก่า** สัมพันธ์กับ **สมอง**

๒. ธาตุน้ำ ๑๒ ประการ คือ
- **น้ำดี น้ำตา ไชข้อ มันทเลว มันทัน**
น้ำลาย สัมพันธ์กับ **ตับ**

- **น้ำมูก น้ำเสลดและ เลือด น้ำปัสสาวะ**
สัมพันธ์กับ **ไต**
- **น้ำเหลือง เหงื่อ** สัมพันธ์กับ **ม้าม**

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

(หมายเหตุ : ลงซ้ำ เนื่องจากฉบับที่ ๒๘๘ ฟอนต์มีปัญหา)

พฤติกรรมสังคมของชาวโศก
ประกอบขึ้นจากจิตวิญญาณเป็นตัวหลัก
ปรากฏเกิดจริงเป็นจริง
ด้วยทฤษฎีของพระพุทธเจ้า
เพื่อการพัฒนามนุษยชาติ
สรุปด้วยคำสั้น ๆ ๔ คำ คือ

ปัญญา น้ำใจ ซื่อสัตย์ อุตสาหะ

● **พ่อครูสมณะโพธิรักษ์**

๑๒ มิ.ย. ๕๗

หจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

นักการเมือง...สร้างชาติ

นักการเมืองกอบกู้ “ชาติ” ย่อมเจริญรุ่งเรือง สละสุขมุ่งประเทือง ผองเพื่อนไทยผืนนี้แก่

“การเมือง” แน่แท้ ศูนย์ร่วม กู้ภัยไทย

ไลน์ตั้นดานชั่วร้าย กระเดื่องตั้งถือนาม ทูจริตเรื่องชวนหยาบ เงินค่าข้าวเรียกกร้อง

เลวทราม เกริกก้อง ชนหมิ่น ทอดทิ้งชาวนา

ลีลาร่ำร้ายนั้น เพียงแต่พฤติกรรมทราม “การเมือง” แต่ในนาม ลี้จะความจริงแท้

จงงาม สุดแก่ แผงเล่ห์ ช่อนเร้นเลวทราม

ดูจหายมเหยียดค่าไว้ หมายมุ่งทูจริตพึง ประชาทุกข์เชื้อจึ่ง หลอกล่อลวงใส่ไคล้

ค่านิ่ง จักได้ เมินห่าง แค่พ้นคินวาร

“นักการเมือง” กอบกู้ “ชาติ” จึ่งรุ่งเจริญเรือง ประชาสรรพสัตว์เมลือง สามัคคีในบ้าน

บ้านเมือง รอบด้าน คมมัน นอกบ้านนิรันดร์

๒

สุขภาพพึ่งตน สายดีท็อกซ์ ฟาร์อินขวัญ

สายเปล่า ไม่มีฝา วาล์ว
(เก็บฝา วาล์ว จากขวดเดิมไว้
เพื่อใช้กับสายเปล่า ประหยัดสุด ๆ)

สายดีท็อกซ์ (Medical Grade)
ฟาร์อินขวัญ
ยาว 135 ซม.
(สายสำรอง เปลี่ยนง่าย ประโยชน์ ประหยัด)
ผลิต : บ้านท่าจีนขวัญ 08-1253-7677
จำหน่าย : บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด
02-733-6670, 02-733-4979

จำหน่าย

บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด

02-733-6670

02-733-4979

รับจัดส่ง

ทางไปรษณีย์

ติดต่อ **มาลัยทิพย์ โกคาพันธุ์** 09-0828-2728

สมศักดิ์ ยินดีรัมย์ 08-2345-3648,

08-3373-4801

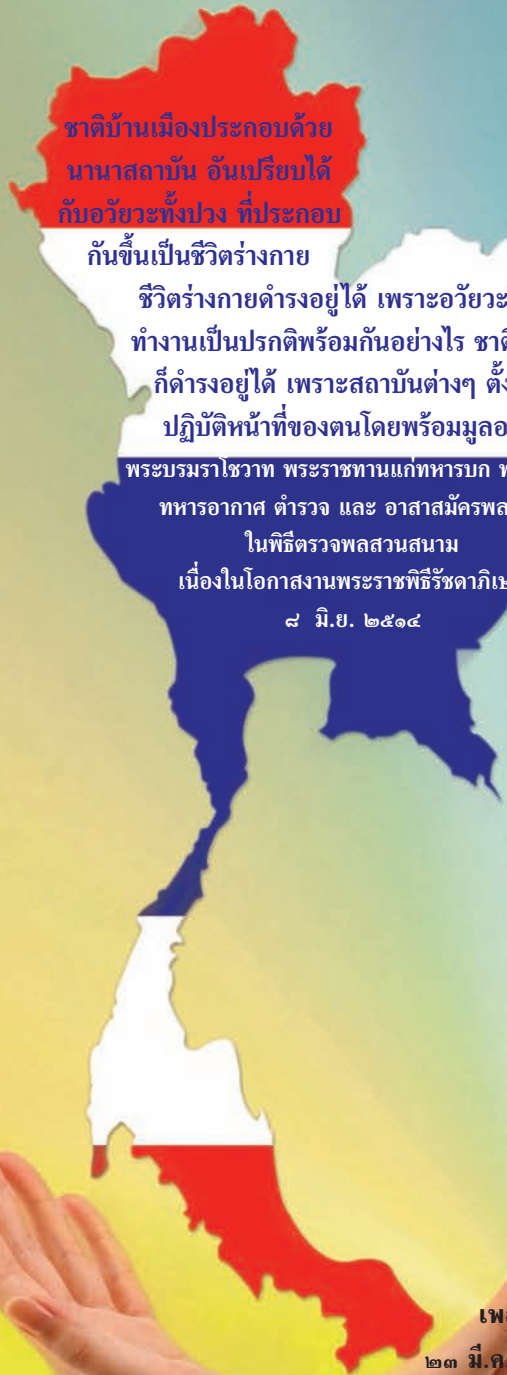
ศีลสนิท น้อยอินตะ 08-1253-7677

● จัดส่งสินค้าภายใน 7 วันหลังโอนเงิน ●

สายใหม่ใส่เองง่าย ๆ กับฝา วาล์ว เดิม

เพลงมาร์ช “ประเทศคือชีวิต”

ชาติบ้านเมืองประกอบด้วย
นานาสถาบัน อันเปรียบได้
กับอวัยวะทั้งปวง ที่ประกอบ
กันขึ้นเป็นชีวิตร่างกาย

ชีวิตร่างกายดำรงอยู่ได้ เพราะอวัยวะใหญ่น้อย
ทำงานเป็นปรกติพร้อมกันอย่างไร ชาติบ้านเมือง
ก็ดำรงอยู่ได้ เพราะสถาบันต่างๆ ตั้งมั่นและ
ปฏิบัติหน้าที่ของตนโดยพร้อมมูลอย่างนั้น

พระบรมราชาบาท พระราชทานแก่ทหารบก ทหารเรือ
ทหารอากาศ ตำรวจ และ อาสาสมัครพลเรือน
ในพิธีตรวจพลสวนสนาม
เนื่องในโอกาสงานพระราชพิธีรัชมังคลาภิเษก
๘ มี.ย. ๒๕๑๔

[นำต้น] • แม้นลองคิดชีวิตคน กลไกในร่างดังหนึ่งประเทศไซ้
ทั้งชีวิตร่างกายเทียบคล้ายดังแดนประเทศ
จากเขตแดนพองชนหน่วยงานทั้งสิ้นจนถิ่นเนา
เทิดองค์กษัตริย์ไซ้รั้ตั้งดวงใจของเรา
ถนอมและเฝ้าเชิดชูสุดชีวิตวิจวบจิรกาล

ยกเอามันสมมองเป็นเหมือนรัฐบาลป้อง
ซึ่งคอยตรองคิดค้อมช่วยอุ้มชูมิให้ชีพแหลกลาญ
เฝ้าคอยบริหารสั่งบงการผลงาน
เสริมพัฒนาการให้ชีวิตดีดังหวังปอง

ประชาชนนั้นเป็นเช่นดังสายเลือด
ไม่แห้งเหือดหายไปจากกายพี่น้อง
กระทรวงทบวงหรือรวมทั้งกรมและกอง
เปรียบระบบของประสาทในร่างกายของเรา

หากส่วนใดเสียไปเหมือนกายพบโรค
ต้องทุกข์โศกทรุดโทรมเสื่อมทรามโฉดเฉา
หากเม้มแรงร้ายถึงตายคล้ายดังชาติเรา
หากเม้ามัวเวลาใครบ่อนในชาติไทยสูญสูญสิ้น
[นำท้าย] • รัก-แดนถิ่นดินไทยต้องสามัคคีเหมือนดังอวัยวะ

ไม่ปล่อยปละหน้าที่ทำทุกอย่าง
ทั้งคิดทั้งจิตถางทางก้าวเดินชูช่วยชีวิต
หากต่างดี -จิตดี -เลือดเดินดี-ประสาทดี
สมองดี -ชีวิตมันขวัญเย็น

ชีพเช่นไรประเทศไทยคงคล้ายกัน
มาเถิดมาเสกสรรสร้างเมืองไทยให้แน่นเป็นแผ่นผืน
เชิดชูไทยในทุกทางให้ยังยืน
ไทยทุกคนตื่นเถิด -ประเทศคือชีวิตเรา.

[ร้องซ้ำ จาก“นำท้าย”จนจบอีกทียว]

เพลงมาร์ช “ประเทศคือชีวิต” นี้ แต่งทำนอง ๘ มี.ค. ๒๕๐๒ แต่งครบคำร้องเสร็จ
๒๓ มี.ค. ๒๕๐๒ เพื่อเข้าชิงรางวัลระดับประเทศ ที่กรมประชาสัมพันธ์จัดประกวด
ในปีนั้น ไม่ได้รางวัลอะไรกับเขาเช่นเคยกับที่เคยประกวดอะไรต่ออะไรกับเขา
หลายอย่างหลายครั้งคราในชีวิตนี้ เนื้อหาความหมายของเพลงก็เปรียบเทียบกับประเทศ
มันก็เหมือนชีวิตร่างกายและจิตใจของคนเรานั้นแหละ ลองพิจารณาดูตามเนื้อหาที่เพลงนี้
บรรยายไว้ดูสิ ใครเห็นตามนั้นมั๊ยล่ะ?

เมื่อใช้ประกวดแล้ว ก็ไม่ได้ใช้ร้องในที่ไหนอีก พอมาทำงานด้านธรรมะ ก็เลยนำ
ทำนองเดิมนั้นมาใส่คำร้องใหม่เป็นเพลงมาร์ช “กองทัพพุทธธรรม” และใช้เป็นประโยชน์
ตามควรกันมาจนครบบัดนี้. (ผู้ใดใคร่ร้องเล่นก็ร้องตามทำนองมาร์ช “กองทัพพุทธธรรม” นั้นได้)

ดาวน์โหลดฟังทำนองเพลง
“กองทัพพุทธธรรม”
ได้ที่
www.asoke.info-connect
to www.bunniyom.com

“สมณะโพธิรักษ์”
๑๔ มี.ย. ๒๕๕๗